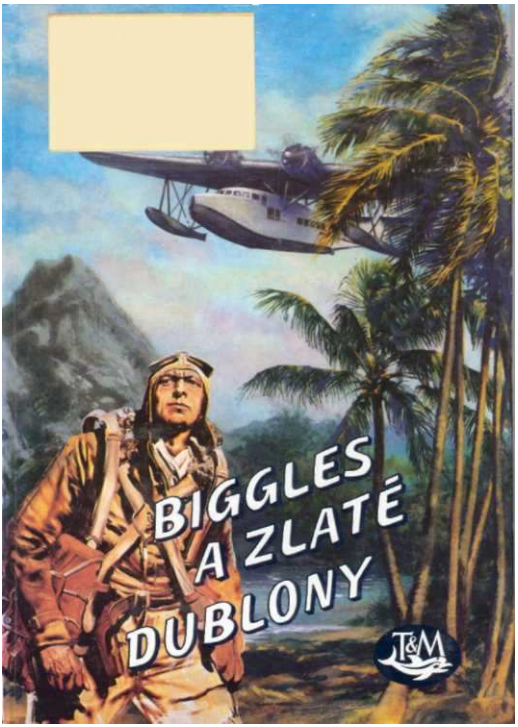

BIGGLES
A ZLATÉ
DUBLONY
J&M

W. E. JOHNS

BIGGLES A ZLATÉ DUBLONY

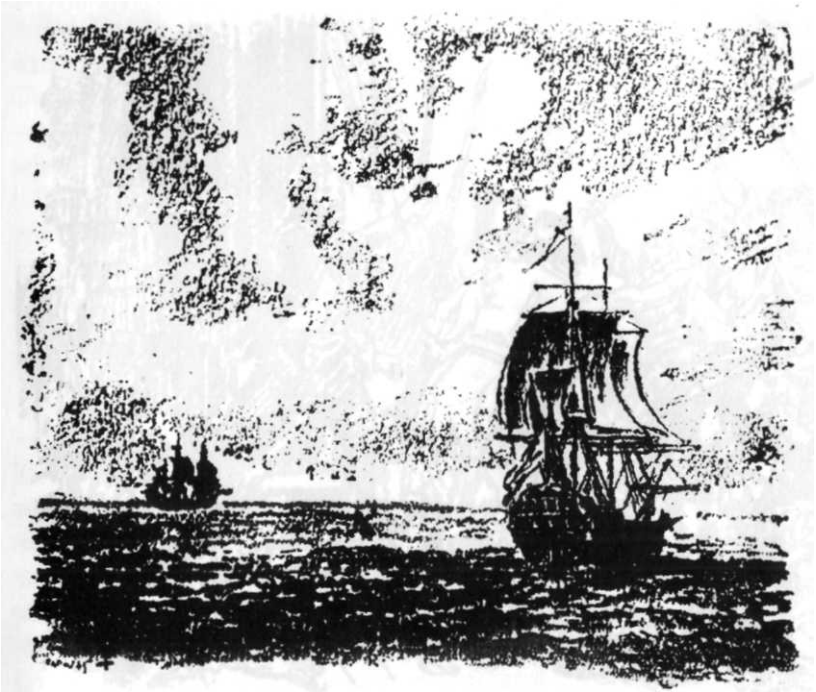

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA 1994

W. E. Johns © GP (Publications) Limited, 1994
Jacket illustration Zdeněk Burian, Petr Barč
© Zdeněk Burian-dědicové, 1994
© Petr Barč, 1994
Illustrations © JW – dědicové, 1994
Translation © T&M, 1994

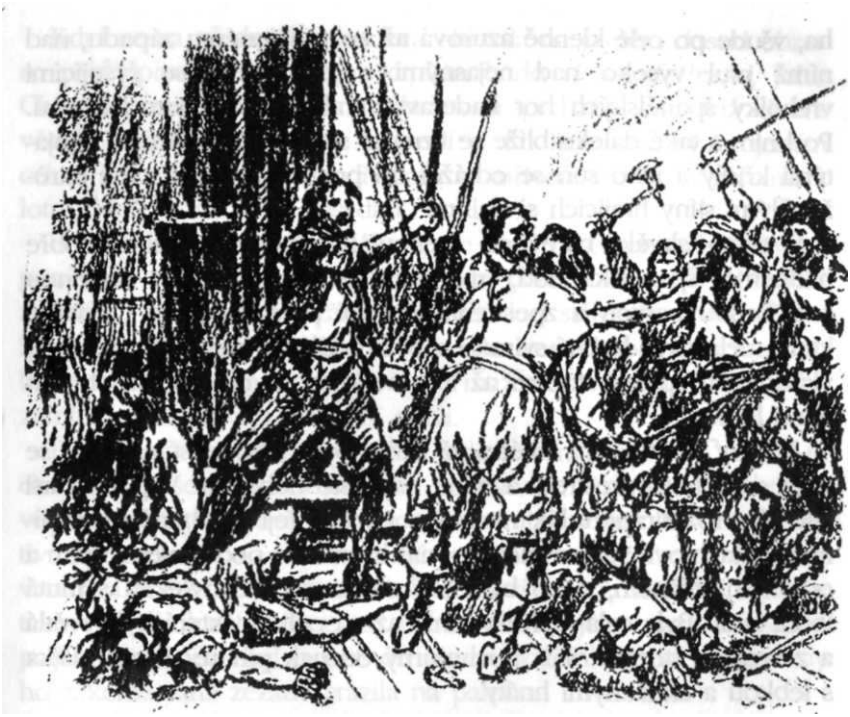
ISBN 80 – 85773 – 26 – 0

PROLOG

Nahoře měsíc plá a žluté hvězdy hoří
a vítr s vodou mají porady.
My po stříbrném teď plujeme moři
a za zlatými plujem poklady.
V ráhnoví slyšet strohé povely
a Starý svět už za obzor kams chvátá.
My opouštíme staré Španěly
a hledat jdem království zlata.

Alfred Noyes: Lodní dělo

KAPITOLA PRVNÍ

PROKLETÝ DUBLON

Ráhna a lanoví chvílemi tiše zaskřípala a zasténala, když lodi *Rose of Bristol* a *Santa Anna* pluly zvolna hladinou mírně zvlněného moře. Lana, která je spolu spojovala, se napínala a opět povolovala, a zdálo se, že se chce snad *Rose of Bristol* z tohoto sevření vymanit. Ocelové háky, které lana držely, však nepovolily a strhly ji zase vždycky zpět.

Nad nimi se od obzoru k obzoru klenula tropicky modrá obloha, všude po celé klenbě azurová až ke vzdálenému západu, nad nímž plul vysoko nad nejasnými a jen matně se rýsujícími vrcholky španělských hor kadeřavý mrak pomalu kamsi k jihu. Pod ním a také daleko blíže se vznášel sněhobílý albatros s napjatými křídly a jeho stín se odrážel od průzračné vody mezi narůžovělými stíny hrajících si delfínů.

S touto skvěle barevnou scénou harmonovala velmi dobře nádherná španělská loď, mohutná galiona, natřená červenou a stříbrnou barvou a zpestřená na zádi ještě dokonce i zlatem, která měla nyní lanoví svinuto a byla zdobena pestrými vlajkami, visícími od špiček stožárů až k povlakům na dělech, vroubících okraj lodi.

Rose of Bristol, jejíž jméno již samo bylo jako pěst na oko, se však do tohoto prostředí a okolí naprosto nehodila. Vypadala asi tak jako rozedraný tulák na prahu paláce. Její potrhané a pošpiněné plachtoví se povalovalo na hromadě pod nalomeným a odřeným stěžněm, nebo bylo jen naházeno ledabyle na svinutá lodní lana. Byla celá natřena černě až na palubu, která byla světlá a z vrcholu stožáru vlál pochmurný odznak pirátů: černá vlajka s lebkou a zkříženými hnáty.

Podobné výjevy, jako byl tento, byly v dobách, kdy kraloval Karel Druhý, zcela všední a obvyklé.

Rose of Bristol, bárka o dvou stech padesáti tunách, vracející se ze Španělska do domovského přístavu, setkala se cestou s lodí *Santa Anna*, kterou nedávno ukořistil nejproslulejší pobřežní pirát Louis Dakeyne, napůl Francouz a napůl Holanďan, polo člověk a polo ďábel, jehož jméno proklínali všichni námořníci Starého i Nového světa, kdykoli se jen setkali, poněvadž nešetřil

ani mužů ani žen, ať byli staří nebo mladí a patřili ke kterékoli národnosti.

Jeho poslední kořistí byla galiona *Santa Anna*, na niž umístil své mužstvo, smečku to samých lotrů a hrdlořezů, když předtím jejího kapitána neslýchaným a nelidským způsobem umučil.

Když se za předvečerního šera objevila na jasném dosud obzoru příď španělské lodi, dal kapitán bárky *Rose of Bristol*, John Chandler, napnout všechny plachty a prchal, poněvadž dobře věděl, že by naprosto nic nesvedl s tím kolosem, vyzbrojeným celou řadou děl, a s tou divokou a zuřivou smečkou ničemů a lotrů, kteří tvořili jeho posádku.

Po určitou dobu se už zdálo, že se snad bárce podaří uniknout, poněvadž byla mnohem rychlejší, ale potom vítr, který ji mohl zachránit, náhle ustal a zatím se druhá loď stále víc a více přibližovala, a anglický kapitán už naprosto nepochyboval o tom, co bude dále. Svolal proto k sobě své mužstvo a doporučil mu, aby zemřelo jako praví a skuteční muži.

Bojoval až do konce a pálil z jediného malého děla až do té chvíle, kdy se piráti objevili až na palubě. Pak se se zbytkem věrné posádky postavil na odpor u hlavního stěžně, nikoho z protivníků nešetřil a nikoho také neprosil o slitování. S tesákem v ruce a jménem božím na rtech dělal všechno, co mohl muž za takových okolností vůbec jen dělat. Všichni jeho muži postupně padli a nakonec zbyl pouze on sám a bojoval až do chvíle, kdy ho zákeřná rána zezadu srazila na palubu.

Neumřel však ihned. Byl jen těžce raněn a byl pak přenesen na palubu galiony a jeho loď k ní připoutána. Potom ho Dakeyne vyslýchal, které další lodi kotví v

přístavu a odplují v brzké době do Anglie, ale kapitán sevřel jen pohrdlivě rty a neodpovídal vůbec. Mlčel. Zbičovali ho tak, že ztratil vědomí a omdlel, ale nemohli ho donutit k tomu, aby promluvil.

Nakonec ztratil pirát už všechnu trpělivost, a kapitán stál nyní na prkně pod trámem s rukama svázanýma dozadu a hleděl smrti vstříc.

Nastalo hluboké ticho, přerušované jen žalobným pokřikem mořského ptáka, kroužícího zcela blízko, a tichým hukotem vody dole.

Louis Dakeyne, Louis Veliký, jak si říkal sám, anebo Louis Zhoubce, jak ho nazývali druzí, byl by býval velmi rád, kdyby byl od zajatce něco vyzvěděl, poněvadž anglický kapitán mohl stále ještě promluvit. Odpovídal však tak, že ti, kdož slyšeli jeho slova, bledli a odvraceli se, vědouce, že nakonec nadejde přece jen chvíle, kdy promluví.

Pak se otočil na prkně, které svým koncem vybíhalo až nad moře, pohlédl na svou loď a zadíval se pevným zrakem, v němž nebyl strach ani nenávist, nýbrž jen posměch, pohrdání a jakási vítězosláva, na tu chátru, která se tísnila kolem a šklebila se. Stál tak chvíli a po čele mu stékala stružka krve, tvořící s ranou mdý kříž.

Piráti si toho rudého znamení všimli a ze zástupu se ozvalo temné bručení, které však ihned umlklo, když spoutaný kapitán otevřel ústa.

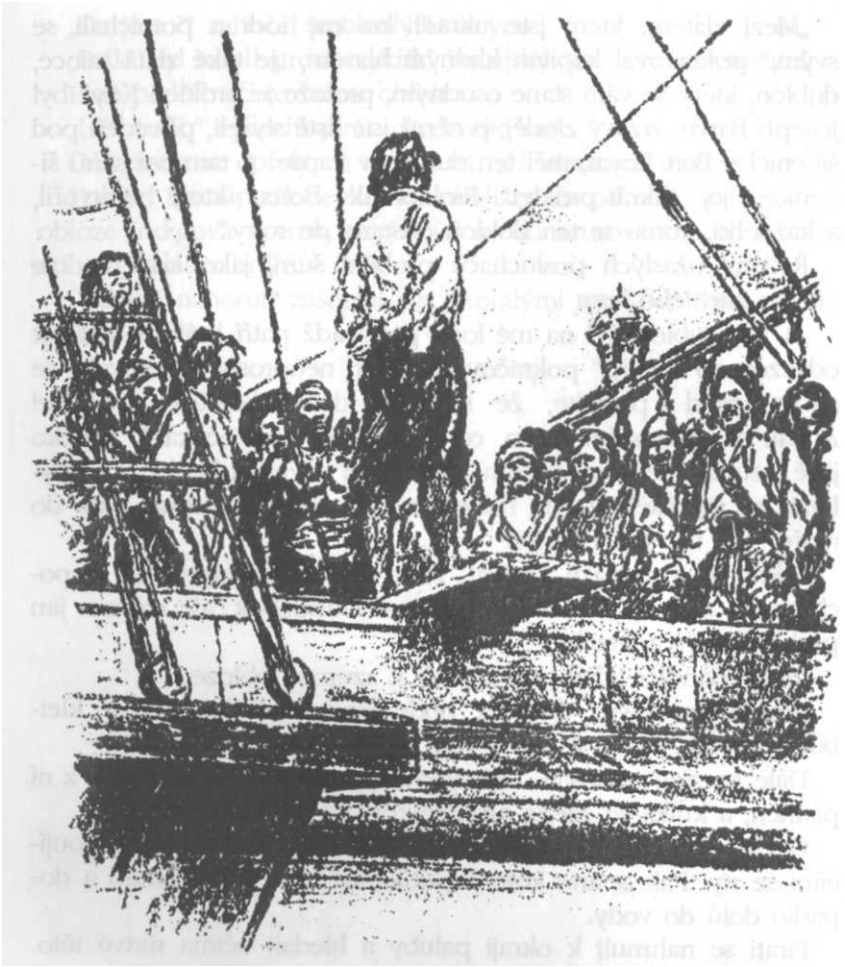
„Slyšte mne, vy černí a ďábelští psi!“ vykřikl jasným a zvučným hlasem. „Slyšte má slova, aby vám všem zněla v uších, až nadejde vaše hodina! A ta nastane dříve, než bude měsíc v úplňku.“

Do jasného a horkého vzduchu vylétla výsměšná slova.

„Zastřelte ho!“ zaječel negr, černý jako uhel.
„*Pero! Vamosa ver,*“ zasípal jeden ze Španělů.
„Pověste ho za paty!“ řval jakýsi jednooký ničema.
„Dejte mu skřipec na hlavu[1] povykoval druhý.
„Ticho!“

Jakmile kapitán pirátů zařval, všichni zmlkli. Pirát se zahleděl na zajatce pohledem, v němž se odrážel téměř strach.

[1] *To byl barbarský způsob mučeni, jehož piráti používali, aby přiměli zajatce k vyzrazení míst, kde mají ukryty cenné předměty, které lidé ve městech i na lodích skryli v naději, že nebudou při drancování objeveny. Aby promluvili, ovinuli jim mučitelé kolem čela pevný provaz a stahovali a napínali jej potom kusem dřeva.*

„Slyšte mne, vy černi a ďábelští psi!“ vykřikl jasným a zvučným hlasem. „Slyšte má slova, aby vám všem zněla v uších…“

„Mezi zlatem, které jste ukradli na mé lodi a pomíchali se svým," pokračoval kapitán klidným hlasem, „je také zlatá mince, dublon, který se vám stane osudným, protože je proklet. Když byl Joseph Bawn, zrzavý zloděj, o němž jste jistě slyšeli, přiveden pod šibenici v Port Royal, měl ten dublon v kapse. A tam, ve stínu šibenice, jej třikrát proklel. Proklel také Boha, který ho stvořil, a každého, komu se ten dublon dostane do ruky."

Řadami užaslých posluchačů proběhl šum, jako když zaduje vítr do ztichlého lesa.

„A ten dublon byl na mé lodi, poněvadž patří králi, a měl být odvezen do Anglie," pokračoval kapitán neúprosně. „Podívejte se na můj osud a poznáte, že se ona kletba skutečně vyplňuje! A pak si vzpomeňte na to, co vás asi už brzy očekává! Daleko jistě neuniknete! Ten dublon máte mezi svým pokladem, a kdybyste se jej chtěli zbavit, museli byste vysypat všechno zlato do moře – a to vy neuděláte!"

Nikdo se neodvážil zasmát. Piráti se tvářili zamračeně a pochmurně; na tvářích sice měli posupný úšklebek, ale srdcem jim probíhaly děs a strach.

John Chandler zdvihl modré oči k azurové obloze.

„Posledním mým dechem bude prosba k Bohu, aby tu kletbu –"

Dále se však nedostal. Dakeynova pistole vyštěkla, vyšlehl z ní plamen, a kulka se zaryla námořníkovi do prsou.

Chvíli ještě zůstal stát s očima upřenýma nahoru a s pohybujícími se rty. Pak se mu kolena podlomila, tělo se zhroutilo a dopadlo dolů do vody.

Piráti se nahrnuli k okraji paluby a hledali očima mrtvé tělo. Spatřili však jen kruhy na vodě, vzdalující se zvolna od místa, na němž se mrtvý kapitán zřítil. Hleděli se zatajeným dechem do vody, a ticho, které nastalo, prořízlo náhle jakési kvílivé zabědování.

„Co je to?“ zahučel pobledlý Dakeyne.

„Pták! Byl to albatros!“ vykřikl Jamajský Joe, jeho ubytovatel.

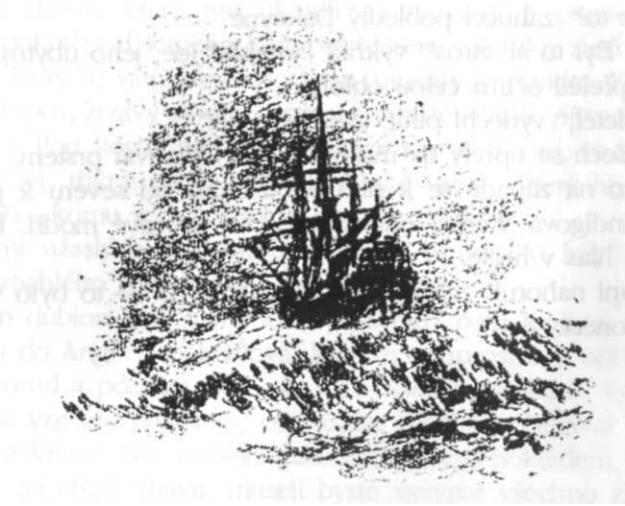
Pirát přelétl očima celou oblohu.

„Už uletěl,“ vydechl pirát. „Podívejte se!“

Oči všech se upřely na místo, na něž ukazoval prstem.

Daleko na západě se k nim přibližovala od severu k jihu na obloze indigová skvrna, odrážející se od azurové modři. Pirátovi odumřel hlas v hrdle.

„Všichni nahoru!“ zašeptal jen okoralými rty – to bylo vše, co mohl pronést.

KAPITOLA DRUHÁ

KLETBA

Vyličujeme-li to, co stihlo loď *Santa Anna* ihned po zavraždění kapitána Johna Chandlera, nechceme tím nijak dokazovat, že to bylo zaviněno snad kletbou opilého bukanýra pod šibenicí v Port Royal, ale přesto je nesporné, že tato kletba byla alespoň nepřímou příčinou všech těch událostí.

O tom, co se stalo, není vůbec pochyb.

Víme od proslulého kronikáře Exquemelina, ranhojiče, který sloužil pod nejznámějšími pirátskými kapitány, mezi nimiž byl i proslavený Morgan, a který později popsal svá dobrodružství, že Joseph Bawn byl lotr nejhoršího druhu. Víme, že byl oběšen v Port Royal

v lednu 1689 pro zavraždění kamaráda, kterého chtěl okrást, a sir John Modyford, který byl v té době na Jamajce guvernérem, se zmiňuje o pirátově strašlivé kletbě v dopise, který zaslal Lordu Arlingtonovi, ministru „spikleneckého“ kabinetu Karla Druhého. Avšak tvrzení, že Bůh splnil poslední přání krvavého vraha, by bylo příliš odvážné.

Pokud se týče lodi *Santa Anna,* nutno hledat pravdu v příčinách zcela přirozených.

Za prvé se ve chvíli, kdy tělo mrtvého kapitána dopadlo do vody, zadívali všichni – i hlídky a stráže – dolů a proto je všechny hurikán zastihl nepřipravené.

Za druhé to byla loď sama.

Nehodila se jako všechny španělské lodi v té době vůbec pro plavbu na širém moři. Měla vysokou záď a krátký kýl, což bylo přímo proti zákonům a požadavkům přírody, takže se dnes divíme tomu, že lodi byly tehdy vůbec schopny plavby.

Za třetí nutno vzít také v úvahu pověrčivost mužstva přes to, že to byla smečka nejhorších lotrů.

A nakonec je třeba počítat s tím, že kázeň mezi posádkou nebyla nijak valná.

Mezi koncem roku 1680 a rokem 1720, kdy bylo pirátství v největším rozkvětu, lze bez nadsázky říci, že „bratří pobřeží“, jak se piráti sami nazývali, byly pány západní Indie a španělské pevniny. Morgan měl na Jamajce větší moc než guvernér a měl také k dispozici i více lidí. To, že skutečně mocný byl, dokázal svými činy, k nimž patří i dobytí takových měst jako byla Panama, Porto Bello a Maracaibo. Panama byla tehdy nejlépe opevněným městem na celé pevnině. Ve městě Tortuga si zřídili piráti dokonce ze svých lidí celou kolonii, avšak ta

se neudržela právě pro nedostatek smyslu pro kázeň a disciplínu svých členů.

Své velitele si volili sami a ti se udržovali na svých místech jen z milosti podřízených. Rozkazy, které dávali, až na příkazy v boji, byly vlastně jen pouhými návrhy a náměty, poněvadž je ostatní bukanýři, když se jim nelíbily, prostě neplnili. Odvážil-li se kapitán trvat na provedení svého příkazu, stalo se velmi často, že byl shozen přes palubu do moře. Mužstvo poslouchalo pouze tehdy, když měly jeho výboje úspěch, ale když se hned všechno nepodařilo podle připravených plánů, museli důstojníci sáhnout k pistolím. Stávaly se i takové případy, že na některé pirátské lodi se v krátké době vystřídalo třináct kapitánů. Bartholomew Roberts, který byl kapitánem po celé čtyři roky, je v tom ohledu rekordmanem.

V době, kdy Louis Dakeyne ukořistil *Rose of Bristol*, stály jeho sláva a popularita v zenitu.

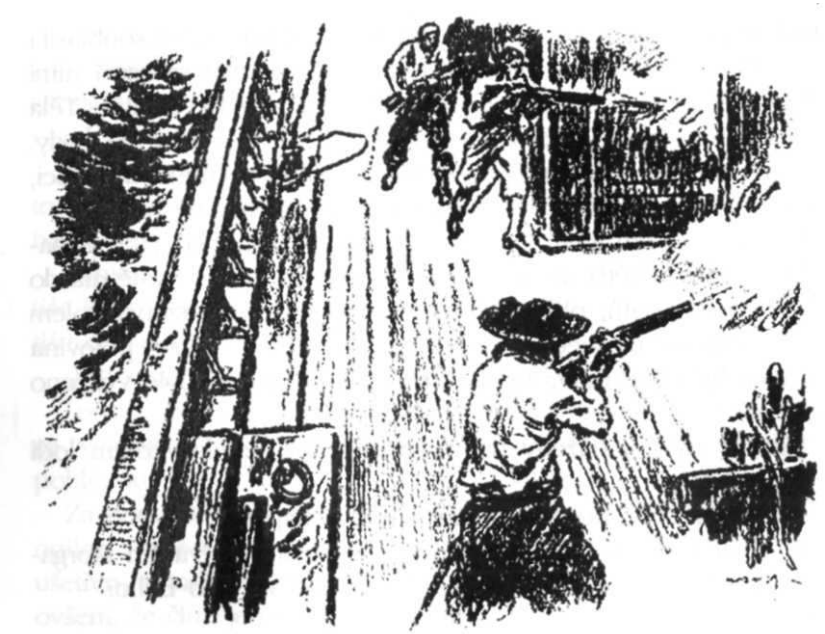
Santa Anna, s níž své řemeslo prováděl, byla pravou lodní pokladnicí, naloženou zlatými mincemi, dublony, drahokamy, pruty zlata, běžnými penězi, drahými příbory, hedvábím, krajkami a jiným vzácným zbožím, za něž by byli nepředpojatí obchodníci v Port Royal vyplatili hromady peněz. Dakeynovi podřízení utráceli své podíly na kořisti v nezřízených a pustých pitkách po krčmách rozsetých na pobřeží, a bylo proto pravděpodobné, že začnou reptat a bouřit se, až budou se svými podíly u konce.

Když narazil hurikán na galionu, zachvěla se od přídi až k zádi. Dolní plachta na předním stěžni praskla jako tenký papír a smetla dolů dva muže, kteří ihned zmizeli v rozbouřených vlnách moře. Shodou okolností

to byli právě dva z těch pirátů, kteří předtím nejvíce křičeli, aby byl anglický kapitán zabit, a ostatní si toho velmi dobře všimli a považovali to za trest boží spravedlnosti. Chvílemi zuřil kolem lodi *Santa Anna* hurikán tak divoce, že žádný z členů posádky dosud nic podobného nezažil. Rozběsněný vítr zdvihal do výše ohromné vlny, které zalévaly celou loď a přelévaly se i přes její stožár.

Řádění tajfunu trvalo plných sedm dní a za tu dobu bylo usmrceno devět mužů. Ostatní byli už vyčerpáni tak, že se jen stěží drželi na nohou a nemohli ani vodu z lodi odstraňovat.

Pátého dne zašla ke kapitánovi delegace, vedená ubytovatelem, a žádala ho, aby naházel všechno zlato do moře a zachránil tak posádce životy. Dakeyne však odmítl zbavit se nákladu, který stál tolik bojů a tolik krve.

Dakeyne se svými přívrženci se plížili lodí s nabitými mušketami a bez ustání stříleli…

Mužstvo reptalo, nejvíce sám ubytovatel, a Dakeyne, který v něm viděl soupeře, vytáhl pistoli a zastřelil ho.

Osmého dne se vichřice utišila a galiona se zase klidně houpala na hladině, která byla opět rovná jako stůl. Loď však měla nedostatek vody a potravin. Zbytek vody byl kalný a špinavý, a potraviny, zejména maso, byly zkažené a prolezlé červy.

Reptání vzrůstalo.

Když nastal večer, rozdělila se posádka na dvě části: na tu, která chtěla poklad vhodit do moře, a na druhou, která souhlasila s kapitánem. Druhá skupina byla slabší.

Za hádky se mezi nimi strhla několikráte rvačka a několik mužů bylo zabito. Těla mrtvých byla podle pirátských zvyků svržena z paluby do vody. Loď se po celou tu dobu houpala tiše na klidné hladině, a žraloci, kteří se kolem ní shromáždili, měli radost z nečekané hostiny.

Dalších šest dní trávil Dakeyne jako pravý zhoubce, jak byl nazýván. Zatímco větší skupina se stále o čemsi radila a zalézala do všemožných koutů, plížil se Dakeyne se svými přívrženci kolem ní s nabitými mušketami a bez ustání stříleli, takže polovina odpůrců byla buď mrtva nebo umírala. Další pak už bylo vyřízeno snadno.

Mrtvoly byly naházeny do moře a počet žraloků kolem lodi stále vzrůstal.

Na živu zůstalo pouze jedenáct mužů a kapitán.

Poněvadž neměli vodu, pili rum a utěšovali se řvaním Morganovy písně, složené po strašlivém krveprolití v Porto Bello:

> A třeba je nás málo, my neleknem' se hned.
> Dostanem' větší podíl, než když je nás pár set.

Nelekali se sice, to je pravda, ale jejich radost zvolna poklesávala. Potřebovali pro plachetnici vítr a Louis Zhoubce hvízdal, aby jej přivolal.

Hvízdal však marně.

Rudé slunce zapadalo druhého večera do rudého moře, když pirátský kapitán, maje kolem hlavy ovázán červený šátek, zavolal na jednoho z mužů, kteří se ploužili kolem tiše jako stíny, aby mu přinesl nim. Měl

vyprahlé hrdlo, jak prohlašoval. Měl je vyprahlé asi po nesmírné dávce různých likérů, které už předtím vypil.

Muž vzal láhev rumu a podával ji kapitánovi, ale nedíval se, zda skutečně pije. Upíral oči na kapitánovu ruku, spočívající na zábradlí, a kdyby byl býval Dakeyne pozornější, byl by si jistě všiml výrazu námořníkovy tváře.

Kapitán však pozorný nebyl a snad by ho ani nebylo zajímalo to, co na něm vlastně ten muž vidí: byla to kulatá skvrna, podobající se zaprášenému místu na ruce.

Námořník Francouz, který sloužíval pod L'Ollonoisem, se vrátil tiše ke svým druhům. S popelavou tváří a vyděšenýma očima jim tiše oznámil, co viděl.

„Je to mor," hučel poplašeně.

Lorton, jednoruký dělostřelec, který už sjezdil řadu moří, prudce vyskočil, zaklel a sáhl po noži, ale Francouz ho odstrčil, pohlédnuv přes rameno na kapitána, zda se snad nedívá.

Za noci, když Dakeyne byl pohřížen v tvrdý a hluboký spánek opilce, nasedl zbytek posádky do člunu, který zůstal bouří ušetřen, a odrazil na moře, ozařované svitem měsíce. Nevěděli ovšem, že člun je rozeschlý. Po třídenním bloudění a stálém spravování člunu a marném vylévání vody se setkali se španělskou lodí, jejíž kapitán byl tak lidský, že je dal ihned všechny pověsit, a nemučil je předtím, jak bylo tehdy zvykem.

Když se Dakeyne probudil, byl překvapen tím, že loď se už nekymácí, a když vyšel nahoru na palubu, viděl, že se mezitím stala zajímavá věc. Tak zajímavá, že jenom stěží mohl uvěřit svému štěstí.

Galiona se houpala na tiché vodě u ostrova, jehož polohu nemohl odhadnout, a to tak, jak ji tam příboj zanechal. A ještě zajímavější bylo to, že byla v kotvišti, přirozeném to přístavě, do něhož vedl jen tak úzký vchod, že nemohl z počátku vůbec pochopit, jak se loď mohla dostat dovnitř. Teprve později po důkladnější prohlídce si tento zdánlivý zázrak dovedl vysvětlit.

Galiona byla přílivem zahnána do úzké úžiny mezi šedými skalami, které byly právě tak vysoké jako úžina sama a vedly do jakési miniaturní laguny. Moře neviděl, ale slyšel je kdesi zcela nablízku. Skály byly na jedné straně u lodi, že se po nich mohl vyšplhat nahoru, což také ihned udělal, aby se přesvědčil o tom, zda nejsou někde v džungli za vodou ukryti indiáni. Z pohodlného místa na skále pozoroval s uspokojením loď a její postavení.

Vzpomínal nyní na Morganova slova, poněvadž byl majitelem celého pokladu on sám. Dostala-li se loď dovnitř, dostane se jistě také ven. O tom nebylo pochybností. Na ostrově najde asi potravu a vodu. Naplní sudy, opatří si zásoby potravin a odpluje potom do některého přístavu.

Ano, to také udělá, u všech čertů!

Ukáže světu, co může dokázat jediný člověk!

Dakeyne nebyl zbabělec, protože by jinak ani nebyl mohl být kapitánem pirátské lodi a pirátské posádky.

Nedalo by mu to všechno příliš velikou práci, jak si myslel, a chtěl se už do ní také pustit, když si náhle vzpomněl na cosi, při čemž mu přejel po zádech mráz.

Bawnův dublon!

Kletba o jejíž síle a moci už nemohl pochybovat.

Bylo by šílenstvím podniknout sám takovou cestu s tím strašlivým zlaťákem na palubě. Ale ani to nevadí! Tu překážku může snadno odstranit. Vybere všechny dublony a uschová je někde na ostrově do doby, než se bude moci vrátit s důkladnou lodí a odvážnou a srdnatou posádkou, aby je zase odvezl.

Pustil se také ihned do práce, ale poněvadž neměl ani kdy ani chuť do vysekávání otvoru ve skále, vyhlédl si jen sluj ve skále, velikou tak, že se do ní mohly vejít dva nebo tři sudy, stojící na sobě, a začal do nich přenášet zlaťáky. Nelíbilo se mu sice příliš, že tak zachází se zlatem, a prohlížel si důkladně a podezřívavě každý dublon, než jej hodil do kusu plátna, v němž mince z galiony odnášel, ale ze srdce mu vždycky spadl kus kamene, když odnesl zase část nákladu, poněvadž si myslel, že onen zrádný peníz už je z lodi pryč.

Trvalo mu dlouho, než všechny dublony přenesl, poněvadž zlato bylo těžké a slunce pálilo jako výheň, ale nakonec byl s prací přece jen hotov. Potom, nedůvěřuje příliš své paměti, usedl ke stolu španělského kapitána a začal kreslit jakousi hrubou mapu sluje, do níž zlato ukryl, mapu, k níž mohl kdykoli později připojit všechna podrobnější data.

Zatímco byl zaměstnán kreslením, napadlo ho náhle, že je kolem jakési podivné a nepřirozené ticho. Současně klesala také poněkud teplota, takže pot na tváři ho začal chladit. Tělem mu projel mráz, jako by tušil kdesi nedaleko nebezpečí.

Avšak Louis Zhoubce nebyl zbabělec. Vysunul nebojácně bradu, vytrhl pistoli a s temným zavrčením vylezl zcela klidně nahoru a rozhlédl se kolem.

Nikde nespatřil ani živé duše, nikde sebou nic vůbec nepohnulo. Kolem bylo všude hluboké, naprosté ticho, jen za úzkým vchodem mezi skalami hučelo moře. Uspokojen, že je vše v pořádku, obrátil se k odchodu, ale než mohl udělat první krok dolů k lodi, zarazil ho jakýsi pokřik zpovzdálí, takže mu ruka s pistolí vyletěla opět nahoru.

Zbledl a zpopelavěl, když objevil v dohledu sněhobílého albatrosa, plujícího zvolna vzduchem. Připadal mu už jaksi známý. Byla to jen utkvělá představa anebo to byl skutečné týž pták, který kroužil nad bárkou *Rose of Bristol*, již stihl tak zlý osud?

Nevěděl to jistě a nemohl to také ani vědět, ale jeho pověrčivost byla tak silná, že v tom viděl jakési neznámé nebezpečí. Stál tak chvíli s připravenou pistolí a čekal, že se albatros přiblíží na dostřel. Zasáhne-li ho nebo nezasáhne, na tom mu už příliš nezáleželo – hlavní věcí bylo, aby ptáka poplašil za to, že ho vyrušil.

Příležitost k výstřelu se mu však nenaskytla.

Zdálo se, jako by albatros vytušil, co se děje v Dakeynově mysli, poněvadž zakroužil v povzdálí několikrát zvolna vzduchem, obracel při tom hlavu, jako by ho pozoroval, a vyrážel žalobné a bolestné steny.

Dakeyne se chvěl vzrušením a rozčilením, ale nemohl se k ničemu rozhodnout. Poprvé v životě měl strach a bál se – bál se a nevěděl čeho.

Pohled na ten kousek zlata ho téměř ochromoval.

Seběhl zase rychle dolů, sedl si ke stolu, opřel pistoli o těžký kostelní svícen, stojící na dosah ruky, a dokresloval mapku.

Kreslil a náhle cosi v koutě kajuty vypadlo na podlahu z pohozeného tam šátku. Zdvihl od práce oči, aby se podíval, co to je, a když to uviděl, zatajil se mu dech. Do zorniček mu sedl strach a na tváři se mu objevil výraz nevýslovného úděsu a hrůzy.

Byl to zlatý dublon.

Hleděl na peníz několik minut, než se zaklením vyskočil. Neodtrhoval od něho oči, jako by ho ten dublon fascinoval.

Věděl, co to je.

Nebyl by sice mohl říci, jak to věděl, ale věděl to.

Věděl, že ten peníz, který vypadl ze šátku, je onen dublon.

Dublon, který umírající pirát proklel.

Pohled na ten kousek zlata ho téměř ochromoval. Jeho třesoucí se ruka spočívala na desce stolu a její chvění zavinilo, že se kohoutek pistole začal zvolna pohybovat. Jeho pohyb byl zpočátku nesmírně pomalý, ale když přešel bod, ke kterému udrželo pero rovnováhu spouště, dopadl s třeskem na pánvičku.

Pistole vyštěkla a z hlavně vyšlehl rudý plamen.

Nastalo ticho a kajutou protáhl pach spáleného střelného prachu.

Pirát sebou dvě nebo tři vteřiny v prvních křečích agónie ani nepohnul. Upíral jen stále strnule oči na dublon a teprve pak mu sjela pravá ruka na strašlivou ránu, kterou mu v těle provrtala kule.

Zvolna, jako by se bál toho, co uvidí, pohlédl dolů a spatřil proud krve, valící se mu mezi prsty. Popelavou tvář mu zdůraznil výraz zoufalé a beznadějné rezignace. Dopadl těžce na židli a zakryl si obličej rukama.

Kolem bylo hluboké, bezedné ticho, přerušované jen dutými dopady kapek krve na podlahu, kde rostla stále větší rudá skvrna.

Pomalu, nepozorovatelně začalo se jeho tělo naklánět, až nakonec padlo na desku stolu. Na žlutavou a zkrvácenou tvář mu usedla moucha, ale pirátský kapitán sebou vůbec nelinul.

Pak přiletěla druhá moucha, a Dakeyne se zase ani nepohnul.

Kolem otevřených dveří zašuměla sněhobílá křídla mohutného albatrosa. Louis Veliký ho však už neviděl a neslyšel také jeho křik, který zněl jaksi vítězoslavně, když se pták vznášel zase vzhůru k modré obloze.

Kajutou se rozhostil klid, který s sebou přináší smrt.

Klid, jenž zůstal nerušen po celých dvě stě padesát let.

KAPITOLA TŘETÍ

ROKY UBÍHAJÍ

Roky plynuly a příroda zůstávala stále pánem a vládcem. Slunce zářilo, deště zalévaly kraj, větry hvízdaly a skučely a bouře duněly a nikdo nepřijížděl k ostrovu na němž skončil život Louis, kdysi Veliký.

Než uplynul rok, pokryla se špinavá paluba galiony listím, zaneseným na ni větrem, a utvořil se tak podklad pro vzrůst nezbytného mechu.

Když vládl v Anglii Jakub II., rozvrátila vichřice skály nad úžinou, vedoucí do přístavu, takže se zřítily dolů a utvořily hradbu proti vlnám. Další roky pak ještě zpevnily hradbu nánosy písku.

Roky plynuly a každý z nich něčím přispěl ke skrytí hynoucí lodi.

Za vlády královny Anny usadilo se v mechu na ní hloží, šípky a vinná réva.

Za panování Jiřího I. zřítily se ztrouchnivělé stěžně, zapadly do rozrůstající se, ničivé džungle, a hloží, šípky a vinná réva se rozrostly kolem nich.

Roky plynuly.

Když vládl Jiří II., připlula k ostrovu loď, aby nabrala pitnou vodu, a námořníci přes to, že se po ostrově rozběhli, nepřišli na jeho tajemství.

V době, kdy kraloval Jiří III., připlulo k ostrovu několik lodí, avšak i ty zase odpluly a nikdo nevnikl do jeho tajemství, poněvadž od dob Dakeynových minulo už celé století a nikde nic nenasvědčovalo tomu, že by se ostrov snad něčím lišil od ostatních podobných ostrovů.

Roky plynuly.

Když dosedl na trůn Jiří IV., byl k ostrovu zahnán námořník – trosečník, a ačkoli na něm strávil celý rok a býval při svých potulkách často vzdálen od vraku, obrostlého mechem a porostlého keři a křovinami, jen pouhých několik kroků, neobjevil jej. Odplul potom na první lodi, která u ostrova zastavila, a zemřel jako úplný chudák a nikdy se nedověděl, že měl na dosah ruky takové hromady dublonů a zlata, že by si mohl koupit palác a žít jako princ.

Roky plynuly.

Až pak jednoho dne, když vládl britské říši Jiří VI., vyběhl ze skály jakýsi muž, podle obleku námořník. Utíkal, prudce oddechoval a stále se ohlížel jako člověk, který běží proto, že má z něčeho strach. Když vyběhl na skálu, na které stál kdysi Dakeyne, obrátil se ke křovinám, šípkoví a révoví, jako by hledal úkryt. Zelený mech ho k sobě lákal, a proto seskočil dolů. Seskočil sice dobře, ale zakolísal, když ztrouchnivělé trámy, obrostlé mechem, pod jeho tíhou povolily. Vyjekl zděšením a zamával rukama, aby se něčeho zachytil. Jeho námaha však byla mamá – padal po hlavě kamsi dolů.

Pak nastalo opět ticho.

KAPITOLA ČTVRTÁ

NEPŘÍJEMNÝ NÁVŠTĚVNÍK

Dick Denver hleděl zamrzlým podkrovním oknem nevidoucíma očima na kalný proud řeky Temže, ubíhající chvatně listopadovou mlhou k moři. Měl za sebou teprve patnáct let života; kolik jich měl ještě před sebou, to ovšem nevěděl a také se o to nestaral. Na úzké, bledé tváři měl vepsány známky temného zoufalství.

Za ty roky, které byl na světě, prožil dosud jen velmi málo šťastných hodin, když se jeho otec námořník vracel domů ze svých dalekých cest po moři, ale ty doby se teď už nevrátí. Od chvíle, kdy byl už tak stár, že věděl, že lodi někdy také ztroskotají, trnul strachem a hrůzou. Loď *Seadream* podnikla poslední cestu a tatínek se už nikdy nevrátí. Už nebude nikdy počítat dny, které uplynou do jeho návratu; už nebude pročítat v novinách, které prodával, lodní zprávy a hledat jméno otcovy lodi a sledovat místa, v nichž kotví; už se nebude dívat, až se na řece objeví *Seadream*, nebude očekávat na nábřeží a nebude s tatínkem po večeři dlouho a dlouho hovořit o cizích zemích a neznámých krajích.

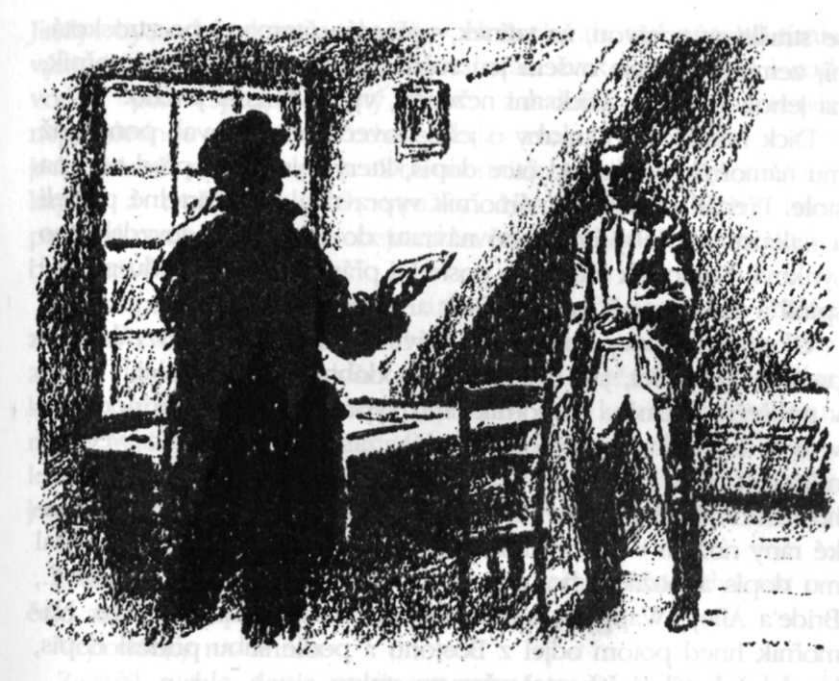
Už nikdy.

Ty dni už minuly a s nimi také zmizelo to jediné, co stálo za život; jeho tatínek.

Matku už také neměl. Byla to žena ostrých rysů, stále špatně naladěná, a starala se o něho za dlouhé otcovy nepřítomnosti až do jeho třinácti let; potom zemřela a chlapec zůstal na světě sám. Obýval ve

Wappingu malou podkrovní světničku a díval se na řeku, po níž se otec vracíval domů.

Jeho život nebyl radostný ani lehký. Měl sice pečlivě učesané vlasy a z jasných modrých očí mu zářila čilost a chytrost, ale obličej měl bledý a vyhublý od podvýživy. Šaty měl ošumělé a odřené, takže ho jen stěží chránily před zimou a chladem.

Vešel neznámý námořník s dopisem od Dickova otce…

Dick byl sice pokleslý na mysli a byl už téměř na pokraji zoufalství, ale byl ještě příliš vzdálen od toho, aby si skutečně zoufal.

První zprávu o ztroskotání *Seadreamu* četl v kterýchsi novinách, jež prodával, a ta strašlivá chvilka se mu zařízla do paměti tak, že se probouzel i v noci ze spánku, když mu jí sny a vzpomínky přivály na mysl. Pak za několik týdnů přišla radostná zprava, že je otec jedním ze dvou nebo tří zachráněných a že je ošetřován v nemocnici v Bostonu v Americe. Nato bylo po několik týdnů ticho, plné nadějí, které skončily před hodinou ve chvíli, kdy do jeho těsné podkrovní komůrky vešel neznámý námořník se strašlivou zprávou, že tatínek, vyčerpán útrapami po ztroskotání, zemřel. To byla ovšem jen suchá úřední zpráva, a námořník, na jehož jméno se Dick ani nezeptal, vyprávěl cosi jiného.

Dick neměl důvodu, aby o jeho slovech pochyboval, poněvadž mu námořník přinesl od otce dopis, který nyní ležel před ním na stole. Předal mu jej, jak námořník vypravoval, na smrtelné posteli a nakázal mu, aby dopis po návratu do Londýna odevzdal jeho synkovi. Námořník toto jeho poslední přání jako kamarádu přesně splnil a potom opět zmizel. Dick ani nevěděl jak.

Okolnosti otcovy smrti byly právě tak bolestné jako záhadné, protože nezemřel, jak bylo pravděpodobné, v nemocnici, nýbrž v pobřežní krčmě. Námořník mu vyprávěl, že strávil noc také v oné krčmě, vyhlížeje loď, a že zaslechl k ránu z vedlejší místnosti tiché zasténání. Vešel proto dovnitř a našel tam britského námořníka Jacka Denvera, Dickova otce, krvácejícího z hluboké rány nožem v týle a umírajícího. Než však ještě zemřel,

předal mu dopis a požádal ho, aby jej odevzdal jeho synovi v čísle 1., Bride'a Alley, Wapping, až se vrátí do londýnského přístavu. Námořník hned potom odjel z Bostonu a podle slibu přinesl dopis, který ležel stále ještě neotevřen na stole.

Dick nevěděl ani sám, proč ten dopis vlastně neotvírá. Snad proto, že si myslel, že bude konec všemu, až jej otevře. Dokud byl ještě zalepen, byla v něm uzavřena poslední zpráva od jediné bytosti na světě, kterou miloval. Proto se rozmýšlel a váhal, aby si prodloužil poslední radost, která ho očekávala.

Stokráte snad vzal už obálku do ruky a stále ji obracel a převracel. Byla silná a těžká, a jméno i celá adresa byly napsány tužkou. Poznal dobře otcův rukopis a viděl, že byl tatínek podle způsobu psaní jistě velmi zesláblý, poněvadž obvykle psával velmi silně a energicky.

Venku zaječela lodní siréna. Vyhlédl proto opět oknem a spatřil komín zámořského dopravního parníku, široký a zatopený v dýmu.

Jindy by to býval zcela obyčejný obrázek, ale teď působil tísnivým dojmem. Hustá mlha se převalovala nízko nad zemí i nad vodou jako špinavě žlutý kouř, zahalující všechno téměř neprůhlednou clonou. Voda stékala zvolna z okapů a bila jednotvárně do chodníků. Do okenních tabulí ťukaly dešťové kapky a tvořily na nich stružky. Na protějším břehu řeky probleskovala neurčitá a nejasná světla pouličních lamp, které byly právě rozžehnuty.

Dick pozoroval zamyšleně tuto hedvábnou scénu a náhle zaslechl zvuky, které ho vytrhly ze zadumání, poněvadž to byly zvuky, které málokdy slyšel. Od

schodů k němu zalehl ohlas kroků, těžkých a neohrabaných, jako by ten, kdo kráčel nahoru, nebyl zvyklý buď na důkladné boty nebo úzké schody. Že ten, kdo přichází, jde k němu, bylo zcela jisté, poněvadž schody vedly jenom k jeho podkrovní světničce.

Kdo to jen mohl být?

Srdce se mu rozechvělo a ruce se mu začaly třást, když mu na čelo zaťukaly vzpomínky. Vzpomínky na tatínka.

Zastrčil rychle dopis mezi neprodané noviny, ležící na kraji stolu, přiskočil ke dveřím a otevřel je právě ve chvíli, když nahoru na schody docházel jakýsi neznámý muž. V jeho chování i celém zjevu bylo cosi takového, že při pohledu na něho musel člověk bezděky pomýšlet na sebeobranu. Dick ustoupil proto spěšně zase zpět do světnice a muž vykročil za ním a vyplnil tělem celé úzké dveře, od nichž se zadíval na chlapce chladným, pátravým zrakem, působícím jakýmsi orientálním dojmem.

Měl nízkou, ale zato rozložitou postavu, a byl nesporně velice silný, čemuž nasvědčovaly i ruce, visící mu až ke kolenům jako gorile. Podobal se vůbec veliké opici, poněvadž měl i ruce, které teď stále otvíral a zavíral, celé porostlé zrzavými chloupky. Obličej měl stejně jako tělo krátký a široký, ústa také široká, ale s tenkými a úzkými rty, stočenými do polokruhu jako ubývající měsíc. Obočí, také zrzavé jako chloupky na rukou, měl rovné a huňaté a oči neklidné. Oblečen byl v špinavé modré šaty a zdálo se, že je to námořník.

Oba dva se na sebe chvíli zkoumavě dívali, načež cizinec promluvil.

„Jak se jmenuješ, hochu?“ zeptal se zvolna hlubokým a bezvýrazným hlasem.

„Dick – Dick Denver,“ odpověděl Dick poněkud nervózně, poněvadž, ač nebyl bojácný a bázlivý, v chování cizincově bylo cosi, co ho napomínalo k opatrnosti.

„Bratr Jacka Denvera, co?“

„Ne. Jack Denver byl můj tatínek.“

„To byl ten ze *Seadreamu?*“

„Ano, ten.“

„Tady u tebe byl Joe Dawkin, vid?“ Dick zavrtěl hlavou.

„O Joe Dawkinovi jsem nikdy ve svém životě neslyšel,“ prohlásil pevně.

„Hm. Ale nějaký námořník tady byl, že ano?“

„To byl.“

„A přinesl ti od tatínka dopis, že?“

„Ano. Přinesl.“

„A kde je ten dopis?“

Cizinec vystřelil tato slova z úst jako ránu z pistole. „A co to má společného –?“

„Do toho ti vůbec nic není! Kde je ten dopis?“ Neznámý muž procedil tyto dvě věty zvolna mezi zuby tak, že z nich čišela hrozba. „Co s ním chcete?“

„Dej mi ten dopis!“

Dickovi blesklo v očích a zuby se mu mimoděk sevřely.

Cizinec vytáhl z kapsy hrozivým pohybem nůž…

„Ne! Nedám!“ řekl pevně a rozhodně.

Cizinec vytáhl z kapsy hrozivým pohybem veliký nůž, jehož modravé ostří se významně zalesklo.

„Ty že mi ten dopis nedáš?“ zavrčel zhluboka a jednotvárně, jako když přišel s první otázkou.

Blýskavé ostří Dicka, jak se zdálo, fascinovalo – nemohl od něho odtrhnout oči. Hleděl na ně ještě stále, když námořník vkročil zvolna do místnosti s nakloněným trupem, vysunutou bradou a vyceněnými zvířeckými rty, které odhalovaly zažloutlé, pokřivené a polámané zuby.

Dick před ním nejdřív polekaně uskočil, a když se dotkl loktem stěny a poznal, že už dále nemůže, byl nesmírně vystrašen. Chytil jedinou pokroucenou židli,

která byla jeho majetkem, hodil ji vší silou do okna, a ještě než dozněl cinkot rozbitého skla, stál už u vyraženého otvoru a dal se do křiku. „Pomoc! Pomoc!“

Slyšel, jak se námořník k němu přibližuje, a uskočil právě ještě včas stranou. Napřažená ruka ho minula jen o několik palců. Návštěvník však zapomněl zavřít dveře, a než v tom mohl Dickovi zabránit, proletěl chlapec jako blesk pod stolem a řítil se po schodech dolů jako králík, utíkající do nory. Přeskakoval najednou čtyři až pět schodů a vydával se tak v nebezpečí, že si zláme vaz. Nezastavil se však ani dole pod schody, nýbrž proběhl otevřenými domovními dveřmi na ulici, zahnul prudce napravo a pádil po chodníku, aby našel policistu.

Neuběhl však ještě ani celých deset yardů, když mu naprosto nečekaná srážka zarazila dech až hluboko do hrdla.

Z mlhy se náhle vynořily tři spěchající postavy a Dick se jim chtěl vyhnout, ale noha mu po vlhkém kamenu uklouzla, a než si uvědomil, co se vlastně děje, byl pevně sevřen párem silných rukou, které ho nepouštěly.

„Nonono, mládenče! Jenom ne tak rychle! Pročpak tak letíš?“ ozval se vlídně klidný hlas s jakýmsi nádechem lehkého humoru.

Dick už podle hlasu poznal, že jeho věznitel je slušný a dobrý člověk, a ulehčeně si oddechl.

„U mne ve světnici je nějaký člověk,“ vyhrkl vzrušeně.

Muž se tiše rozesmál.

„Myslím, že tě snad nesní,“ mínil dobromyslně.

„Chtěl mne zabít!“ vykřikl chlapec pobouřeně.

„Že tě chtěl zabít?“

„Ano, pane.“

„A jak?“

„Nožem.“

„A proč to chtěl udělat?

„Chtěl mne okrást.“

„Tebe že chtěl okrást?“ ozvala se nedůvěřivá otázka. Jeden z ostatních dvou mužů se rozesmál. „A o co tě chtěl okrást?“

„O dopis, pane. O dopis, který jsem právě dostal od tatínka.

„Že tě chtěl zabít?“ ptal se Biggles

„Nedovolte mu, pane, aby jej mohl ukrást!“ prosil úpěnlivě Dick.

„Podíváme se tam, Algy,“ zahučel muž, který ho držel, a pustil ho ze sevření. „Kde bydlíš, synku?“

„Tady nahoře, nad schody,“ vedl chlapec muže do temné chodby.

„Dělejte, jak myslíte, Bigglesi! Mně se tu příliš nelíbí,“ promluvil nejmladší z oněch mužů, který nebyl, jak si Dick všiml, o mnoho starší než on sám.

„Nesmysl! Jsme přece v Londýně a ne v Port Saidu,“ ozvala se úsečná odpověď. „Jdeme!“

Dick šel se svými novými známými až nahoru na schody. Všude kolem bylo temno a jen úzký proužek světla pod zavřenými dveřmi nasvědčoval tomu, že uvnitř někdo je.

Onen muž, jehož druzí nazývali Bigglesem, vyholený a s energickým, zamyšleným obličejem, stiskl kliku. Dveře byly zamčeny.

Rozškrtl proto sirku a pohlédl na Dicka.

„Mohl by utéci oknem?“ zeptal se tiše.

„Ne, pane. Je čtyřicet stop nad chodníkem.“

„Dobře.“

Biggles zaklepal prudce a ostře na dveře. „Otevřete!“ vykřikl hlasitě. Zevnitř se nikdo neozval.

„Víš to jistě, že tu bydlíš?“ zeptal se Biggles Dicka podezřívavě.

„Ovšemže, pane.“

„Ty máš tu místnost najatou?“

„Ano, pane.“

„A mluvíš pravdu?“

„Mluvím, pane.“

„Dobře. Odstup tedy stranou!“

Dveře, o něž se Biggles vší silou opřel, zaskřípaly a rozlétly se.

U stolu stál muž a držel v levé ruce dopis, který asi právě v té chvíli teprve našel. Na stole ležel otevřený nůž, a když jeho zlověstné oči utkvěly na osobách, stojících ve dveřích, začala se jeho pravá ruka k němu přibližovat.

„Co tu děláte v bytě toho chlapce?“ vyjel Biggles ostře.

„Do toho vám nic není,“ zavrčel zuřivě neznámý.

„Je mi to srdečně líto, že vás vyrušuji, příteli, ale teď stojí věc tak, že mi na tom záleží,“ odsekl chladně Biggles. „Položte ten dopis na stůl!“

„To bych ani neřekl.“

„Není ani třeba, abyste to říkal vy. Postačí, že jsem to řekl já.“

„Chcete snad dělat nepříjemnosti, vašnosti?“

„Jestliže je někdo chce dělat, pak jste to jenom vy! Položte ten dopis na stůl a klidte se odtud! Nechci přidělávat policii práci.“

Námořník se ohavně ušklíbl a sáhl po noži.

„To je tedy jako váš rozkaz?“ zavrčel.

„Ano. To je rozkaz, který jsem vám dal.“

„No, uvidíme, co řeknete téhle kudle,“ zašklebil se námořník, sevřel pevně nůž a postoupil o krok kupředu.

Biggles sebou ani nepohnul.

„Gingere, ty seběhneš dolů a přivedeš sem policistu, ano?“ řekl klidně. „A teď vám, dobrý muži,“ pokračoval, „poskytnu poslední možnost. Položte ten dopis na stůl a zastrčte nůž do kapsy – a můžete odejít! Neuděláte-li to, postarám se již, abyste byl uklizen na místo, kde se budete moci bavit sám se sebou velmi dlouhou dobu. Tady nejsme zvyklí na násilí a loupeže, jak potom poznáte. A teď se rychle rozhodněte! Co uděláte?“

„No uvidíme, co řeknete teď," zašklebil se muž..

Námořník uvažoval a prohlédl si postupně všechny tři osoby, stojící u dveří. Napadlo ho asi, že by se mohl setkat s policistou i v tom případě, kdyby se mu podařilo mezi nimi prorazit.

Po chvíli zazněly na schodech těžké kroky, a to značně urychlilo jeho úvahy a rozhodnutí. Zaklel, hodil dopis na stůl a zastrčil nůž do kapsy.

„Zapamatuji si vás pro podruhé, až se zase sejdeme.“ zavrčel zuřivě. „Možná, že pak budete zpívat jinou.“

„O tom zpívání si promluvíme, až k tomu bude doba,“ odsekl chladně Biggles.

„Co se tu děje?“ ozval se v pozadí řízný hlas a hned poté se objevil policista.

„Už je zase všechno v pořádku. Myslel jsem si sice, že tu budeme mít jakési nedorozumění, ale náš přítel z moře už si to rozmyslel,“ odpověděl klidně Biggles.

„Vy nechcete, abych ho odvedl, pane?“ zeptal se lítostivě policista, když se podíval na námořníka.

„Ne. Pokud se týče mne, může odejít.“

Kdyby bylo možno vraždit pohledem, byl by Biggles padl na podlahu jako chladná mrtvola, když námořník procházel ven mezi ním a konstáblem a sestupoval po schodech.

Biggles sáhl do kapsy a vtiskl potom policistovi cosi do ruky.

„Promiňte, že jsem vás zbytečně obtěžoval,“ řekl tiše. „Děkuji vám za vaši ochotu, ale teď už je zase všechno v pořádku, jak doufám.“

„Děkuji vám, pane,“ odpověděl konstábl. „Nemáte-li proti tomu nic, dám venku pozor na toho chlapíka.

Naprosto se mi nelíbil,“ dodal rychle a vyšel za námořníkem.

Biggles sebral ze stolu dopis a podal jej Dickovi.

„Tady máš, chlapče, ten dopis,“ usmál se. „A proč se pro ten dopis vlastně tohle všechno událo?“

„To, pane, opravdu nevím,“ přiznal se upřímně Dick.

„A proč se tedy ten člověk vydával v nebezpečí, když v tom dopise může být jen něco čistě osobního?“

„Na to vám také nemohu odpovědět, pane,“ pravil hoch. „Víte, tatínek mi umřel, a jakýsi námořník mi dnes přinesl od něho dopis, který jsem dosud nečetl.“

„Rozumím,“ přikývl Biggles. „Možná, že to pochopíš, až si dopis přečteš. Teď už ale zase musíme jít dále.“

Obrátil se ke dveřím, když mu náhle projela hlavou jakási myšlenka.

„A co budeš dělat ty, kamaráde?“ zeptal se, otočiv se zase k Dickovi.

„To nevím, pane. Tady ale rozhodně nezůstanu; což kdyby se snad ten námořník vrátil.“

„A ty nemáš ani známé ani příbuzné, k nimž bys mohl jít?“

„Nemám, pane, nikoho.“

„A máš peníze?“

„Nemám, pane.“

„Vůbec žádné?“

„Mám jedinou penci.“

„Hm. S tou se asi příliš daleko nedostaneš,“ zahučel Biggles. „To máte pravdu, pane. Půjdu se asi vyspat k loternímu ředitelství,“ přisvědčil Dick.

„Kam?“

„Do některé z budek loterního ředitelství. Obejdu je a snad bude některá z nich otevřena. Už jsem se tam vyspal několikrát.“ Biggles se ušklíbl.

„Už jsi sice často spával všelijak, ale dnešní večer se nehodí na výlet,“ mínil. „Víš co? Teď je právě tak čas na večeři, a proto zajdem někam do restaurace, kde se najíme a potom si pohovoříme. A jak se vlastně jmenuješ?“

„Dick, pane. Dick Denver.“

„Dobře. To si člověk snadno zapamatuje,“ usmál se znovu Biggles. „A poněvadž se tady v té čtvrti příliš nevyznáme, zavedeš nás někam, kde bychom se mohli slušně najíst.“

Dick přikývl a zašklebil se.

„Já tu znám všechno, pane,“ vyhrkl. „Bude nejlépe, když půjdeme k staré Katy tamhle na rohu. Tam se člověk může najíst za pět pencí, ale chleba se tam musí platit zvlášť. Stojí půl penny. Anebo snad tamhle do kavárny „U krásného stěžně“, ale tam stojí chleba penny.“

Bigglesovu tvář přelétl úsměv.

„Pak nám tedy šilink stačí pro všechny,“ řekl potom zcela vážně. „A pojďme už!“

KAPITOLA PÁTÁ

DUBLON

Dick kráčel velmi hrdě a pyšně, poněvadž se mu stalo málokdy, aby byl někým pozván na večeři, a po několika minutách už seděli kolem mramorového stolu. Místnost byla dosti plná – většinu hostů tvořili námořníci a plavci – a vzduch byl od tabákového dýmu až modrý.

Nikdo si jich ani nevšiml, když přišli a zamířili do tichého koutku.

Obsluhoval je bledolící mladík s bílou zástěrou. „Čtyřikrát klobásu s omáčkou, čaj a spoustu chleba!“ požádal ho Biggles.

„Než nám to přinese, mohl by ses snad podívat do toho otcova dopisu,“ navrhl Algy Dickovi. „Napadlo mi, že ten námořník měl asi jistě nějaké důvody k tomu, že o ten dopis tak stál, a že to byl nesporně velmi vážný důvod, když za ním podnikl cestu.“

„Tatínek nemíval nikdy peníze a proto nevím, na čem mu vlastně tolik záleželo,“ odpověděl Dick, vytahuje dopis z kapsy. „Je ale nějaký těžký,“ dodal rychle a se vzrůstajícím zájmem. „Myslím, že v něm kromě dopisu asi ještě něco bude.“

Při těchto slovech roztrhl ledabyle obálku a cosi žlutavého se zalesklo, vypadlo ven a cinklo na mramorovou desku stolu.

Biggles okamžitě natáhl ruku a skryl onen předmět právě ve chvíli, kdy číšník přinášel čtyři objednané talíře s jídlem. Dokud neodešel, letec ruku nepozdvihl a neukázal, co to vlastně přikrývá. Když tak potom učinil, lehce zahvízdl.

„Podívejme! Podívejme!“ zahučela rychle se rozhlédl kolem. „Uděláš dobře, Dicku, když to dáš do kapsy,“ řekl přidušeným hlasem. „Tady člověk podobné věci příliš ukazovat nesmí.“

„A co je to?“ zaptal se Dick s polootevřenými ústy a vyvalenýma očima.

„Zlato,“ zasykl Biggles.

Dickovi se zatajil dech.

„Zlato?“ vyjekl nedůvěřivě.

„Pst! Ne tak hlasitě! O tom nemusí nikdo vědět.“

„Ale jděte! Vy jenom žertujete,“ koktal Dick. Biggles zavrtěl hlavou. „Ne, nežertuji,“ zahučel.

„A není to sovereign?“ šeptl Dick. „Viděl jsem jej totiž jednou,“ dodal na vysvětlenou.

„Ne, sovereign to není,“ odvětil Biggles, „ale má ještě větší cenu než sovereign. Myslím, že by ti za ten peníz dal každý numismatik několik sovereignů.“

„A kdo je to – ten numismatik?“

„To je člověk, který kupuje a prodává staré mince.“

„A co to tedy vlastně je?“ zeptal se Algy úsečně.

„Viděl jsem sice podobný peníz jen jednou v životě, a to v muzeu, ale myslím si, že se nemýlím, když tvrdím, že je to dublon,“ odpověděl Biggles.

Ginger se naklonil a oči mu zazářily.

„Takové věci shromaždovali piráti, že ano?“

Biggles přisvědčil.

„Jisté je alespoň to, že dublony byly ve Španělsku v oběhu v dobách, kdy po mořích křižovali piráti a bukanýři. Zastrč, Dicku, do kapsy ten peníz – i ten dopis! Myslím si, že zpráva tvého tatínka bude asi daleko zajímavější, nežli jsem se původně domníval. A mám-li být zcela upřímný, mohu se ti přiznat, že bych se chtěl naň podívat sám,“ prohlásil, když Dick zasunul dopis i peníz do kapsy.

„Jen si to přečtěte, pane! Já proti tomu nic nemám,“ vybízel ho chlapec.

„Ne – tady ne! Mohl by tu někde být ten náš přítel námořník. Zajdeme do bytu ke mně, budeš-li ovšem chtít.“

„Mně je to úplně jedno – a bude to jistě také lepší a rozumnější," souhlasil Dick. „Nebude-li vás to ovšem obtěžovat."

„Najíme se tedy a půjdeme domů," navrhoval Ginger. „Hořím zvědavostí, abych se mohl podívat na ten dopis. Vždycky jsem si přál najít někde hromadu dublonů."

„V tom jsi asi nebyl sám. Po tom toužilo více lidí," zavrčel Biggles.

„Povídal jste, že tehdy křižovali po mořích bukanýři a piráti," ozval se po večeři Dick s novým zájmem. „Byl mezi nimi nějaký rozdíl?"

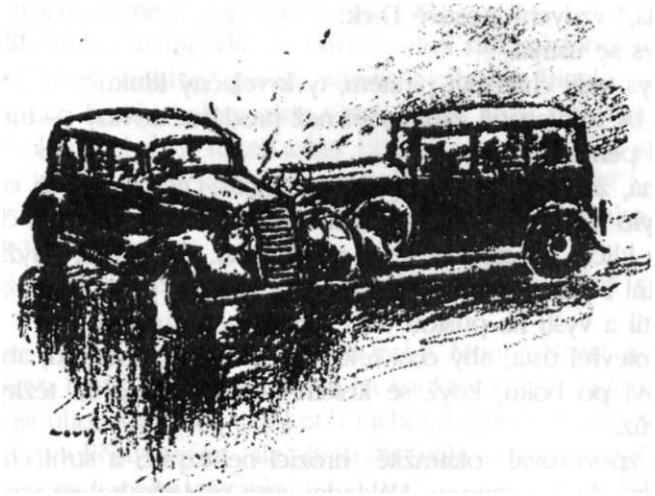
„Byl i nebyl," odpověděl Biggles. „První byli bukanýři. Když bylo námořníků tolik, že nemohli najít zaměstnání, odebrali se někteří z nich do Západní Indie, kde se živili lovem zvířat, která tam nechali Španělé – jako například na ostrově Hispaniola, který se dnes jmenuje Haiti. Když bylo na pevnině v Mexiku a Peru objeveno zlato, odpluli Španělé, kteří ostrov obývali, aby se podívali, zda je to pravda a zda by se mohli také přiživit, a poněvadž nemohli s sebou domácí zvířata jako krávy a podobné vzít, nechali je na ostrově. Zvířata časem zdivočela a rozmnožila se. Nezaměstnaní angličtí a francouzští námořníci je lovili, maso sušili a prodávali lodím, které u ostrova přistály. Říkali tomu masu *boucan* podle francouzského názvu. Podle toho pak je začali lidé jmenovat bukanýry, francouzsky boucaniers, a byli by také bukanýry jistě zůstali, kdyby byli měli Španělé rozum. Ti však mysleli, že s Novým světem nesmí obchodovat nikdo jiný nežli oni a snažili se proto bukanýry, kteří byli v té době naprosto neškodnými lidmi, vypudit z Hispanioly. Mnoho jich při tom také

pobili. Bukanýři se ovšem také nedali a bránili se. Nakonec zvítězili Španělé – nebo si to alespoň mysleli.

Bukanýři byli sice vypuzeni, ale nešli nikam daleko. Usadili se na blízkém skalnatém ostrově, který nazvali Tortuga, a začali uvažovat o pomstě. A neuvažovali jenom: postavili si čluny a počali podnikat na Španěly nájezdy. Potom napadali už španělské lodi na moři. Bojovali zuřivě a za pomoci děl, jichž dobyli na lodích, vybudovali si z Tortugy dosti silnou pevnost a postavili pevnosti i na jiných místech ostrovů.

To, co se stalo potom, bylo jen zcela přirozeným důsledkem," pokračoval Biggles. „Světem se rozlétly pověsti o množství zlata, ukořistěného na španělských galionách, a nejodvážnější dobrodruzi odjeli na Tortugu, aby se k bukanýrům připojili. Na Jamajce v Port Royal vznikl nový oddíl, a Port Royal se změnil ve velmi horké místo. Španělé začali dostávat to, oč vlastně sami prosili.

Staří bukanýři zapomněli na své původní řemeslo a stali se z nich zcela obyčejní piráti. Poněvadž věděli, že by je Španělé upálili a Angličané pověsili, kdyby je zajali, bojovali jako ďáblové a nikoho neušetřili a nikoho také o milost neprosili. Španělská ani anglická vláda s nimi nemohla nic svést. Nakonec vzrostly jejich síla a moc tak, že se odvažovali i na největší španělská města na pevnině a také jich skutečně dobyli. Morgan měl devět set mužů, když se vypravil na Panamu."

Šofér narazil na soukromé auto, které vyjelo z vedlejší ulice…

„A co se s nimi stalo nakonec?“ zeptal se zvědavě Dick.

„Anglická vláda udělala to jediné, co mohla udělat. Nabídla jim všem milost a odpuštění, zanechají-li svého hanebného zaměstnání. Většina bukanýrů uposlechla a vrátili se buď domů nebo opět do námořních služeb.

Morgan, největší lotr a hrdlořez ze všech, byl králem povýšen na šlechtice a jmenován guvernérem na Jamajce. Protože se vyznal znamenitě v bukanýrském řemesle, dal obklíčit a pověsit všechny své staré kamarády, kteří nabídku anglické vlády nepřijali, a zanedlouho bylo pirátství odzpíváno. Parníky je pak zabily docela.“

„Škoda,“ vzdychl lítostivě Dick. Biggles se usmál.

„Ty bys tedy chtěl být pirátem, ty krvelačný kluku?“

„Bylo by to alespoň zábavnější než prodávat noviny – tucet za tři a půl pence.“

„Možná, že máš pravdu,“ přikývl Biggles, „ač pochybuji o tom, že by bylo něco zábavného a zajímavého na tom, když se člověk houpá v kličce na stožáru nebo na šibenici. Nu, a teď, když jsme už všichni s jídlem hotovi, mohli bychom snad jít.“

Zaplatil a vyšli na pustou ulici, osvětlenou lampami.

Dick otevřel ústa, aby cosi řekl, a seskočil z chodníku, aby byl Bigglesovi po boku, když se kolem rohu mihl náhle těžký nákladní vůz.

Algy zpozoroval okamžitě hrozící nebezpečí a strhl chlapce v poslední chvilce stranou. Nákladní auto prolétlo kolem ve vzdálenosti pouhých několika palců.

Biggles se zadíval vážně na Dicka.

„Tys měl ale z pekla štěstí!“ vydechl. „Ty bys měl umět přece chodit po ulicích jinak, než jak jsem právě viděl.“

Chlapec se k němu obrátil s výrazem úžasu na tváři.

„Já vůbec nevím, co jsem to udělal,“ odpověděl stísněně. „Ještě nikdy se mi nic takového nestalo.“

„Dávej si tedy dobrý pozor, nebo ti ten dublon štěstí nepřinese!“ zavrčel Biggles už na hlavní ulici a zavolal taxi, jedoucí kolem.

Nasedli, a šofér, který asi spěchal, zapjal největší rychlost.

Biggles, sedící vzadu, pozoroval jeho záda a hlavu se stále vzrůstající nelibostí.

„Ten šofér je buď blázen anebo je opilý,“ řekl. „Pojede-li takovou šílenou rychlostí, jistě co nejdříve na něco narazíme. Pitomec!“

„Z toho bych tuze velikou radost neměl právě teď, když mám v ruce trochu peněz,“ zaprostestoval Dick.

„Podle všeho se mi zdá, že budeš velmi rád, zůstaneš-li vůbec na živu, abys mohl ty peníze utratit,“ zahučel Biggles zlostně, když se taxi kmitlo kolem rohu těsně podél vozu pouliční dráhy. „Otevři okno, Algy, a řekni tomu bláznu u volantu, že jsme ho nežádali o to, aby překonal všechny dosavadní rekordy!“

Algy vzkaz sice vyřídil, ale šofér se jen zasmál jako by šlo o pouhý žert.

Biggles rozčileně vrčel a pozoroval s obavami silný pouliční ruch.

Konec nastal zcela nečekaně na rohu Mount Street nedaleko Bigglesova bytu, kde šofér narazil na soukromé auto, které vyjelo z vedlejší ulice. Ozval se praskot a rachot, když odražené auto najelo na pouliční stožár, ale šťastnou náhodou jej nepřerazilo, nýbrž jenom napolo vyvrátilo.

Biggles byl pobledlý vztekem, když vyskočil a rozběhl se k druhému vozu.

„Je tu někdo zraněn?“ vyhrkl.

Když uslyšel, že nikdo, obrátil se k šoférovi, který se tvářil ustrašeně a zahanbeně si stíral kapesníkem z čela krev. Než však mohl něco říci, objevil se na místě už policista se zápisníkem v ruce a klestil si cestu zástupem zvědavců.

„Kdo to udělal?“ zeptal se přísně a natáhl ruku k pouličnímu stožáni.

Biggles pokynul hlavou směrem k šoférovi.

„Tenhle. Jel jako náměsíčník. Myslím, že je snad opilý.“

Šofér se proti tomu důrazně ohradil.

„To není pravda, pane! Nepil jsem vůbec nic celý den – a ať se propadnu do země, jestliže nemluvím pravdu! Nevěříte-li, mohu na vás dýchnout.“

Biggles zavrtěl hlavou.

„Ne, děkuji vám. Nemusíte na mne dýchat – snad bude o to stát tady konstábl,“ mínil.

Šofér se tvářil tak, že mu Biggles skutečně věřil.

„Co jste to dělal, člověče, že jste jel tak bláznivě?“ zeptal se.

„Nevím,“ pokrčil šofér rameny, prohlížeje si trosky svého vozu. „Nemohl jsem si pomoci. Vím, že to byl nesmysl jet tak šílenou rychlostí, ale nemohl jsem vůbec zabrzdit. Zdálo se mi, že tu vedle mne někdo sedí a stále mi šeptá: ‚Šlápni na rychlostní pedál.’ A já –“

„Hm,“ přerušil ho sveřepě konstábl. „To další už obstarám já sám. Půjdete hezky se mnou a lékař vás prohlédne!“

Šofér, který neustále protestoval, odešel s policistou, a pasažéři zůstali po chvilce na chodníku sami.

„Pojďte!“ zahučel znechuceně Biggles. „Zbytek cesty už dojdeme pěšky. Budeme při tom také bezpečnější než ve voze. To jsou už dva incidenty v jediné půlhodině. Půjde-li to takhle dále, budu si myslet, Dicku, že jsi hotový pytel neštěstí.“

Došli však do Bigglesova bytu bez další nehody až na to, že se zatím silně rozpršelo, takže všichni promokli.

Biggles jim půjčil suché kabáty, načež všichni usedli kolem krbu.

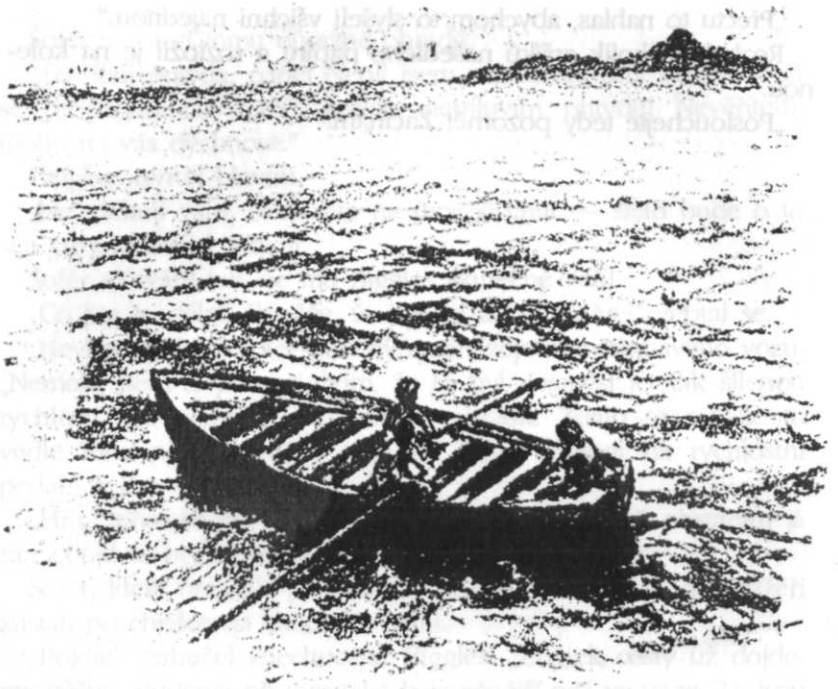
„Začni tedy, Dicku!“ vyzval hocha, když si zapálil cigaretu. „Přečti nám, co ti píše tatínek o tom dublonu!“

„Přečtěte raději ten dopis sám, pane!“ požádal ho Dick rozrušeně a nervózně. „Tatínek málokdy psal, a mně by čtení trvalo příliš dlouho.“

„Dobře,“ řekl Biggles a vzal podávaný dopis do ruky.

„Přečtu to nahlas, abychom to slyšeli všichni najednou.“ Rozbalil několik aršíků našedlého papíru a rozložil je na kolenou.

„Poslouchejte tedy pozorně! Začínám.“

KAPITOLA ŠESTÁ

DOPIS

Milý Dicku,

nevím sice, zda tento dopis vůbec dostaneš, ale dostaneš-li jej, přečti si jej velmi pozorně, poněvadž Ti může jednou dopomoci k bohatství. Ano, k bohatství! Nikomu však o tom nic neříkej, nebo přijdeš o krk dříve, než se toho bohatství vůbec dotkneš!

A teď začnu od samého prvopočátku.

Jak je ti známo, nikde by se nenašla taková posádka, jakou jsme měli na starém *Seadreamu*, aby udeřil hrom do jejích zrezivělých boků! Byli to samí dobří hoši, kteří odešli většinou k Davy Jonesovi kvůli tomu věčně opilému Doochovi nebo Dutchovi, či jak se ten chlap vlastně jmenoval. Byl to ohavný chlap se zakulacenými ústy, což mu nic nepřidávalo na kráse. Nemohu však o něm teď mluvit, poněvadž musím pokračovat, jelikož je to velmi dlouhá historie.

Při poslední cestě jsem poznal hned, jakmile jsem se na toho Dutche podíval, že se spolu dobře snášet nebudeme. Byl novým prvním kormidelníkem místo chudáka Sama Hankina, který byl prima chlap a znal nás všechny už jako své vlastní děti. Sam byl nemocen a Dutch zaujal jeho místo. Ještě jsme nebyli ani u majáku a už jsem věděl, že to bude špatná plavba. Uzavřeli jsme smlouvu do Ria a nikde jsme se ani nezastavovali, poněvadž Dutch byl stále opilý, stál na můstku a ani se z něho nehnul. Začátek cesty nestál za nic.

Bylo by zbytečné vypravovat o dalších čtrnácti dnech. Dutch nám všem proměnil život v peklo a já jsem nabýval přesvědčení, že to bude pravý zázrak, doplujeme-li až do Ria bez krveprolití. A aby to bylo ještě horší, kapitán onemocněl a lehl si.

Tak to vypadalo, když nás chytila bouřka. Kapitán byl nemocen, kormidelník opilý a ruce se mu třásly – a to je, Dicku, vlastně jen skutečný začátek celé té historie.

Nemělo by smysl vykládat Ti tu podrobně, kde nás hurikán zastihl. Ostatně to také přesně ani nevím. Přihnal se od jihovýchodu a vzedmul takové vlny, jaké jsem dosud v životě nikdy ještě neviděl. Moře se změnilo v

pravé peklo, a *Seadream* byl přídí více ve vzduchu nežli ve vodě. V lodi bylo stále tolik vody, že jsme ji nestačili odčerpávat. Voda uhasila oheň pod kotly, a hlavní stožár se nám zřítil a strhl s sebou stanici bezdrátové telegrafie, takže jsme byli jen pouhou hříčkou rozbouřených vln.

Čtyři dny jsme se tak potáceli mořem a nepotkali za tu dobu ani jedinou loď. Zapadali jsme při tom do vody stále hloub a hloub. Mohu Ti říci, chlapče, že my námořníci jsme byli chudáci. Vůbec jsme nespali, byli jsme úplně vyčerpáni a bez ustání jsme pracovali u čerpadel, ač jsme dobře věděli, že to dlouho nevydrží ani loď ani my.

Bylo nám všem jasné, že se starý *Seadream* může každou chvilku potopit, a dívali jsme se proto už po člunech. Bez kapitána jsme zmizet nechtěli, a proto jsme ho vynesli z kabiny ven a složili na první člun. Věčná škoda, že na tom člunu nebyl také Dutch! Moře bylo stále ještě rozbouřené, hrálo si s námi chvíli jako s třískou a pak člun převrátilo. Všichni spadli do vody a utopili se.

Dutch visel na provaze a spouštěl se právě dolů, když se to stalo, a hned se zase vyšplhal zpět na palubu.

Zbylo nás jen pět: já, Dutch, Tom Allen z Pempeye, kuchař Joe Stevens a Charlie Bender – ten, který se mnou přišel jednou domů. Nepamatuješ se na něho? Byl to hezký chlapík a měl krásné vousy. Pocházel z Gillinghamu.

Bylo by zbytečné vypravovat Ti o naší plavbě v posledním člunu. Trvalo to asi čtrnáct dní, než jsme zahlédli zemi, a jak se stalo, že jsme zůstali naživu, to ví jenom Bůh. Já o tom alespoň nevím vůbec nic. Nevím ani, jak jsme se k té pevnině vlastně vůbec dostali, poněvadž předtím jsme už spatřili v Karibském moři

ostrov, zvaný prozřetelnost. Dutch i já jsme jej poznali podle podivně pokroucené hory vzadu, poněvadž jsme tam kdysi už nabírali pitnou vodu. Šlo jen o to, jak k tomu ostrovu doplout, ale než jsme se o tom mohli domluvit, hnalo nás už moře zase dále k jihozápadu. Rvát jsme se s ním nemohli – k tomu jsme už neměli sil – a proto jsme se jen smutně dívali, jak nám země zase mizí. Byli jsme v té době, hochu, už polomrtví hladem a žízní. Zapomněl jsem se zmínit o tom, že Tom Allen zatím už zemřel. Chudák Joe zemřel večer.

…Vrhl se na mne s nožem…

Proud nás nakonec zahnal k jinému ostrovu, a když jsme, totiž já, Charlie a Dutch, vystoupili na břeh, zdálo

se nim, že je konec našim útrapám poněvadž na něm rostly kokosové palmy, které nám mohly poskytnout potravu i mléko k pití. Jak se ten ostrov jmenuje, to nevím, ač mne to nesmírně mrzí.

To nejhorší však mělo teprve přijít.

Dutch řádil teď strašlivě, poněvadž neměl kořalku, aby se mohl opíjet, a zatím co jsme čekali na nějakou loď, která by nás z ostrova odvezla, procházel jsem se sám po ostrově, který nebyl nijak malý. Byl asi deset mil dlouhý a v nejširší části asi pět mil široký a zužoval se na obou koncích jako dorůstající měsíc.

A teď přichází na řadu překvapení, která se sice podobají nějakému dobrodružství z románu, ale jsou naprosto pravdivá, jak seznáš z přílohy k tomuto dopisu.

Byli jsme na ostrově asi měsíc, když se jednoho rána Dutch probudil a začal mi nadávat, že nemám připravenou vodu. To mne dopálilo, a řekl jsem mu proto, že nejsem jeho sluhou ani lokajem, načež se na mne vrhl s nožem v ruce. Poněvadž jsem se neměl čím bránit, dal jsem se na útěk a on za mnou. Zanedlouho jsem doběhl k jakési prolákline, kterou jsem viděl už předtím, porostlou mechem, keři, křovím a svlačcem, a protože jsem si myslel, že to bude dobrý úkryt, skočil jsem do ní. Padal jsem ale mnohem déle než jsem čekal, poněvadž půda pode mnou se otevřela, pohltila mne jak se říká, a já jsem letěl kamsi do jiného světa.

Když jsem otevřel oči, viděl jsem, že jsem v saloně starodávné lodi, takové, jejichž modely jsem vídal v muzeu v Greenwichi. Chvíli jsem myslel, že jsem snad mrtev nebo v bezvědomí a že můj duch bloudí bůhví kde. Nedovedl jsem si totiž vůbec představit, jak by se tam mohla loď dostat. Loď přece nemůže plout po zemi.

Myslel jsem si, že jsem se snad nárazem do hlavy zbláznil, a proto jsem klidně ležel a čekal, co bude dále.

Po chvíli, když se nic nedělo, jsem vstal a začal se rozhlížet, zda se mi to všechno snad jen nezdá. Všechny věci kolem byly však skutečné a ticho tak hluboké, že by bylo snad slyšet padnout na zem špendlík. Hlavou mi projela myšlenka, že by tam snad někde mohl být mm, a proto jsem se rozhlédl důkladněji na všechny strany. Při tom jsem uviděl nahoře díru, kterou jsem propadl dovnitř, a přišel jsem na to, jak to vlastně všechno bylo.

A teď Ti vylíčím, co jsem uviděl.

První věc, která mi padla do očí, mne polekala – k tomu se Ti beze všeho přiznávám. Byl to mrtvý muž a lekl jsem se, třebaže na něm bylo ihned vidět, že je mrtev už dávno. Nebylo to už vůbec tělo, nýbrž jen kostra, na jejichž kostech stále ještě visely starodávné šaty, a polekalo mne hlavně to, že seděl u stolu, šklebil se a díval se prázdnými očními důlky na cosi, co leželo proti němu.

Dodal jsem si odvahy, přistoupil jsem blíže a podíval se, na co se to vlastně dívá. Na stole leželo několik různých věcí a myslím, že tam asi ještě leží i nyní, poněvadž jsem se ničeho nedotkl až na – nu, to asi snadno uhodneš. Nesmím však příliš předbíhat.

Na stole stál veliký svícen, který vypadal, jako by byl stříbrný. Vedle něho ležela starobylá pistole, podobná těm, jimiž jsou vydekorovány stěny londýnské věže. Ležel tam také kus papíru a staré pero se zaříznutým hrotem, což podle mého názoni dokazovalo, že mrtvý muž asi psal něco na žlutý papír, který přikládám k tomuto dopisu. Kostra se však dívala a šklebila na cosi, co se podobalo jakési podivné medaili. Podle váhy jsem

hádal, že je to asi zlato. Zastrčil jsem to proto do kapsy v předpokladu, že by se mi to mohlo snad hodit. Přikládám ten předmět také k dopisu i s tím kusem papíru, o němž si myslím, že je to asi mapa, označující, kde jsou skryty nějaké peníze, ač já jsem žádné nenašel, což je velmi podivné, jelikož jsem si kolem všechno prohlédl.

Byl to mrtvý muž; šklebil se a díval se prázdnými očními důlky na dublon…

Nemohu ti vypsat všechno, co jsem viděl v té kajutě, ale tolik Ti mohu říci, že jsem žasl tak, jako bys žasl Ty, kdybys to spatřil. Byl tam celý sklad krajek, látek, hedvábí a saténu. Snad to chtěl ten člověk ukrýt právě ve chvíli, když zemřel.

Prohlédl jsem si všechno a nakonec jsem poznal, že tím otvorem, kterým jsem propadl dolů, se ven

nedostanu. Zasměješ se jistě, když Ti napíšu, jak jsem se pak dostal ven. Prorazil jsem otvor v boku lodi, která byla zcela zpuchřelá, protáhl se ven a dobře se rozhlédl na všechny strany, abych to místo zase poznal.

A teď Ti povím, jak to místo najdeš, budeš-li je ovšem hledat, ač by Ti starý list papíru, který přikládám, poskytl povšechné pokyny.

Ono místo vypadá tak, jako by bylo bývalo někdy úzkým průplavem, vedoucím od moře asi sto yardů od břehu. Nedovedu si vůbec představit, jak se loď dostala dovnitř. Octneš-li se ale přímo až u toho místa, loď neuvidíš, protože je celá obrostlá mechem a křovím.

Je tam však v celé své velikosti a po obou stranách se vypínají skály.

Myslel jsem si, že se Dutch o věci nic nedozví a že se potom rozdělím s Charliem. Zakryl jsem proto otvor, kterým jsem padl dovnitř, palmovým listím, aby nebyl zvenčí vidět, a udělal jsem to docela hezky. Pak v domnění, že se už zase Dutch uklidnil, vracel jsem se na místo u malé laguny pod převislou skalou, kde jsme se usídlili.

Dutch tam seděl klidně a tiše jako jehně, ale podíval se na mne zuřivě, když jsem se objevil a zavrčel, abych se v budoucnu lépe staral o vodu, a já jsme mu to také slíbil. Sedal jsem si také, když tu – věř mi to anebo ne! – mi ta zlatá medaile, kterou jsem sebral na lodi, vypadla dírou v kapse, na kterou jsme docela zapomněl, a ležela na písku tak, že ji Dutch musel uvidět.

„Kde jste to, u všech čertů, sebral?“ zařval a vykulil oči.

„To je má věc,“ odsekl jsem mu a Charlie zdvihl medaili, aby se na ni podíval.

Dutch změnil okamžitě jednání a chování.

„Pojdte sem, starý kamaráde!“ spustil sladce. „Až do nynějška jsme se o všechno poctivě dělili, a proto zapomeňte na všechno, co se stalo, a rozdělme se jako dobří kamarádi!“

„Ba ne, Mr. Dutch!“ odbyl jsem ho. „Každý si ponechá své. Vy jste se se mnou nikdy nedělil, a proto se nebudu s vámi dělit já.“

„Cože, ty lotře?“ zaječel, a než mi napadlo, co udělá, vrhl se na mne s nožem, který měl stále po ruce. Charlie po něm jako řádný námořník skočil, aby ho zadržel, a ostří nože mu projelo hrdlem. Zůstal stát, držel v ruce tu medailí, cosi strašlivě zachroptěl a krev mu z rány stříkala do písku. Nemohl jsem se na to ani dívat. Pak vykřikl, medaili upustil a padl na zem mrtev. Skočil jsem jako lev po medaili a uskočil jsem zase před Dutchem, který byl bledý jako sníh a celý vyděšený, když viděl, co provedl.

„To je vražda, Mr. Dutch!“ zasípal jsem, nevěda ani, co vlastně povídám. „Podám o tom zprávu příslušným místům, až se zase vrátíme.“

Dutch už na další slova nečekal a já také ne. Vrhl se po mně a oba jsme se dali do běhu. On při tom klel a nadával, což není chytré, protože to dokáže každý blázen, jak říkával jeden starý kapitán. Podařilo se mi prchnout – nevím vlastně ani jak – a skrýval jsem se po celou tu dobu, co jsem byl ještě na ostrově. Častokrát jsem zahlédl Dutche, slídícího po místě, kde jsem ten kousek zlata našel, ale nikdy se mu nepodařilo to místo objevit.

Jednoho dne se vynořil na obzoru americký škuner *Portsdoum.* Zahlédl jsem jej první a rozběhl se ku břehu. Pak přiběhl také Dutch, ale neodvážil se proti mně nic

dělat, protože nás námořníci pozorovali. *Portsdoum* u ostrova přistál a odpluli jsme s ním.

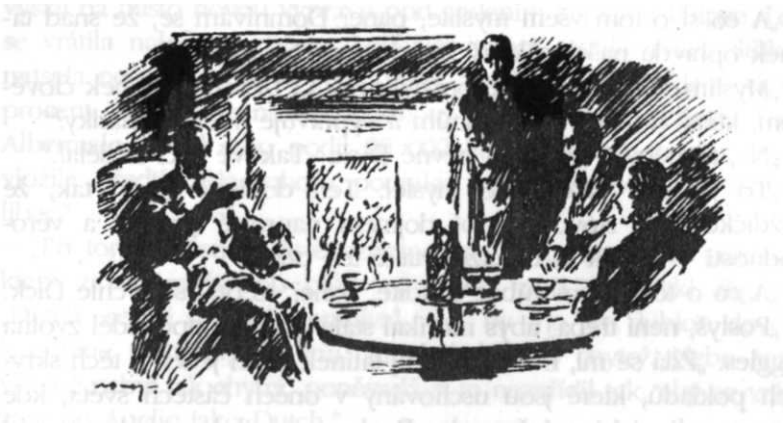
To byla ale cesta! Samé neštěstí! Ztratili jsme kormidlo a spadlo dolů ráhno a zabilo dva muže. Nemohu Ti tu vypravovat všechno, co se stalo na *Portsdoumu* za tu dobu, co jsme byli na palubě, ale nakonec jsme přece jen dopluli do Bostonu, kde teď jsem a mám strach z Dutche, který mi na lodi řekl, že mne zcela jistě zabije, jestliže mu neprozradím, kde jsem to zlato našel. Nevím si rady!

Doufám, že se dostanu šťastně domů, protože dnes večer, kdy už budu propuštěn z nemocnice, odejdu do doků. Nenajdu-li tam žádnou loď, předám tento dopis některému námořníku, který pojede do Londýna, aby se Dutch o tom zlatě nedověděl, ať už se stane cokoli.

V případě, že by mne snad potkalo nějaké neštěstí, hled se dostat na ten ostrov, až budeš starší, protože si myslím, že je tom někde ukryta spousta peněz! A kdyby snad i ne, stojí za to už ty věci, které v té staré lodi jsou. Odpluj k ostrovu Prozřetelnost a pak uhni k jihozápadu asi čtyřicet až padesát mil. Ten ostrov poznáš podle vysokých skalnatých vrchů na jižní jeho části. Vrak najdeš na té mapce na severu nedaleko ostrůvku, který je docela blízko.

Nedovedeš si představit, jak se těším na shledání s Tebou po tak dlouhé době, a doufám, že jsi na tom se zdravím lépe nežli já.

Tvůj otec

KAPITOLA SEDMÁ

BIGGLES PODÁVÁ NÁVRH

Když Biggles dočetl, nastalo na chvíli hluboké ticho, přerušované pouze slabým zašustěním nažloutlého kusu papíru, přiloženého k dopisu. Zahleděl se potom na několik vteřin na ten kousek papíru bez jediného slova, a když opět zdvihl oči, usmál se tiše napjatému výrazu na tvářích posluchačů.

„Teď už to tedy víme," řekl klidně.

„Myslíte tím, že teď už víme, proč ten námořník tak stojí o ten dopis?" vyhrkl Dick.

„Ovšemže."

„Protože věděl, že je uvnitř ten kousek zlata?" Biggles zavrtěl hlavou.

„Ne. Myslím, že to ho nezajímalo. Chtěl jenom vědět, kde ten peníz tvůj tatínek našel."

„Proto, aby se tam mohl vypravit a vybrat všechno co tam ještě je?“

„To je velmi pravděpodobné.“

„A co si o tom všem myslíte, pane? Domnívám se, že snad tatínek opravdu našel některý z těch starých pokladů?“

„Myslím, že o tom nelze pochybovat. Či byl snad tatínek člověkem, který si sedne ke kamnům a vypravuje lidem pohádky?“

„Ne, to nebyl,“ prohlásil pevně Dick. „Takové věci nedělal.“

„To jsem si také hned myslel. Ten dopis je psán tak, že každičké jeho slovo působí dojmem naprosté pravdy a věrohodnosti – a pak to dokazuje také ten peníz.“

„A co o tom všem vůbec soudíte, pane?“ zeptal se rychle Dick.

„Poslyš, není třeba, abys mi říkal stále ‚pane’, odpověděl zvolna Biggles. „Zdá se mi, Dicku, že tvůj tatínek našel jeden z těch skrytých pokladů, které jsou uschovány v oněch částech světa, kde provozovali piráti své řemeslo. Banky tam nikde nebyly a piráti na svých cestách poklady s sebou stále vozit nemohli a nikde si je také nemohli uložit. Jejich lodi často ztroskotávaly a jejich tajemství umírala s nimi – anebo poklady klesly na mořské dno, když loď utonula. Myslím, že tvůj tatínek objevil starý vrak, který za celá staletí porostl mechem a křovinami, protože džungle v tropech se velmi rychle rozšiřuje, jak je ti snad známo. Počkej chvilku!“

Biggles přistoupil ke knihovně a vytáhl z ní břichatou encyklopedii.

„Poslouchej!“ řekl a obrátil několik stran. Četl:

„Těm, kteří by snad pochybovali o bohatství, naloženém v tehdejších dobách na galionách, určena je tato naprosto autentická zpráva. V roce 1680 vypravoval námořník o španělské galioně v těchto krajích, která ztroskotala u severovýchodního pobřeží Hispanioly. Lord Albermale naléhal na Karla Druhého, aby mu zapůjčil fregatu a financoval výpravu, která by měla poklad vyzdvihnout. Výprava se však nezdařila.

Po pěti letech přišel jiný námořník, tentokrát na Jamajce, se zprávou, že objevil vrak se zlatem a stříbrem. Lord Albermale vyslal na místo novou výpravu pod vedením kapitána Phipse. Loď se vrátila naložena zlatem, kolik jej jenom mohla uvézt. Stříbro musela nechat na místě. Král dostal z nalezeného pokladu deset procent, což reprezentovalo hodnotu 300 000 liber šterlinků. Lord Albermale dostal jako podíl 90 000 liber, a každá osoba, která vložila předtím do tohoto podniku 100 liber, obdržela 8 000 liber.“

„Při tomto líčení si jistě vzpomenete na ty ohromné poklady, které za dávných dob pluly na širém moři,“ podotkl Biggles. „Dutch se asi správně domníval, že by ho ten dublon dovedl k onomu pokladu, ale tvůj tatínek byl příliš chytrý. Nebo snad vlastně nebyl tak chytrý, poněvadž si to nezařídil tak, aby se vrátil zase do Anglie jako Dutch.“

Dick na něho vyvalil oči.

„A z čeho usuzujete, že se Dutch vrátil do Anglie?“

„Myslím si, že to byl Mr. Dutch, jenž tě odpoledne navštívil a s nímž jsem si potom vyměnil několik prudkých a ostrých slov. Ten návštěvník vypadal právě tak, jak tvůj tatínek popisuje Mr. Dutche, a to jistě není jenom pouhá náhoda.“

Na chvíli nastalo ticho.

„A vy si myslíte, že snad zabil tatínka?“ zeptal se Dick tiše.

„Mám za to, že je to velmi pravděpodobné. Viděli jsme přece sami na vlastní oči, jak obratně umí zacházet s nožem, a když jde o poklad, jistě se nijak nerozmýšlí. Je mi toho, chlapče, sice srdečně líto, ale nemá smyslu přivírat oči před fakty, jako to děláš právě teď.“

„Tatínek umíral v příkopu po ráně nožem, jak mi povídal ten námořník, který mi přinesl dopis,“ zamumlal Dick zajíkavě. Biggles pokrčil rameny.

„To všechno vlastně jen potvrzuje naše domněnky. Dutch si snad myslel, že tvůj tatínek má nějakou mapu nebo něco podobného a doufal, že se jí zmocní. Měl také celkem pravdu, poněvadž kromě možnosti, že tatínek nakreslil mapu ostrova, kterou snad už také poslal domů, byl zde ještě ten kus papíru, nalezený na lodi na stole. Dutch přišel buď příliš pozdě, anebo tvůj tatínek ten papír tuze dobře ukryl. Snad jej už předtím předal tomu námořníku, který ti přinesl dopis.“

Náhle mu v očích bleskl údiv, načež pohlédl znovu na dopis.

„Kdy že ti ten námořník přinesl ten dopis?“ zeptal se prudce.

„Dnes odpoledne.“

„To ti jej ale nesl trochu příliš dlouho, u všech čertů! Dopis je datován téměř před třemi měsíci. Rád bych věděl, kde tak dlouho byl.“

„O tom mi vypravoval, odpověděl rychle Dick. „Měli prý příšernou cestu. Nejdříve prodělali bouřku, pak ztratili kus konnidla a nakonec se ke všemu ještě srazili v

Kanále s rybářským kutrem a museli zajet do francouzského přístavu k opravě.“

Biggles tiše hvízdl.

„Budou-li tyhle nehody pokračovat ještě dále, budu si nakonec myslet, že je celá ta věc nějak začarovaná,“ řekl napolo vážně a napolo žertovně. „Nu, uvidíme! Bojím se však, Dicku, že se už nikdy nedozvíš podrobnosti o tom, co se stalo v Americe potom, když tatínek tenhle dopis napsal. Co hodláš podniknout?“

„Nebylo by snad dobře obrátit se na policii?“

„A s čím?“

„S obviněním, že Dutch zavraždil tatínka.“

„A jaké máš důkazy pro podobné obvinění? Něco zcela jiného je mu to dokázat. A kromě toho se ta věc stala v Americe!“

„A co mám tedy dělat?“ Biggles se zahleděl zamyšleně do ohně.

„Je velmi těžké ti něco radit,“ odpověděl zvolna. „Pokud se týče Dutche, uděláš nejlépe, když se mu vyhneš. Je pravděpodobnější, že bude sledovat on tebe nežli ty jeho. Je na stopě pokladu. Jak se o něm dověděl, to nevíme, ale je jisté, že o něm ví. Možná, že ti tatínek o věci psal už dříve a Dutch se snad dověděl o tom dopise, v němž ti prozrazoval celé tajemství. To dokazuje alespoň jeho další jednání.

To všechno jsou ovšem jen pouhé dohady, a proto zůstaneme raději při pouhých faktech.

My o věci víme tohle:

Za prvé, že kdesi v Západní Indii je starý lodní vrak, v němž jsou cenné věci a předměty a snad i poklad.

Za druhé, že o tom ví také darebák, který se jmenuje Dutch.

Za třetí, že ví také o tom, že jsi dostal dopis, protože jej měl v ruce.

Konečně, což je neméně důležité, že vynaloží všechno, aby se toho pokladu zmocnil.

To je všechno, ale snad to postačí k tomu, abys nabyl přesvědčení, že by bylo nebezpečné, kdyby ses toulal sám ve východních londýnských čtvrtích. Uděláš-li to přesto, ručím ti za to, že se Dutch vynasnaží, aby dopis dostal do rukou, a ty budeš mít řádnou práci s tím, aby ses mu ubránil.“

Dick sebou trhl.

„A co mám tedy dělat?“ vyhrkl vzrušeně. „Zdá se mi, že jsem teď v pěkné kaši. Nejlíp by snad bylo, kdybych dopis spálil a řekl Dutchovi, co jsem udělal, až na mne přijde.“

„Ty si myslíš, že by ti to věřil?“

Dick mávl rukou.

„To si nemyslím, jak vidím, když o věci přemýšlím. Přesto ale nestojím o to, aby mi vrazil nůž mezi žebra.“

„Dosud jsi ale neřekl ani jediné slovo o tom, že se chceš pokusit o nalezení toho pokladu,“ upozornil ho Biggles.

„A mělo by to vůbec smysl?“ zahučel chlapec malomyslně. „S penězi, které mám, bych se nedostal i v podpalubí ani do Gillinghamu a tím méně do Západní Indie.“

Biggles se obrátil k ostatním.

„Co myslíte – neměli bychom mu pomoci?“ navrhoval.

„Pomoci mi?“ vyskočil Dick se zářící tváří. Myslíte?“

„Myslím, že bychom se za pokladem mohli vypravit všichni.“ Dick pobledl vzrušením.

„Bože!“ vykřikl. „To by bylo skvělé! A kdy bychom vyrazili?“ Biggles se rozesmál.

„Počkej chvilku! Počkej chvilku!“ mírnil chlapce. „Na takovou cestu nestačí jen dát si na hlavu klobouk a obléci si kabát. Při tom je celá řada věcí, jež je nutné řádně uvážit. My už jsme prodělali několik podobných výletů, a proto to už známe. Hlavní je tu otázka peněz, kterých bude zapotřebí hodně.“

„Toho jsem se také bál,“ zvolal smutně Dick.

„Neřekl jsem dosud, že jich máme málo,“ pokračoval Biggles důrazně. „Podívej se, Dicku! Dám ti návrh. Dejme tomu, že budeme mít na tu výpravu peníze a že se všichni vydáme na cestu s tebou, abychom ty dublony přivezli – budeš pak souhlasit s tím, aby se zisk rozdělil na polovinu po odečtení všech výloh tak, že polovinu bys dostal ty a polovinu my? Myslím, že je to docela slušný návrh.“

„Je více nežli slušný,“ potvrdil Dick. „Podle mého názoru je ten poklad právě tak váš jako můj. Bez vás bych byl přišel o dopis a nevěděl bych vůbec nic.“

„Dobře tedy. Pak je všechno v pořádku. Poněvadž vidím, že se při dělení dublonů, najdeme-li je ovšem, hádat jistě nebudeme, zbývá nám jen dostat se k nim co nejdříve, než Mr. Dutch zahájí svou práci. Musíme být ale opatrní. Dobrý začátek bývá polovinou práce. Nejdříve musíme zjistit ten ostrov, což nebude tak snadné, jak se zdá.“

„A co ta mapa?“ skočil mu do řeči rychle Algy.

„Ta zobrazuje jenom ostrov,“ odpověděl Biggles, „ale neudává jeho polohu. Víme o něm pouze to, co píše

Dickův otec v dopise, totiž to, že je vzdálen asi padesát mil jihozápadně od ostrova Prozřetelnosti. Tam bude ale jistě ostrovů více, protože Karibské moře je poseto většími i menšími ostrovy a ostrůvky.“

„A co ten papír, který našel Dickův otec v kabině – ten, který ležel před kostrou?“ ozval se zase Algy.

Biggles ohrnul rty.

„Myslím, že nám to také příliš nepomůže,“ řekl pochybovačně. „Vypadá to spíše jako rébus než jako mapa, ačkoli nám to snad bude dobré, až budeme na místě. Nejdříve ze všeho musíme najít ostrov a pak podle toho náčrtku zjistíme přibližnou polohu galiony. Přibližnou říkám proto, že mám zkušenosti s takovými náčrtky. Až se pak to, co je nakresleno na tom kousku papíru,“ dotkl se Biggles prstem mapky Dickova otce, „změní ve skutečné skály a křoviny o rozloze snad jedné nebo dvou čtverečných mil, budeme už na tom lépe, ale docela dobře také ještě ne. Vezměte si například Kokosové ostrovy v Pacifiku! Všeobecně je známo a také téměř jisté, že je na nich ukryt nejméně jeden poklad. Ostrov, na němž se poklad nalézá, není příliš veliký a přece jej už celá řada lidí hledá po celé dlouhé roky a dosud nenašli nic jiného než jen písek a kamení. Jeden chlapík žil na ostrově dokonce osmnáct let a vyryl a vykopal na něm tolik příkopů, že by z nich mohl udělat jako ze zákopů celé slušné bojiště, a jedinou jeho odměnou za to byly jen zmozolené dlaně a malárie. To říkám ale jenom tak mimochodem. První naší věcí musí být nalezení ostrova, a teprve potom, až na něm budeme, začneme pátrat po vraku galiony.“

„S tím naprosto souhlasím.“ prohlásil Dick optimisticky.

„Podíváme se tedy do atlasu,“ uvažoval nahlas Biggles. „Nejprve si musíme vyhledat co nejblíže k onomu místu základnu a potom musíme hledět se tam dostat letadlem.“

„Letadlem?“ vyrazil ze sebe užasle Dick.

„Ano, letadlem,“ přikývl Biggles. „Tys myslel asi na loď, viď?“

„Ovšemže. Na něco jiného jsem vůbec nepomyslel,“ přitakal chlapec.

„Letadlo je ale přece jen lepší,“ řekl Biggles. „Víš, my všichni jsme piloty a proto, chceme-li se někam dostat, vždycky jen létáme.“

„Však je to také daleko lepší,“ vykřikl nadšeně Dick. „Ještě nikdy jsem neseděl v letadle, i když jsem po tom vždycky toužil.“

„Než budeme s touhle věcí hotovi, nalétáš se tolik, že tě to snad bude nakonec i mrzet,“ usmál se Biggles. „Podej sem, Gingere, atlas a podíváme se na Karibské moře!“

Po chvilce ležely na stole dva obsáhlé díly atlasu, a na straně, kterou Ginger otevřel, byl nadpis „Západní Indie a Karibské moře“.

„No tak,“ hučel Biggles, přejížděje mapu tužkou. „Tady je ostrov Prozřetelnosti, který Dickův tatínek a Dutch viděli, když pluli ve člunu, ale u kterého nemohli přistát. Moře je hnalo dále k jihozápadu,“ zajel Biggles hrotem tužky tímto směrem, „a tady se dostáváme k celé skupině malých ostrůvků. Jak vidíte, jsou většinou tak drobné, že v obyčejných atlasech nejsou jistě ani zakresleny. Mnohé z nich jsou asi jen pouhá skaliska anebo písčité proužky země. Některé ale zase budou daleko větší, než bychom si mysleli podle toho, co nám

říká atlas. Nesmíme zapomínat na to, že ostrov o dvaceti nebo třiceti čtverečných mílích je na takovéhle mapě jen pouhý bod. To je jen tak mimochodem. Tohle je oblast, kterou musíme prozkoumat.

Myslím, že by nemělo smysl uvažovat o základně přímo na ostrůvcích, poněvadž tam nikde nedostaneme benzín a také nic nekoupíme. Kingston i Jamajka jsou příliš daleko, právě tak jako Port of Spain. To nás však nemusí nijak mrzet, poněvadž nejbližší ostrov není od pevniny vzdálen více než několik set mil, což znamená asi dvouhodinový let, takže bychom mohli létat tam a zase zpět. Stačí nám tedy vybrat si jen na pevnině některé město, kde bychom mohli kupovat benzín a potraviny.“

„A co Marabina?“ navrhoval Algy.

„Právě se na ni dívám. Ta by se nám skvěle hodila a myslím, že bychom výhodnější město ani nenašli,“ přisvědčil Biggles.

„Marabina? To jsem vůbec nikdy ani neslyšel,“ promluvil Ginger.

„A já také ne,“ přiznal se Dick, který se stejně jako ostatní nakláněl Bigglesovi přes rameno, aby viděl do atlasu.

„Je to hlavní město jedné z těch malých zemiček ve Střední Americe, vklíněné mezi Kostariku a Honduras,“ vysvětloval jim Biggles, zavíraje atlas. „Leží na panamerické vzdušné trati do Jižní Ameriky, takže bychom tam neměli potíže s opatřováním benzínu. Myslím, že je to dokonce i námořní letiště, což pro nás může mít veliké výhody v případě, kdybychom snad potřebovali vodní letadlo.“

„Vodní letadlo?“ opáčil Dick.

„Ano,“ přikývl Biggles. „Pravděpodobně amfibii, která se hodí pro souš i vodu. Dobré by bylo, že bychom mohli přistát i na břehu, kdyby toho bylo zapotřebí,“ pokračoval. „To ostatně uvidíme až v Americe. Nechci se pokoušet o přelet Atlantického oceánu a myslím, že by lodní doprava stroje do Ameriky byla příliš nákladná. Promyslíme si to všechno důkladně a věnujeme tomu zítřek. Teď by bylo snad nejrozumnější, kdybychom si šli dát něco k jídlu.“

„Také jsem si to právě myslel,“ souhlasil s návrhem Algy.

Všichni povstali ve chvíli, kdy se ve dveřích objevila Bigglesova stará hospodyně Mrs. Symesová, která se zadívala vyčítavým zrakem na celou společnost.

„Kolikrát jsem vám už říkala, mládenci, abyste si u domovních dveří očistili boty, když jdete dovnitř?“ zeptala se polo žertovně a polo káravě.

Biggles na ni udiveně pohlédl.

„Vždyť jsme to udělali, Mrs. Symesová,“ bránil se nařčení. „Já jsem to alespoň udělal zcela jistě. A ostatně jsme už doma několik hodin.“

„Ba ne. Otisky bot jsou zcela čerstvé. To bych tedy opravdu ráda věděla, kdo tu chodbu tak zřídil,“ horlila dále hospodyně.

„Někdo stál tady u dveří…“

„Ručím za to, že to byl některý z těch zpropadených poslíčků.“

Biggles bleskl náhle podezřívavě očima. Rozběhl se rychle k místu na němž hospodyně stála, a zahleděl se na řadu blátivých stop na chodbě přímo u dveří. Na jednom místě se třpytila kalužˇ.

„Prší ještě stále?“ zeptal se klidně.

„Lije tam jako z konve,“ prohlásila hospodyně.

„Hm – to je divné,“ zapálil si Biggles cigaretu a obrátil se zase ke dveřím.

„Promiňte nám, Mrs. Symesová, že jsme vám tu zamazali chodbu," řekl potom zvolna. „Utřete ji laskavě a my se vynasnažíme, aby se to už neopakovalo!"

Algy na něho upřel oči, když hospodyně zašla do kuchyně.

„Co to znamená?" zeptal se prudce.

„Někdo stál tady u dveří, a to hezky dlouho, jak se zdá," zahučel Biggles. „A proč stávají lidé u dveří, když uvnitř někdo mluví? Ví to snad někdo z vás?"

„Aby poslouchali, co se mluví," ozval se hbitě Dick.

Biggles přikývl.

„Zcela správně, Dicku. A ten, kdo tam stál u dveří, měl na sobě kabát z voskovaného plátna, poněvadž obyčejný kabát vodu pohlcuje. Na podlaze je vidět, jak mu z něho voda stékala na všech stranách. A kdo kromě policistů a listonošů, kteří jsou jistě řádnými lidmi, nosí kabáty z voskovaného pláma?"

„Námořníci."

„Zase zcela správně," pochválil ho Biggles. Dick už pochopil, kam Biggles míří.

„Vy – vy – si tedy – myslíte – že nás sem – Dutch – sledoval?" vykoktal.

Biggles sklepl z cigarety popel.

„Chtěl-li to udělat, nemohl mu v tom nikdo bránit, že ano?" řekl zvolna. „Bude lépe, Dicku, budeš-li se držet nás, nebo se ti něco stane, protože Londýn je příliš veliký na to, aby v něm člověk mohl hledat chlapce, který má v kapse dublon."

KAPITOLA OSMÁ

NEČEKANÉ NESNÁZE

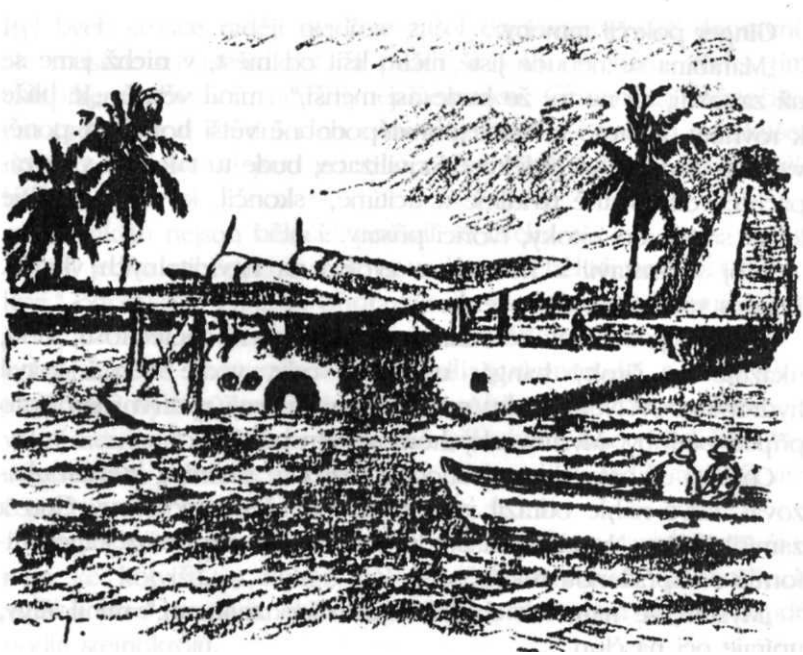
Biggles se podíval do výše pěti tisíc stop okénkem dolů na safírové moře, úplně rovné jako stůl a ztrácející se v purpurových dálkách. Na pravé straně se táhla džungle, jednotvárná rovina, svítící zelení a pohlcená nakonec záhadnými a tajemnými stíny nekonečného obzoni.

Vedle něho v pilotním prostoru seděl na druhém sedadle Algy, který hleděl také kupředu, a vzadu v kabině pozorovali měnící se scénu bez veškerého zájmu Ginger a Dick.

Od rozhovoru v Bigglesově bytě uplynul už asi měsíc. Pro Dicka to byla doba vzrušení a zábavy a pro ostatní velké práce a příprav. Trvalo celých čtrnáct dní, než všechno vyřídili a opatřili si pasy, víza a ostatní nutné doklady.

Téměř týden strávili na Atlantickém oceáně a potom ještě několik dní ve Spojených státech, kde hledal Biggles stroj, který by se hodil k jejich účelu.

Nakonec se rozhodl pro čtyřsedadlovou amfibii typu Sikorsky, dvoumotorový hornoplošník s rozsáhlou kabinou pro zavazadla. A volil dobře, poněvadž stroj od chvíle, kdy vzlétli, pracoval skutečně bezvadně po celé čtyři dny, co letěli na jih. Úředníci Panamerické letecké dopravy – Americké státní letecké dopravy – jim vycházeli všemožně vstříc a dovolili jim také použít letecké trati společnosti. Zařízení amfibie rozmnožili jen o skládací závodní člun pro případ nuceného přistání.

Od břehu odrazil motorový člun a zamířil k nim…

Pokud se týče Dicka, postačily ty čtyři dlouhé dny úplně k tomu, aby mu tento způsob cestování zevšedněl, a nyní se podíval ven už jen tehdy, když si narovnával nohy, aby se mohl vyhřívat v paprscích tropického slunce.

Věděl, že podle Bigglesových výpočtů mají už brzy být na místě, a nebyl proto nijak překvapen tím, že motory náhle umlkly a nos stroje zamířil dolů. Vystrčil hlavu ven a zahlédl skupinu bílých domů s plochými střechami.

Podíval se na Gingera a zašklebil se.

„Už jsme na místě!“ zajásal radostně.

Ginger se usmál a přikývl.

„Vypadá to jako Marabina,“ řekl, protože se výprava nakonec po dlouhých poradách přece jen rozhodla, že její základnou bude Marabina.

„Jsem na to místo skutečně zvědav.“

Ginger pokrčil rameny.

„Marabina se nebude jistě ničím lišit od měst, v nichž jsme se už zastavili, až na to, že bude asi menší,“ mínil věcně. „Je blíže k rovníku, a proto tu bude pravděpodobně větší horko. A poněvadž tu budeme už daleko od civilizace, bude tu také asi více zápachu, což ostatně uvidíme a ucítíme,“ skončil, když se amfibie lehce snesla do zátoky, tvořící přístav.

Stroj se zastavil a houpal se zvolna na neviditelných vlnách. Biggles vstal a otevřel okénko.

„Tamhle je asi kotviště Panamerické dopravní společnosti,“ řekl, ukazuje na široký hangár u samé vody, vedle něhož kotvil hydroplán. „V New Yorku mi říkali, že tu mají rezervní stroj pro případ potřeby. Myslím, abychom se tam podívali.“

Chtěl si už právě zase sednout a rozjet se směrem, kterým ukazoval, když náhle odrazil v povzdálí od břehu motorový člun a zamířil k nim. Na něm stál úředník ve skvělé, ale pomačkané uniformě s napřaženou rukou.

„Myslím, že nám ten chlapík snad dává znamení,“ mínil Algy, upíraje oči na člun.

„Také se mi zdá,“ přitakal Biggles a zase vstal. „Ano, ano – jede k nám. Snad jde zkontrolovat naše papíry. A co že tak pospíchá?“

Člun dorazil k amfibii, a úředník, tmavolící malý muž, mával dramaticky rukou a chrlil při tom z úst současně pravý příval slov.

„*No comprendo,*“ řekl Biggles, který znal sice trochu španělsky, ale ne tolik, aby porozuměl příliš překotné řeči.

„Myslím, že nás vyzývá, abychom ho následovali,“ dohadoval se Algy, který dával dobrý pozor na úředníkovu ruku.

Biggles ukázal proto prstem na místo, od něhož člun předtím odrazil, a nakrčil současně tázavě obočí.

„*Si, si,*“ vykřikl radostně úředník.

„Podívejme se!“ podotkl klidně Biggles. „To mne značně mrzí.

Byl bych si sice raději nejdříve zašel do Panamerické dopravní, ale musíme to asi odložit na pozdější dobu. Půjdeme teď s tím chlapíkem, abychom neměli nepříjemnosti. Čím menší městečko, tím hrdější jsou úředníci na svou důležitost – to vím ze zkušenosti. A domorodci jsou v tomto ohledu ještě daleko horší nežli běloši.“

„Copak tu nejsou běloši?“ podivil se Dick.

„Asi jedno procento z nich jsou skuteční běloši se zcela čistou krví,“ odpověděl Biggles, připravuje se k následování člunu. „Tak je tomu ve všech středoamerických městech. Po dobách španělské kolonizace se tu vystěhovalci smísili s domorodci a černochy, kteří sem byli původně dovezeni z Afriky jako otroci, takže je velmi nesnadno říci, kdo je vlastně bělochem, kdo polobělochem a míšencem a kdo je domorodcem. Nejsou, jak vidíš, ani bílí ani černí.“

Biggles při těchto slovech stiskl zvolna páku a rozjel se za člunem ke kotvišti, u něhož stál hlouček zvědavců, pozorujících amfibii přes ramena několika policistů nebo snad vojínů, soudě podle stejnokrojů.

„Mohu říci, že se mi tu vůbec nelíbí," zavrčel Biggles suše, vrhnuv rychlý pohled na policisty.

„A proč ne?" opáčil ostře Algy.

„Nevím, ale ti chlapíci s puškami se tváří tak, že mi cosi našeptává, abychom byli opatrní," odpověděl Biggles. „Cítím cosi ve vzduchu."

„Papíry máme v pořádku a proto myslím, že tu nebudeme mít nepříjemnosti," ozval se bezstarostně Ginger.

„Mluvil bys jistě jinak, kdybys znal ty lidi jako já," řekl úsečně Biggles. „V těch se rozbouří krev třeba i úplně bez příčiny, protože to jsou potomci bratříi pobřeží. Nu, ostatně uvidíme," připravoval si papíry, které od něho budou asi žádány, a chystal se k vystoupení.

„Nebylo by dobré, kdyby tu v letadle někdo zůstal?" zeptal se Ginger. „Něco by nám tu mohlo zatím zmizet."

„Budou jistě chtít, abychom k celní prohlídce a kontrole pasů vyšli všichni ven," odvětil Biggles. „Pojdte a doufejme, že nám to dopadne dobře! Ten gentleman v uniformě začíná už být nervózní."

Slunce pálilo a proto kráčeli zvolna za úředníkem nejdříve po schodech, pak po bídné a neupravené cestě a nakonec po schodišti ke kamenné budově, vypínající se nad přístavem.

„Kam nás to vede, u všech rohatých?" zavrčel Biggles zvědavě, prohlížeje si podezřívavě budovu, k níž se blížili.

„Vypadá to jako věznice," konstatoval Algy.

„Také si to myslím," potvrdil Biggles. „Celní úřady bývají z jasných důvodů postaveny přímo na břehu u vody."

Pokračovali v chůzi za úředníkem a po chvíli vešli krásně vyřezávanými dveřmi, památkou z dávných dob kolonizování, do slušně zařízené kanceláře, kde je už očekával snědý, mrtvolně vypadající muž se dvěma ozbrojenými policisty.

„*Buenos diaz, seňor,*" pozdravili zdvořile.

Muž v kanceláři pozdrav chladně opětoval a natáhl špinavou ruku po dokladech, které mu Biggles podával. Podíval se pátravě na všechny čtyři návštěvníky a začal zvolna listovat v cestovních pasech.

„Mluvíte anglicky?" zeptal se ho slušně Biggles. Muž u stolu mu vůbec neodpověděl. Biggles pohlédl na ostatní.

„Člověk má co dělat, aby se udržel," prohlásil tiše. „Začínám mít veliké podezření, že ten chlapík je ohromný nešika." Minuty pomalu ubíhaly. Algy zívl.

Ginger začal přešlapovat.

Biggles stál tiše a klidně čekal, poněvadž věděl, že muže u stolu nelze nijak přimět k větší rychlosti.

Úředník zdvihl nakonec oči a vyštěkl cosi španělsky. „Co to říkal?" zeptal se Algy.

„Nevím to sice jistě, ale myslím si, že nám povídá, že nemáme v papírech cosi v pořádku," odvětil Biggles, přistupuje blíže ke stolu.

Poté následoval dlouhý rozhovor, při němž Biggles většinou mlčel a snědý muž chrlil na něho jako z kulometu bouřlivý proud španělských slov.

Biggles pak jen pokrčil rameny a obrátil se k ostatním.

„Pokud jsem mu rozuměl, tvrdí, že potřebujeme ještě nějaký doklad, který nemáme.“

„A co budeme dělat?“ chtěl vědět Algy.

Odpověd na tuto otázku přišla zanedlouho.

Úředník řekl cosi Bigglesovi a potom policistům, kteří se otočili ke dveřím.

„Říká, že to bude v pořádku, ale že musíme počkat,“ vysvětloval Biggles. „Zatím máme jít s těmi dvěma pochopy. Pojdme raději, protože bychom odporem nic nezmohli!“

Šli proto za policisty, kteří je zavedli po schodech do bíle natřené místnosti, v níž nebylo nic jiného než tři nebo čtyři lavice, stojící u stěn. Pak zarachotil ve dveřích klíč a Biggles s přáteli zůstali v místnosti sami.

Algy pohlédl tázavě na Bigglese.

„Co o tom soudíš?“

„To nevím,“ zahučel zvolna Biggles. „Nemám ani zdání, co se vlastně děje. Dal bych na to krk, že máme všechny doklady v pořádku a že ten kostlivec o tom dobře ví, ale že hledá jen záminku, aby nás tu mohl zadržet. Soudím to podle jeho chování. Snad nás tu chce zdržet proto, aby nás donutil k nějakému poplatku, který pak vklouzne do jeho kapsy. Je-li tomu skutečně tak, udělal by dobře, kdyby nám to raději řekl. Obyčejně jde lilavně jenom o peníze, poněvadž polovina takových lidí žije pouze z úplatků.“

„To jsem mu poznal na obličeji hned, jakmile jsem ho uviděl,“ konstatoval Ginger.

Biggles se jen chmurně usmál.

„V těchto malinkých zemičkách a zejména ve Střední a Jižní Americe je při jednání s policií nejrozumnější platit a tvářit se při tom příjemně,“ řekl

přesvědčivě. Jinak vás to nakonec stojí daleko více a zdržení má člověk k lepšímu. Pokud se týče mne, nejsem nijak nadšen tím, že dřepím ve vězení a že je v něm zamřížované okno.“

Sedli si na lavice, aby jim čas lépe ubíhal.

Místnost se podobala pekárně její okénko vedlo k přístavu, v němž ve vzdálenosti asi čtvrt míle viděli jasně amfibii.

„A co kdybychom požádali o rozmluvu s britským konzulem?“ navrhoval Algy. „Myslím, že tu snad bude.“

„Tady bude asi vicekonzul,“ odpověděl Biggles, „ale mám velmi vážné pochyby, zda by bylo rozumné se na něho teď obracet. Dojde-li snad k nejhoršímu, máme vždycky ještě čas požádat ho o ochranu.“

Hodina se pomalounku vlekla za hodinou. Slunce začínalo už zapadat za vršky, obklopující vzadu džungli. V místnosti se objevil roj moskytů a poletoval jejím středem.

Algy náhle seskočil z lavice, na níž ležel.

„Čert aby to všechno vzal!“ zavrčel vztekle. „Už mám i toho ležení více než dost. Člověk by si myslel, že jsme snad bandou zločinců a ne jen společností pouhých cestovatelů. Vstaň, Bigglesi, také!“

Biggles se zvolna zvedl.

„Však už toho mám také dost,“ protáhl se a přistoupil k oknu. Jakmile se však podíval ven, trhl sebou a narovnal hned tělo.

„Co se to tam děje?“ vykřikl, ukazuje na amfibii, kolem níž stálo několik policistů. Jeden z nich vylézal právě z kabiny s jakýmsi balíkem v ruce.

„Tohle si mohou dovolit jen celníci,“ pokračoval, „ale přesto se nemohu smířit s myšlenkou, že nám někdo

prolézá letadlo, když na něm nejsme. Požádám o vysvětlení.“

Přikročil rychle ke dveřím, ale ještě než k nim došel, dveře se rozlétly a v nich se objevilo šest policistů. S nimi pak přicházeli dva úředníci: ten, který k amfibii přijel na člunu, a onen, jenž zkoumal jejich cestovní pasy.

„Co tohle všechno znamená?“ vybuchl Biggles prudce.

Jeden z policistů položil ruku Algymu na rameno, ale ten ji setřásl.

„Nerozčiluj se, Algy!“ konejšil ho Biggles. „Nesmíme být na ně hrubí, abychom si situaci ještě nezhoršili.“

Pasový úředník přistoupil kupředu a promluvil cosi k Bigglesovi velmi zdvořile – téměř až příliš zdvořile.

„Co se děje?“ zeptal se Algy, násilně se přemáhaje.

Biggles zavrtěl jen hlavou.

„Ten chlapík tvrdí, že byl kdesi odcizen americký aeroplán, a poněvadž jsme se krádeže dopustili asi my, musíme se podrobit prohlídce.“

„Takovou pitomost jsem ještě neslyšel za celý svůj život,“ zasípal zuřivě Algy. „A proč jsi mu neřekl, že chceme mluvit s konzulem?“

„I to jsem mu řekl.“

„A co ti na to odpověděl?“

„Konzul zde není. Onemocněl a odjel do hor, aby změnil vzduch.“

Algy se strašlivě zamračil.

„Myslím, že je to všechno jen pouhý žvást,“ procedil mezi zuby. Biggles se lehce usmál.

„To také je," přikývl, „ale co můžeme dělat? Podniknout něco můžeme, až se vrátíme zase domů, ale to nám teď nepomůže. Ta prohlídka se mi nelíbí právě tak jako tobě – o tom tě ubezpečuji

– ale zabránit jí teď nemůžeme. Zavdáme-li jim sebemenší příčinu k tomu, aby nás mohli vsadit doopravdy do vězení, pak se odtud nedostaneme třeba několik měsíců."

„Máme tedy tuze malý výběr, že ano?" ušklíbl se Algy sarkasticky.

„Máš sice pravdu, ale změnit na tom teď nic nemůžeme. Bude lépe, když se podrobíme. Ještě štěstí, že máme většinu peněz v pověřovacích listech a cestovních šecích, takže nás nemohou okrást."

Podrobili se proto prohlídce, která byla velmi důkladná. Museli vytáhnout z kapes všechno, co v nich měli, i mapu ostrova a Dickův dublon. Všechny ty věci byly složeny na hromádku a odneseny pryč, načež zajatci v místnosti opět osaměli.

Duševní rovnováhu si zachovali pouze Biggles a Dick. Algy zuřil a Ginger seděl na lavici a klel a nadával tak, že to až nebylo hezké.

„Zeptal jste se té mrtvoly vyzáblé, co ta holota dělá na našem stroji?" vyjel pojednou na Bigglese.

„Jaký by to mělo smysl?" opáčil Biggles chladně. „Nesmíme, chlapče, zacházet až ke krajním mezím. Padli jsme do rukou lotrům, a teď musíme mlčet až do doby, než se zase dostaneme ven. Nemysli si, že jim to odpustím, ale nyní není bohužel doba na pomstu."

„A co je s mým dublonem – a tou mapou?" zeptal se zvědavě Dick.

„Co s nimi je?“ opakoval Biggles. „Můžeme a musíme jen doufat, že neporozumějí jejich významu. Ten tvůj dublon může být prostě jen památkou. Mapa by ovšem mohla už něco znamenat. Jsme ostatně piloti a proto se nikdo nemusí divit tomu, že máme u sebe nějakou mapu. Mívám u sebe vždycky alespoň jednu. V tom, aby si ji s ostatními věcmi odnesli, jsme jim bránit nesměli, poněvadž bychom tím v nich vzbudili jen podezření. Nemysli si, že jsem se díval rád na to, když nám odnášeli náš majetek, ale tím, že jsem při tom mlčel, jsem chtěl jenom dát najevo, že to nejsou důležité a závažné věci.“

„A co když jim šlo právě jen o ten dublon a o tu mapu?“ trval na svém Dick.

Biggles neodpověděl. Stál u okna a díval se na cestu, vedoucí k přístavu. Na tváři se mu objevil výraz krajní nedůvěřivosti. „Co to je?“ vyhrkl Algy.

„Myslím, že odpověd na otázku, proč jsme tu byli tak uvítáni,“ vydechl Biggles. „Podívej se také ven a uvidíš, kdo jde tamhle po cestě s naším úředním přítelem s mrtvolnou tváří!“

Algy přiskočil k oknu, vyhlédl ven a vyvalil oči.

„Můj Bože!“ vyjekl. „To je Dutch!“

Biggles se hořce zasmál.

„Ač nad tím žasnu, obávám se, že máš bohužel pravdu,“ přikývl klidně. „Teď už to tedy víme – teď už je nám všechno jasné.“

„Ale jak se ten darebák dostal až sem?“ nemohl stále pochopit Ginger.

Biggles zastrčil ruce hluboko do kapes kalhot a stiskl zamyšleně rty.

„Pokud se týče mne, mohu říci, že mne jeho příjezd sem naprosto nijak nepřekvapuje," prohlásil po chvíli.

„Ale jak věděl, proboha, že letíme právě sem?" uvažoval Algy.

„Copak jsi už zapomněl na tu kalužu u našich dveří v Londýně?" opáčil Biggles. „Mysleli jsme si, že někdo poslouchal u dveří, a podezřívali jsme z toho Dutche. Zaslechl jistě, že jsme se rozhodli pro toto místo jako pro základnu a přijel sem ještě před námi, čímž máme zároveň vysvětleno to, že jsme se s ním potom v Londýně už nesetkali, čemuž jsem se nesmíme divil. Je to chlapík tuze chytrý a obratný. Zdá se mi, že jsme se dopustili osudného omylu tím, že jsme ho podceňovali. Nu, máme alespoň zkušenost pro budoucnost.

Přijel sem už před námi a spřátelil se tady s těmi lidmi. Možná, že je jako námořník zná už z dřívějších dob. Sám čert ví, co jim tu o nás vykládal a napovídal, ale ať už je to cokoli, je jisté, že to nic hezkého ani krásného není. Krátce a dobře nás Mr. Dutch předešel."

„A co ta mapa a ten dopis?" vykřikl zděšeně Algy. „Ručím za to, že je má teď v rukou."

„Dopis v rukou jistě nemá, poněvadž jsem jej po důkladném přečtení zanechal v Londýně pro případ, že bychom se snad nevrátili. Stane-li se tak skutečně, bude odevzdán plukovníku Raymondovi ve Scotland Yardu, který jej jednoho dne použije jako důkazu proti Dutchovi."

„A mapa?" vykřikl znovu Algy.

„Myslím, že mu asi mnoho nepomůže."

„Co tím myslíš?"

Bigglesovi vyskočil na tváři úsměv.

„Doufám, že projevíš souhlas s mým názorem, že nesprávná mapa je mnohem horší nežli vůbec žádná mapa, protože zavádí člověka falešným směrem. Víš, to je tak," vysvětloval. „Podezříval jsem Mr. Dutche, že nás bude v Londýně sledovat a že se všemožně vynasnaží zmocnit se té mapy, po níž nesmírně toužil, a proto jsem z bezpečnostních důvodů na ní provedl jakési změny, které nejen že ji zbavily veškeré ceny, nýbrž zavedou ho na nesprávné místo. Mr. Dutch je sice chytrý člověk, ale přece jen není dosti chytrý. Teď si jistě myslí, že už vyhrál první kolo, ale uvidíme."

„A co hodláš dělat zatím?" ozval se Algy.

„Nejrozumnější by snad bylo odtud utéci, což ale neuděláme, a proto tu zůstaneme a budeme čekat, co se bude dít dále," zavrčel Biggles.

„Cože? Vy si myslíte, že nás tu nechají přes noc?" vybuchl rozčíleně Ginger.

„Stane-li se to, nebudu tím nijak překvapen," odsekl Biggles. „Ted, když Mr. Dutch má už to, po čem toužil, nechají nás tu pravděpodobně tak dlouho, dokud neodjede, a potom nás teprve zase pustí."

V této své domněnce byl Biggles pravdě blíže, než si myslel, ale nevěděl v té chvíli ještě, jak Dutch odjede.

Když zapadlo slunce za džungli, změnil se azur oblohy v šedavou modř a po setmění v purpur.

Nastala noc a kolem se rozhostilo hluboké a tíživé ticho tropů. Vězňové ulehli ve velmi nepohodlných pozicích, aby přespali noc a dočkali se, co jim přinese ráno.

KAPITOLA DEVÁTÁ

TRAGICKÉ PŘÍHODY

Do místnosti proudily už oknem sluneční paprsky, když Bigglese probudil jakýsi hluk. Okamžitě vyskočil, a když ostatní, ještě ospalí, se zdvihli také, vykřikl na ně varovně: „Pst!“

Tichým vzduchem bylo slyšet hukot motorů letadla.

„To se asi připravuje ke startu stroj Panamerické dopravní,“ prohlásil Algy, zívl a zase si lehl.

„Starého čerta je to Panamerická!“ zařval. „To je náš stroj!“

Druzí se octli bleskem u okna a dívali se na amfibii, která zvolna vyjížděla z přístavu, zanechávajíc za sebou stále větší a širší vlny.

„Co to s tím strojem dělají?“ zahučel Ginger.

„Snad jej zaměstnanci Panamerické dopravují někam jinam, aby uvolnili místo pro nějakou loď nebo něco podobného,“ mínil optimisticky Algy.

„Nevěř tomu!“ zachrčel Biggles. „Stroj je odvážen z přístavu.“

Zbledl a začal rychle bušit pěstmi do dveří. Ty se k jeho velkému překvapení téměř okamžitě otevřely a v nich se objevil policista, který jim zřejmě přinášel snídani, neboť nesl na podnose jakousi nádobu, několik koflíků, bochník chleba a trochu ovoce.

Biggles ho odstrčil stranou, odrazil od sebe další dva policisty, kteří ho chtěli zadržet, vyřítil se z budovy a pádil po cestě, vedoucí k přístavu. Než tam však doběhl,

byl stroj ve vzduchu a proto se po chvilce, když poznal, že je úplně bezmocný, obrátil a šel, sledován ostatními, k hangáru Panamerické dopravní společnosti, před nímž stály dvě nebo tří bíle oděné postavy a pozorovaly amfibii.

Američané se otočili, když k nim letci doběhli.

„Viděli jste, kamarádi, kdo byl v tom stroji?“ křičel Biggles, pomíjeje všechny formality.

Biggles ho odstrčil stranou, odrazil od sebe další dva policisty, kteří ho chtěli zadržet, a vyřítil se z budovy…

„Ovšemže,“ odpověděl vlídně mladík, asi mechanik společnosti, poněvadž měl na overallu vyšito letadlo. „To je váš stroj, že ano?“ zeptal se.

„Je,“ přikývl Biggles.

„Však jsem to také říkal tady kamarádu,“ pokračoval mechanik. „Viděl jsem vás hned včera, když jste přiletěli. A proč jste si nepřišli pro benzín k nám – proč jste se s ním tahali až z loděnice?“

Biggles strnul.

„Proč jsme se s ním tahali až z loděnice?“ opakoval udiveně. „Jak to myslíte? Vždyť jsme si tu benzín ještě neobstarávali.“

„V noci přece nosil celý zástup lidí benzín na váš stroj z našeho skladiště na nábřeží.“

Biggles zhluboka vzdychl.

„Odebrali nám všechny doklady a zadrželi nás pro domnělé nesprávnosti v nich,“ prohlásil hořce. „Zdá se mi, že jsme byli o svůj stroj okradeni.“

Mechanik soucitně přisvědčil.

„Myslím si také, že jste byli podvedeni.“

Kterýsi z Američanů se zasmál, ale netvářil se při tom nijak vesele.

„Ti lotři by okradli moskyta v jeho skrýši,“ zavrčel. „Zdá se mi, že jste teď v kaši.“

„To jsme,“ přikývl rezavě Biggles. „Byl jsem sice připraven na to, že mne tu okradou, ale to mi přece jen ani zdaleka nenapadlo, že mi ukradnou celý aeroplán. Kdo s ním odletěl, kamarádi?“

„Darebák, který se jmenuje Dutch, a jeho společník. Viděl jsem ho, když do stroje nastupoval.“

Bigglesovi se zatajil dech.

„Vždyť není pilotem!“ podivoval se.

„To není, ale má s sebou chlapíka, který prý pilotem je, ač jsem jeho licenci neviděl. Dutch sem přijel asi před týdnem s chlapíkem, který se jmenuje Harvey, a vyptával se tu po letadle. Harvey tvrdil, že dovede létat, a zdá se mi, že mluvil pravdu.“

Biggles si olízl rty.

„A co tu dělali, než jsme sem přiletěli?“

„Potloukali se tu a hledali stále nějaké letadlo, ale když se jich ředitel zeptal na peníze, hned zmizeli. Viděl jsem je asi dvakrát ve městě s Mallichorem, z čehož jsem ihned poznal, že jsou to lotři.“

„Kdo je ten Mallichore?“

„Náčelník policie. To je jeho úřední titul, ale jinak je to největší ničema v celém okolí.“

„Myslíte tím toho mrtvolně vypadajícího chlapíka chorobného vzhledu?“

„Ano, ano, to je on. Na toho si musíte dát dobrý pozor – to je povedený ptáček!“

„Kdybych to byl věděl, byl bych si dal na něho tuze dobrý pozor,“ odpověděl zasmušile Biggles. „Viděl snad někdo z vás, kolik lidí nastupovalo do stroje?“

Frisco Jack a Martinez

„Ano,“ vmísil se do hovoru jiný mechanik, který zatím přišel. „Byl tam Dutch, jeho kamarád Harvey, Frisco Jack a Martinez.“

Biggles žasl.

„Frisco Jack a Martinez? Kdo to vlastně je?“ vyhrkl.

„Znamenití společníci pro ty dva druhé,“ odpověděl mechanik. „Frisco Jack patříval k tlupě Slicka Fenay v New Yorku a přišel sem, když ho vyhodili proto, že jednoho z gangsterů okradl. Tady proti němu nikdo nic nemá a proto se mu nevede zle. Nosí stále pod paží zbraň a dovede jí znamenitě používat. S tím byste nic nesvedl, kdybyste neměl alespoň kulomet a nenamířil naň první.“

„A co ten druhý – Martinez?“

„Pedro Martinez? To je negr a myslím, že je to kromě toho nejohavnější lotr, jaký kdy běhal po dvou nohách. Je to Mallichorův pochop a dělá za něho všechnu špinavou práci. Tady se říká, že nosí v každé kapse břitvu, a myslím si, že je to asi pravda. Jednou mi tu vykládal jeden chlapík, že Martinez už podřezal více krků, než je ryb v moři, a když se na něho podíváte, jistě tomu snadno uvěříte. Tady se mu každý vyhýbá. Jestliže je také v letadle, můžete si být jistý, že je do věci zapleten také Mallichore, ať už se to týká čekoholi.“

„To je tedy skvělá společnost,“ řekl Biggles ostrým hlasem. „Nejlepší, jakou lze nalézt mezi Riem a starým New Yorkem.“ Biggles rychle uvažoval. Koutkem oka zahlédl několik policistů, sbíhajících dolů, a nepochyboval nijak o tom, proč asi utíkají. „Je už váš ředitel vzhůru?“ zeptal se.

„Ovšemže. Tamhle právě přichází. Jmenuje se Timms a můžete se na něho v každém ohledu spolehnout.“

Biggles se rychle otočil, aby pozdravil usedlého a dobromyslného muže, jenž se k nim blížil.

„Dobré jitro,“ řekl. „Ukradli mi právě teď letadlo.“

Ředitel se ušklíbl.

„Viděl jsem, jak odlétalo, a hned mě to napadlo, když jsem vás tu viděl stát.“ Biggles přikývl.

„Nemám ani chuť to nechat jen tak,“ prohodil zasmušile. „Máte tu vysílací stanici?“

„Samozřejmě máme.“

„Dobře,“ pokračoval spěšně Biggles. „Vyslechněte tedy pozorně, co vám řeknu, poněvadž tamhle už sem přibíhá policie! Jmenuji se Bigglesworth – to mi můžete zcela klidně uvěřit. Podnikáme jako soukromníci cestu nad ostrovy, a ten stroj, který jste tu viděl, patří mně. Koupil jsem jej od vaší firmy minulý týden ve Floyd Bennet. Mohou vám to potvrdit. V bance, na níž mám šeky, je k mé dispozici padesát tisíc dolarů. Pověřovací listy i šeková knížka mi byly odebrány, ale musím je zase ihned dostat zpět. Potřebuji druhý stroj. Nemohl byste mi prodat ten, který tu máte? Koupím jej ihned nebo jej najmu, podle toho, co by bylo pro vás výhodnější.“

Američan na něho vážně pohlédl.

„To není bohužel možné,“ odpověděl zvolna, „poněvadž je to náš rezervní stroj.“

„Ano, to vím. A kde je nejblíže nějaký jiný stroj?“

„V Marcibalu.“

„Tam by bylo možné doletět v případě nutnosti za den.“

„Možná.“

„Nemohl byste se tam dohodnout s vaší firmou, abychom věděli, co lze dělat? Já si zatím zajdu pro své věci a potom se zase hned vrátím. Řeknou-li vám, že bych stroj mohl dostat, dejte naplnit nádrže a dopravte jej sem, ale co nejrychleji! Šek také hned přinesu.“

„Dobře. Udělám, co budu moci.“

„A poněvadž jsme už celých čtyřiadvacet hodin nic nejedli, buďte tak laskav“

Ředitel mávl jen rukou.

„To přenechte mně!“ zvolal. „Hledte jen, abyste už šel!“

„Děkuji,“ obrátil se Biggles obličejem ke skupině policistů nebo vojáků, kteří se objevili za ním. S nimi přišel také onen muž v pomačkaném stejnokroji, který za nimi přijel na motorovém člunu, a dával jim rukou nejistě najevo, aby se zase vrátili s ním. Biggles na dmhý pokyn nečekal. Sevřel pevně ústa a vracel se s ostatními opět ke kamenné budově, kde zašel přímo do kanceláře.

Mallichore seděl u stolu a strnul, když letec vpadl dovnitř a za ním policisté.

„Poslyšte!“ zavrčel Biggles anglicky. „Mám toho všeho už dost! Moji přátelé už podávají anglickému ministerstvu zahraničí radiotelegraficky zprávu o tom, co se mi tu stalo. Rozumíte tomu? Anglickému ministerstvu zahraničí! A teď chci své věci – kde jsou?“

Mallichore mu buď porozuměl anebo pochopil, co asi Biggles chce, poněvadž ukázal na stůl, na němž ležela hromádka věcí, které byly Angličanům vybrány z kapes. Vychrlil ze sebe cosi španělsky, krče při tom rameny a mávaje melodramaticky rukama.

„Co to vykládá?“

„To, co jsem od něho čekal. Omlouvá se a tvrdí, že je mu toho nesmírně líto, že nás tu zdržel, ale že je to tu zvykem a obvyklou procedurou.“

„Zeptej se ho také, zda je tu zvykem krást lidem letadla!“ zahučel Algy.

„To by nám nijak nepomohlo – nebo si snad myslíš, že by nám to přivolalo náš stroj zpět? Má smysl bavit se s lotrem? Ví právě tak dobře jako my, co se stalo, a ví také, že o tom víme i my, ale hovořit o tom by nám nijak neprospělo. Nechme ho už! Podaří-li se nám získat stroj Panamerické, vyhlédneme si jinou základnu, i kdybychom měli letět až na Bermudy.“

Při těch slovech začal Biggles sbírat ze stolu věci a podávat je majitelům, až byl nakonec stůl prázdný.

„Chybí snad někomu něco?“ rozhlédl se.

„Můj dublon,“ ozval se Dick. „Ten špinavec mi ukradl dublon.“

„To jsem si myslel, že nesnese pohled na kousek zlata,“ zahučel Biggles. „Já jsem dostal zpět všechno až na mapu a stodolarovou bankovku, kterou jsem měl v zápisníku. Myslím, že by nemělo smysl se o to hlásit, poněvadž čím dříve budeme odtud pryč, tím lépe.“

Otočil se ke dveřím, ale Dick ho chytil za rameno.

„Podívejte!“ zašeptal. „Tamhle je můj dublon – pod tím zrcadlem.“

Biggles pohlédl udaným směrem a spatřil peníz na místě, které Dick uvedl. Vypadalo to tak, jako by jej byl Mallichore právě prohlížel ve chvíli, když vpadl nečekaně dovnitř Biggles s kamarády, a jako by jej byl spěšně ukryl.

Uskočil stranou a v té chvíli zahřměla místností rána…

Bigglesovi přelétl obličejem výraz vzteku. Upíraje oči stále na peníz, rychle vykročil a natáhl po něm ruku, ale Mallichore byl rychlejší.

„Cože, ty lotře lotrovská!“ zasyčel Biggles, zaťal pěsti a skočil po zloději.

„Pozor – ohlédni se!“ vykřikl výstražně Algy.

Biggles vrhl rychlý pohled přes rameno a zahlédl pistoli, zamířenou na sebe. Uskočil bleskem stranou a v té chvíli zahřměla místností rána.

Za ticha, které se kolem rozhostilo, bylo slyšet jasně, jak narážejí vlny na pobřeží.

Všechny oči byly upřeny na Mallichora.

Byl ve tváři popelavý a zůstal asi dvě vteřiny stát a tiskl si ruku na prsou, mezi jejímiž prsty mu protékala krev. Pak dopadl celou vahou na podlahu s hlukem, který se příšerně rozlehl ztichlou místností. Dublon mu vypadl z ruky a zvonivě cinkl.

Biggles jej zdvihl v okamžiku, když se kutálel ke dveřím.

„Pojďte!“ vydechl. „Měli bychom proto ještě nepříjemnosti.“

Jeden z vojáků jim chtěl zabránit v odchodu, ale Algy ho prudce odstrčil. Policista, který nešťastnou ránu vypálil, byl tak vyděšen, že sebou nemohl ani hnout, ale druhý na ně napřáhl pistoli. Než však mohl stisknout spoušť, dopadla mu Bigglesova pěst na bradu a srazila ho do kouta.

„Nedejte se ničím zdržovat!“ vykřikl, rozrazil dveře a řítil se dolů a bral tři až čtyři schody najednou.

Tento útěk byl věcí, na kterou nikdy nezapomněli. Slunce stálo vysoko na obloze a vedro bylo strašlivé. Chodci na nábřeží se na ně udiveně dívali a dva z nich, kteří tušili spojitost jejich kvapu s rozruchem na policejní

strážnici, sebou hnuli, jako by je chtěli zastavit, ale ztratili ihned rozvahu, když spatřili jejich odhodlané obličeje.

„Podívejte!“ zařval Biggles a ostatní se otočili a uviděli propelery letadla, lesknoucí se v záři slunečních paprsků.

Rozlétli se ještě prudčeji a Američané se na ně přívětivě ušklíbali.

„Výborně, mládenci!“ volal na Angličany pochvalně ředitel. „Byl už nejvyšší čas, že dal někdo těm darebákům na pamětnou. Byl bych to už snad udělal sám, třeba bych i ztratil místo.“

„A co je se strojem?“ vyhrkl Biggles. „Máme ohromně naspěch.“

„Hm – to pozoruji. Je to už starý stroj a proto vám jej firma nabízí za deset tisíc dolarů nebo za nájemné dvě stě padesát dolarů denně. V tomto případě byste museli platit také pojistné a složit pět tisíc kauce.“

Biggles však už poslední slova ani neslyšel. Vyplňoval plnicím perem šek tak rychle, jako dosud nikdy, poněvadž svrchu sbíhal dolů celý zástup policistů.

„Všechno je v pořádku,“ kývl hlavou ředitel, prohlížeje šek.

Biggles se rozeběhl ke stroji. Ostatní už byli uvnitř.

„Na jakou vzdálenost mám benzín?“ vykřikl ještě na vrdmího mechanika.

„Na tisíc mil.“

Biggles dopadl na pilotní sedadlo jako vystřelená kulka. Když sáhl na řadicí páku, usmál se a motory se rozburácely. Nos letadla zmizel v bílém opani roztříštěných vln, stroj se rozjel a vznesl se graciézně do vzduchu.

„Uf!“ oddechl si a pohlédl úkosem na Algyho. „Jsem už opravdu rád, že jsem z toho pekla pryč.“

„Však já také,“ přisvědčil Algy. „Myslím, že uděláme dobře, když se sem už nikdy nevrátíme.“

„Nemusí-li to být, neukážeme se tu už vůbec nikdy,“ prohlásil zasmušile Biggles.

KAPITOLA DESÁTÁ

HURIKÁN

Nový stroj neměl podvozek k přistávání na zemi. Byl větší než jejich staré letadlo a bylo na něm místo pro osm cestujících, ale poněvadž ho bylo používáno jen k

obchodním účelům, byl pilotní prostor oddělen od kabiny stěnou s úzkými dvířky, opatřenými skleněnou tabulí, kterou viděli cestující dopředu. Nebyl to stroj, který by si byl Biggles vybral za normálních okolností, ale tentokrát neměl na vybírání kdy a neměl si také z čeho vybírat. Byl šťasten, že se mu podařilo vůbec si letadlo opatřit.

Stočil stroj přibližně směrem k ostrovům a vyzval Algyho, aby převzal řízení.

„Nech jej letět tak, jak sám chce!“ nařídil. „Jakmile uvidíme první vhodnou příležitost k přistání, sneseme se dolů a provedeme válečnou poradu. Dávej dobrý pozor na druhé letadlo! Dutch ví jistě zcela dobře, kde ostrov je, ale neví, kde leží vrak, takže uvidíme-li svůj stroj na vodě nedaleko některého ostrova, můžeme předpokládat, že je to ten ostrov, který hledáme.“

„A co budeme dělat potom? zeptal se Algy. „Sneseme se dolů a vyřídíme si to s nimi?“

„Dolů se sice sneseme, ale beze zbraní si nemůžeme s nikým nic vyřizovat. Doufám, že bude ten ostrov tak veliký, že tam budeme moci opatrně někde zakotvit, aniž by nás zpozorovali. Kdyby nás však ostatně i spatřili – či kdyby vlastně uviděli náš stroj – nebudou si jistě myslet, že jsme to my. Budou se pravděpodobně domnívat, že je to stroj Panamerické letecké společnosti na pravidelné cestě.“

„To je pravda,“ přikývl Algy. „Letíme teď sto čtyřicítkou, takže asi za hodinu nebo možná i dříve budeme u skupiny ostrovů, které jsme viděli v atlase.“

„Ano, správně. Myslím však, abychom se drželi raději ve větší výšce. Čím výše budeme, tím později nás uvidí. Vyšroubuj stroj asi na osm tisíc!“

„Zajdu do kabiny a rozhlédnu se po ní. Požádal jsem Timmse, aby nám opatřil nějaké potraviny, a doufám, že to zařídil. Nenajím-li se co nejdříve, padnu snad hlady.“

Biggles otevřel dvířka a protáhl se do kabiny, kde ho Ginger a Dick uvítali s úsměvem. Nezajímal se však o ně tak jako o to, co leželo mezi nimi na stole.

Američan nezapomněl na jeho žádost, třebaže neopatřil nic zvláštního. Na stole byl položen bochník chleba, kus sýra, sklenice zavařeniny a veliký svazek banánů. Nebylo to sice pro jejich ohromný hlad příliš mnoho, ale prozatím to úplně postačovalo.

„Dej také Algymu jeden nebo dva banány!“ řekl Biggles Gingerovi. „Může je sníst při letu. Jakmile se trochu nasytím, vrátím se zase k němu.“

Ulomil kus chleba, uřízl si kapesním nožem kus sýra a sedl si na prázdné sedátko.

„Jsem velice rád, že jste mi zachránil ten můj dublon,“ promluvil Dick, zákusu je se do banánu.

„Už jsem na něj úplně zapomněl,“ sáhl si Biggles do kapsy. „Tady je. Bude rozumnější, když si jej vezmeš ty,“ podával peníz chlapci.

Dick natáhl ruku, aby si jej vzal, a tu se stala zajímavá věc. Stroj se vznesl do výše, jako by jej jakási ohromná síla nazdvihla, a potom se náhle jako kámen zřítil dolů do hloubky dobrých dvou set stop. Tento nečekaný pohyb byl tak prudký, že Biggles byl vymrštěn ze sedátka a chléb a sýr mu vyletěly z ruky.

Ginger, který se právě vracel z kabiny, narazil na stěnu a sedl si na podlahu s výrazem komického úžasu na obličeji.

„Co to bylo, u všech čertů?“ vykřikl.

Dick si držel břicho.

„Bože můj!“ vzdychal. „Ještě jeden takový náraz a jistě z toho budu nemocen. Zdá se mi, jako bychom snad ztratili kus letadla. Biggles vyběhl do pilotního prostoru.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Algyho, který se na něho nechápavě díval. „Pokud vím, je.“

„Co zavinilo ten náraz?“

„To nevím. Nikde kolem nic nevidím – ani mrak. Nebyl jsem na to připraven a div jsem nespadl na zem. Myslel jsem si, že ses snad náhodou dotkl některého přístroje v kabině.“

„Ne. Podával jsem právě Dickovi ten jeho dublon,“ ubezpečil ho Biggles a náhle se usmál.

„Čemu se to směješ?“ otázal se Algy.

„Celkem ničemu. Napadlo mě jen, že ten Dickův dublon je snad očarován.“

„Očarován?“

„Ano. Dosud nikomu, kdo byl jeho majitelem, nepřinesl přílišné štěstí. Kdykoli se ten kousek zlata objeví na denním světle, vždycky se něco stane – jako teď například ten náraz.“

„Snad mi nechceš tvrdit, prosím tě, že by ten starý peníz mohl nějak působit na přírodu?“

„Ovšemže nechci. Copak to nevypadá jako bláznovství? Nejdříve ta loď, ve které byl dublon nalezen. Jistě se jí něco stalo, protože jinak by nebyla teď tam, kde se nalézá. Něco se stalo také tomu chlapíkovi v kajutě, o jehož kostře se zmiňuje Dickův otec ve svém dopise. Nesporné je, že zemřel v botách. Pak přišel na řadu Charlie, který byl s Dickovým otcem a Dutchem na ostrově. Zemřel zcela náhle a nečekaně. Pak se dostal peníz do rukou Dickovu otci a tomu také nepřinesl nic dobrého. Vzpomeň si taky na to, co potkalo loď, která

dublon přivezla do Anglie! Ztratila lodní šroub a srazila se s druhou lodí. Než se dublon octl v Dickově vlastnictví, byl by mu přinesl téměř otcův osud, kdybychom se nebyli objevili na scéně my. Za půl hodiny potom, když měl už ten peníz v kapse, byl by vběhl pod auto. Cestou domů se naše taxi srazilo s jiným vozem, což se nám dosud nikdy nestalo. Nato nám dublon ukradl Mallichore, a do čtyřiadvaceti hodin byl mrtev.

Mysli si o tom, co chceš, říkej si třeba, že je to všechno jen pouhá náhoda, ale nemůžeš upřít, že už čtyři lidé, kteří se té mince dotkli, náhle zemřeli! Nejsem sice pověrčivý, ale je nesporné, že s určitými předměty a věcmi bývá spojen osud a že ten dublon patří asi k nim. Mám-li být upřímný, nenaříkal bych nikterak, kdybychom jej ztratili. Řeknu Dickovi, aby jej zahodil, a teď se už vrátím, abych se najedl a mohl si zase sednout sem místo tebe, aby ses mohl najíst i ty.“

Biggles se vrátil do kabiny, kde našel Gingera a Dicka, dívající se na banánové slupky.

„Jste už hotovi s jídlem, Gingere?“ zeptal se.

„Myslím, že jsem se už najedl,“ odpověděl Ginger.

„Pak bys snad mohl pomoci Algymu a zastat ho na několik minut, než bude hotov zase on,“ navrhoval Biggles, chystaje se pokračovat v přerušeném jídle.

Ginger zmizel dveřmi, ale hned se zase vrátil.

„Haló, země!“ volal.

„Dobře,“ přikývl Biggles. „A přijde už Algy?“

„Dívá se na něco vpředu – nemůže rozeznat, co to je. Mně se zdá, že se snad blíží bouře. Bylo by dobře, kdybyste se na to podíval sám.“

Biggles vsunul rychle do úst zbytek chleba a sýra, utrhl si banán a vešel do pilotního prostoru.

„Co se děje?“ zeptal se Algyho, vyhlížejícího oknem ven. „Co o tom soudíš?“

Biggles vrhl spěšný pohled dopředu a zastrčil banán do kapsy.

„Nevím sice, ale nijak se mi to nelíbí,“ zahučel krátce. „Nezapomeň, že jsme teď v pásmu hurikánů, a rozpoutá-li se vichřice, pak asi uvidíme věci! Nejrozumnější snad bude, když mne pustíš na své místo a půjdeš se zatím trochu najíst. Řeknu ostatním, aby se připravili, poněvadž to, co nás čeká, nebude nic příjemného!“

Biggles usedl na Algyho sedadlo a zadíval se kupředu na místo, odkud očekával nebezpečí.

Ve vzdálenosti asi dvaceti mil před nimi vyrůstal z nehybného moře, podobajícího se lesknoucí se ocelové desce, veliký ostrov s horou uprostřed. Kolem něho a za ním se prostíraly další modravé ostrůvky, splývající s oblohou v jediný celek. Tento pohled však, působící dojmem naprostého klidu a míru, nebyl příčinou toho, proč Biggles sevřel pevně rty. Příčinou toho byla temná, indigová skvrna, vystupující neuvěřitelně rychle nad obzor tak, jako by ji jakási neviditelná ruka spěšně kreslila na modrou klenbu azurového chrámu přírody.

Biggles chvíli uvažoval, nevěda, zda by bylo lépe vznést se nad blížící se bouří nebo pokusit se o přistání na onom velikém ostrově, kde by snad bylo možné se někde skrýt. Po krátkém přemýšlení se rozhodl pro poslední plán a stiskl proto řídící páku, aby ze stroje vynutil pokud možno nejvyšší rychlost.

Vtom se před ním objevil Algy.

„Co to děláš?“ vyhrkl.

„Blíží se bouřka,“ zahučel Biggles ponuře. „K tomu, abychom jí unikli, bychom vypotřebovali veškerý benzín, který máme, a proto si myslím, že se nám snad podaří doletět k ostrovu, než nás bouřka zachytí. Najdeme-li tam vhodný úkryt, budeme v bezpečí.“

Algy přikývl, uznávaje Bigglesovy důvody. Do tváře mu udeřil v té chvíli prudký závan ostrého větru.

„Nic podobného jsem v životě dosud neviděl,“ zavrčel.

„Vypadá to příšerně, že ano?“

„Ta vichřice se blíží rychlostí alespoň jednoho sta mil v hodině,“ odpověděl tiše Biggles. „Zachytí-li nás, bude si s námi hrát jako s peříčkem. Řekni ostatním, aby všechno složili a lehli si na podlahu!“

„A myslíš, že se na ten ostrov dostaneme?“

„Doufám, třebaže to nebude tak snadné.“

Zatím se snesli asi o tisíc stop dolů a letěli nad oceánem, který se začínal neklidně vzdouvat jako spící obr, jenž tuší nebezpečí.

„Voda je ale dosud klidná,“ podotkl Algy optimisticky.

„Však ten klid už dlouho nepotrvá,“ odbroukl zasmušile Biggles. „Vichřice, která se blíží, rozbouří moře tak, že se nám to brzy přestane líbit. Pak…“

„Pozor! Nevraz do toho ptáka!“ vykřikl Algy.

Biggles změnil nepatrně směr, aby se vyhnul velikému bílému albatrosu, který prolétl mezi křídly stroje jako vrána mezi noži pluhu, když chce sezobnout žížalu.

„Podívej!“ vykřikl výstražně Algy ještě hlasitěji.

Bigglese však nebylo třeba upozorňovat a varovat, poněvadž viděl ptáka zcela jasně a zřetelně. Viděl, jak krouží a vrací se znovu k nim jako útržek papíru, línaný zuřivým větrem. Snažil se ze všech sil vyhnout se mu, ale zdálo se, jako by se pták úmyslně chtěl se strojem srazit. Algy si v posledním okamžiku zakryl obličej rukama, aby si chránil oči, a Biggles ustoupil dozadu.

Když narazil pták na stroj, ozval se cinkot a třesk. Algy vida, že srážka je neodvratná, skrčil se pod oknem a při hluku obrátil pobledlý a vyděšený obličej nahoru.

Dunění motoru rázem ustalo.

„Zapletl se nám do nosné plochy a roztříštil ji na kusy!“ zařval Biggles, stíraje si z tváře krev. „Podívej se!“

Algy se narovnal a spatřil, že z nosného křídla zbyla jen hlavní část kostry a rudá směs krve a peří.

„Bože můj!“ zašeptal suchými rty, když Biggles otevřel páku a jeden z motorů se rozhučel. „Udrží nás ve výši jen jediný motor?“

Biggles, jenž napjatě poslouchal jak motor pracuje, pohlédl za rychle se blížícím mrakem na ostrov. Slunce zmizelo a nad hlavami jim visela černá záclona. Moře bylo jako skleněné.

„Můžeme se o to jen pokusit.“

Při jeho slovech se nad vodou za nimi objevil bílý oblak a letadlo se kymácelo jako loď na rozbouřených vodách.

„Už se blíží,“ zahučel temně a sáhl znovu na páku. Ostrov, ozařovaný žlutými blesky, byl nyní vzdálen nejvýše dvě míle.

Moře se přestalo vzdouvat, avšak Biggles se tím nedal oklamat. Věděl dobře, že ten zdánlivý klid potrvá

jen pouhých několik vteřin, než se rozpoutá hurikán plnou silou.

„Vichřice začne teprve řádit," řekl skřípavým hlasem. „Rozběsní se jako divoký kůň. Podívej se na ten ostrov!"

Algy se však už na ostrov díval a rty se mu chvěly při pohledu na to, co viděl. Džungle, která jej pokrývala, se svíjela, bičována vichřicí. Palmy, stromy a keře vyletovaly do výše jako sirky a byly odnášeny uraganem kamsi do nedohledných dálek.

Biggles stiskl znovu páku dopředu, neboť zpozoroval malou zátoku, chráněnou na straně moře korálovým útesem a pokrytou do poloviny bílou pěnou.

A v téže chvíli je zasáhl hurikán.

Letadlo se zatočilo jako raněný pták a napolo se obrátilo, ale Biggles je opět strhl zpět a sklonil jeho nos tak, že stálo ve vzduchu téměř kolmo. Stroj se chvěl, otřásal, vrčel, hučel a řval jako živý tvor a snášel se zvolna blíže k laguně. Ukazovatel rychlostí stál na sto čtyřiceti, ale rychlost, kterou se přibližoval k vytyčenému cíli, nebyla jistě vyšší než třicet nebo čtyřicet mil v hodině. Letadlo se snášelo k útesu, pokrytému mléčnou pěnou a vzdálenému snad už jen nejvýše sto stop dole.

„Podaří se nám to!" vykřikl radostně Algy a v témže okamžiku zmlkl i druhý motor, který až dosud pracoval.

Výraz Bigglesova obličeje se nezměnil až na to, že sevřel pevněji lícní svaly. Strhl mocně páku dopředu a držel ji pevně oběma rukama, poněvadž teď bylo jeho jedinou snahou dostat se na pevninu bez ohledu na to, co se stane se strojem. Byl si velmi dobře vědom toho, že přistanou-li na vodě, zúčtuje s nimi vichřice v několika krátkých minutách.

„Připrav se na to, že budeš muset plavat!“ zařval, upíraje oči na Algyho. „budu sice hledět dostihnout ty skály, ale pochybuji silně, že by se mi to podařilo! Pak se bude muset starat každý sám o sebe. Řekni ostatním, aby se také svlékli a vyskočili, až budeme blíže!“

„A co bude se strojem?“ vyjekl poděšeně Algy.

„O ten se nestarej! Budeme šťastni, podaří-li se nám zachránit jen pouhé životy,“ odpověděl beznadějně Biggles.

Yard po yardu sklouzalo letadlo ke skaliskům, jež pohlcoval Biggles očima, ale při každém yardu ztrácelo nejméně tři stopy výšky. Bylo už téměř nad vodou. Za Bigglesem stáli ostatní a spěšně se svlékali. Vlny řvaly a vichřice ječela.

„Připravte se!“ vykřikl.

Dick vyskočil na okraj stroje, když se letadlo octlo na chvíli přímo nad lemem skaliska.

„Na křídlo!“ zvolal Biggles. „Na křídlo! Seskoč dolů z křídla!“

Dick pochopil okamžitě, co tím myslí. Nosné křídlo viselo právě nad skalami. Bleskem na ně vyskočil, ale ještě dříve, než se mohl zachytit, narazila na stroj opět plnou silou vichřice a zatočila jím tak, že se letadlo místo nad skalisky octlo nad rozbouřenou vodou. Sklouzl po hladké ploše, hledaje marně, čeho by se mohl zachytit, a vtom se opřela o stroj nová strašlivá vlna hurikánu. Křídlo pod ním povolilo, urvalo se a Dick se octl ve vzduchu. Chvilku se zdálo, že v něm visí nad rozběsněnou hladinou moře, a pak zahlédl kolem sebe jakýsi dosud neviděný modrý svět s tvory, jaké dosud neviděl. Potom ten modrý svět potemněl a objevila se na něm bílá světla. Dick, jenž zatím už dopadl do vody,

věděl, že se topí. Nadechl proto zhluboka a do plic mu vnikl čerstvý vzduch, avšak než zahlédl, kde vlastně je, nebo než mohl pomyslet na plavání, zapadl znovu do onoho modrého světa a rval se zoufale s jakýmisi neviditelnýma rukama. Věděl, že ten boj a zápas dlouho nevydrží. Opouštěly ho už síly. Snad by bylo lépe se už nebránit a dát se těma rukama strhnout dolů, do neznáma.

Křídlo povolilo a Dick se octl ve vzduchu.

Přesto však ho cosi hnalo znovu nahoru – nahoru – nahoru.

Zahlédl znovu denní světlo a nabral opět dechu. Rozhlížel se marně kolem po něčem, čeho by se mohl zachytit, ale neviděl nic jiného než bílou pěnu a opodál štíhlé a vznosné palmy, ohýbající se v divokém větru. Zamířil k nim, ale udělal jen pouhá tři tempa a zapadl zase do té nekonečné modři, která ho ze všech stran obklopovala a pohazovala jím jako pírkem. Do uší mu zalehlo vzdálené zadunění hromu, stále jasnější a zřetelnější.

Přimhouřil oči, jako by se obával, že ho ten hromový úder rozčísne jako vysoký peň stromu, a když si už myslel, že se silami nevystačí a musí se dravému živlu vzdát, dotkl se něčeho pevného a divoce se toho zachytil. Předmět mu však vyklouzl mezi prsty, a opět ho obklopil ten tajemný a záhadný modrý svět. Hluk a řev náhle utichly a Dick poznal ke svému nesmírnému úžasu, že klečí na písečném břehu, obrácen zády k zpěněným vlnám. V ruce držel hladký kámen, kterého se předtím zachytil. Ohlédl se a rozevřel doširoka oči strachem, když spatřil, že se k němu žene nová vzdutá vlna, jejíž hřeben byl temně zelený. Malátně se zdvihl a dal se do běhu k pobřeží.

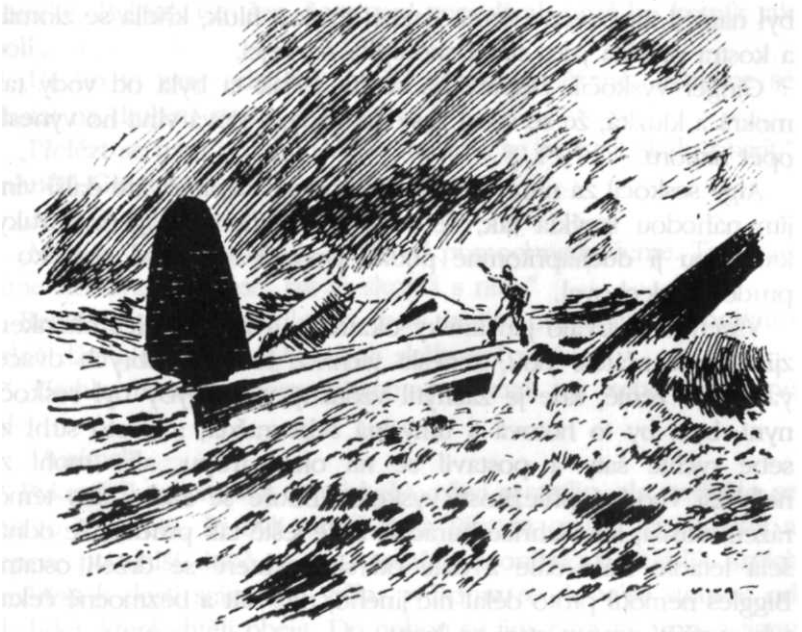
Věděl, že by ho vlna zachytila. Slyšel, jak se za ním prudce řítí, a cítil, jak ho dostihuje a jak se už nad ním vypíná do výše. Poněvadž si byl vědom toho, že neunikne, klesl na kolena a zaryl ruce hluboko do kamení, přitisknuv se k zemi rukama i koleny. Měl ještě kdy nabrat dechu a již ho zavalila vlna, řvoucí a ječící jako plně rozjetý rychlík.

Svět kolem zahořel znovu oslepující modří, která zvolna změnila barvu v indigovou a potom v temně černou, mezi níž prosvítaly skvrny bílého světla. Do uší mu zazněly rány tisíců bubnů a jakýsi ohlušující štěkot, pak začal prudce klesat do jakési neviditelné propasti, která neměla dna.

Zdálo se mu, že padá dlouho, nekonečně dlouho. Nebylo to sice nepříjemné, ale přesto už toužil po tom, aby byl už konec. Zahlédl znovu zemi kdesi v dáli – uviděl planinu, která se k němu přibližovala.

Řítil se dolů, stále dolů do světa naprostého ticha, nad nímž nahoře řádily blesky a zuřilo dunění hromu.

Země se k němu stále přibližovala, a když na ni narazil, měl dojem, že pod ním vybuchla a obklopila ho rudými plameny.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

TROSEČNÍCI

Biggles viděl koutkem oka, jak Dick vyskakuje a mizí ve zpěněných vlnách, ale pomoci mu nijak nemohl. Snažil se ovládnout stroj, a hlavou mu projelo, že za minutu budou i ostatní nuceni následovat chlapcova příkladu.

Pobledl ve tváři a podíval se na Algyho.

„Seskoč, až budeme nad nimi!“ vykřikl jakýmsi podivným hlasem a ukázal na skaliska.

Nedoletěli však ani k nim. Stroj se snesl několik yardů před nimi na moře, avšak dotek s vodou měl stejné následky, jako by byl narazil na pevnou zemi. Zazněl třesk a hluk, křídla se zlomila a kostra praskla jako slabá skořápka na vejci.

Ginger vyskočil. Dopadl na skálu, avšak ta byla od vody tak mokrá a kluzká, že se svezl zase do vody, a nová vlna ho vynesla opět nahoru.

Algy seskočil za ním. Vyměřil si skok sice špatně, ale další vlna jím náhodou smýkla tak, že se mohl zachytit Gingerovy ruky, který mu ji duchapřítomně podal. Dopadl na nízké skalisko a prudce oddechoval.

Všechno to trvalo jen krátký okamžik, a než Biggles okénkem zjistil, kde přátelé jsou, zanesla vichřice letadlo dobrých dvacet yardů od země, kde je zachytil vzdušný vír. Kdyby byl seskočil nyní, byla by to hotová a úmyslná sebevražda, a proto strhl ze sebe rychle šaty a postavil se na okraj trupu, aby mohl za nejbližší vhodné příležitosti vyskočit. Bouře se zatím sice téměř rázem utišila, ale vichřice burácela stále ještě tak prudce, že odnášela letadlo stále dále a dále od skály, které se drželi ostatní. Biggles nemohl proto dělat nic jiného, než stát a bezmocně čekat, zda roztříští uragan stroj na kusy.

Algy a Ginger se zatím s námahou vyšplhali na skalisko a očekávali konec, jenž se jim zdál být neodvratným. Bylo zřejmé, že prudkost vichřice už dlouho nepotrvá. Začínala se již rychle zmírňovat. Šplhali spěšně dále, když jim náhle zahradila cestu skála, kolem níž letadlo kroužilo. Rozhlíželi se a hledali, jak by se přes ni dostali, a dívali se při tom na větrem zmítaný stroj, na němž na kraji stál Biggles. Očima rozšířenýma

děsem a hrůzou viděli, jak jim letadlo mizí zase z dohledu za skalisky.

„Pojďte, musíme něco podniknout!“ vykřikl netrpělivě Ginger, jenž měl na sobě pouze krátké kalhoty. Vlasy mu spadly do obličeje, a z ramene, kterým narazil na skálu, mu vytékala krev, mísící se s vodou a tvořící mu na těle potůčky.

Algy rázem vyskočil a zapomněl přitom i na bolest v pravém kolníku. Byl tak vzrušen, že se ani nepodíval, proč ho kotník tak bolí.

„Už ho to zase odnáší k moři,“ vyjekl poděšeně. „Musíme se dostat na druhou stranu skály.“

„Přelézt se nám ji nepodaří – musíme se pokusit skálu obejít,“ zahučel Ginger.

„A co je s Dickem?“

„Myslím, že asi zahynul. Tomu už pomoci nemůžeme. Teď musíme sledovat Bigglese, jak to skončí s ním.“

Rozběhli se vpravo, ale do cesty se jim postavila neproniknutelná džungle, kterou bylo okolí skály porostlé.

„Tímhle houštím nepronikneme,“ vyrazil ze sebe ustrašeně Algy.

„Musíme!“

Pokoušeli se prorazit spletí keřů, větví a rostlin, ale nedařilo se jim to už proto, že byli téměř nazí. Přímou cestou jít nemohli a teprve po delší době se jim podařilo proniknout několik kroků směrem k dosti sráznému vršku, tyčícímu se do výše stranou od skaliska, které chtěli obejít. Do nohou se jim zarývaly trny, a liany se jim ovíjely kolem lýtek, ale přesto se nevzdali, nepociťujíce vůbec bolest.

Ginger byl u úpatí vršku první, vyběhl nahoru a zahleděl se na moře. Jeho pobledlá tvář úplně zpopelavěla. „Podívej se!“ vykřikl stísněným hlasem.

Algy pohlédl směrem, kterým natahoval Ginger chvějící se ruku a neřekl ani jediné slovo. Nebylo také třeba něco říkat, poněvadž měli oba zakončení tragedie přímo před očima.

Ve vzdálenosti asi jedné míle se houpal na vlnách vrak letadla, ale po Bigglesovi nebylo nikde ani stopy.

Hleděli tak mlčky po několik minut na vodu, převalující se mezi letadlem a pobřežím. Pak Algy zhluboka vzdechl.

„Zahynul,“ prohlásil prostě.

Ginger zaťal zuby do spodního rtu.

„Ano, zahynul,“ opakoval dutým hlasem, načež si sedl a zabořil obličej do dlaní.

Mlčeli tak asi dvě nebo tři minuty a Algy zíral zasmušile a beznadějně do bílých vln.

„Myslím, že by bylo zcela zbytečné tady zůstávat,“ řekl nakonec zoufalým hlasem. „Vrátíme se raději a podíváme se po Dickovi.“

Obrátili se a zvolna se vraceli, či snažili se vlastně vracet, ale zanedlouho poznali, že odbočili od původní cesty. To je však nijak nezastrašilo, poněvadž na tom teď vůbec nezáleželo. Ať šli z vršku dolů kteroukoli cestou, museli přijít k písčitému pobřeží.

Náhle upoutaly jejich pozornost dvě věci.

Jednou z nich byla páka, urvaná z nešťastného letadla, a druhou byl jakýsi tmavý předmět, kterým vlny pohazovaly ze strany na stranu.

Rozběhli se k té záhadné věci.

„To je Dickův kabát,“ promluvil Algy zcela zbytečně, poněvadž bylo na první pohled zřejmé, co to vyčnívá u břehu z vody ven. Sehnul se, zdvihl kabát, chvíli na něj upíral oči a pak, nevěda, co s ním má dělat, odhodil jej opět zcela bezmyšlenkovitě stranou. Při tom vypadlo cosi z kapsy a dopadlo do bílého písku.

Byl to dublon.

Ginger se pomalu sklonil, zdvihl jej a zadíval se na zlatý peníz, ležící na jeho dlani.

„Myslím, že měl Biggles asi pravdu,“ řekl namáhavě. „Ať už je to pravda nebo ne, zdá se mi, že tenhle kousek zlata zavinil většinu našich nehod a svízelů.“

Algy přikývl.

„Ano, je to pravda,“ souhlasil. „Mám zato, že jsem ten peníz už viděl mnohem častěji, než bylo třeba.“

„Čím dříve nám zmizí z očí, tím lépe,“ mínil Ginger vztekle a napřáhl ruku, aby hodil dublon do moře, když vtom ho zarazila vzdálená rána z pušky.

„Co to znamená, u všech čertů?“ zahučel Algy, pohlížeje směrem, odkud výstřel zazněl. Zdálo se mu, že rána třeskla odněkud z konce pobřeží, na němž stáli.

„Biggles to být nemůže, protože by za tak krátkou dobu nemohl tak daleko dojít a protože nemá také pušku,“ zavrčel Ginger. „Tenhle ostrov je jistě obydlen a snad je tu někde také nějaké město nebo alespoň vesnice.“

„Možná, že tu je i obchodní stanice nebo něco podobného,“ uvažoval nalilas Algy. „Uděláš asi dobře, chlapče, když ten dublon schováš, protože je to přece jen zlato, za které bychom si mohli koupit potraviny nebo šaty. Pojďme – podíváme se!“

Rychle vykročili. Algy pokulhával. Myslel si, že má snad vymknutý kotník a utrhl proto ze stromu větev, o niž se opíral jako o hůl, aby se mohl pohybovat rychleji.

Pobřeží však končilo dále, než si mysleli. Bylo dlouhé dobré dvě míle, poněvadž jim cesta trvala přes půl hodiny, a začínalo se zatím už stmívat.

Na konci mírného zákrutu cesty, po níž kráčeli, byla nakupena hromada balvanů jako vysoká hradba, snižující se srázně do moře. Byly tu kvádry, které se zřítily dolů z hor, vypínajících se k obloze uprostřed ostrova. Od balvanů vybíhala malá skupinka kokosových palem.

„Kdybychom mohli vystoupit na ty balvany, viděli bychom, kdo to vystřelil, jestliže tu ovšem ještě je," mínil Algy.

Hnáni zvědavostí a dychtivostí vydrápali se namáhavě na kupu balvanů, a když se octli na jejím vrcholku nedaleko palem, zastavili se jako přimražení úžasem nad tím, co spatřili.

V malé zátoce, utvořené a chráněné korálovými ostrůvky, spočívalo letadlo. Jediný krátký poliled jim pověděl, že je to amfibie, která jim byla ukradena v Marabině. Ležela klidně jak ohromný mořský pták na vodě a kolébala se na vlnách, vnikajících do laguny mezi dvěma ostrůvky, tvořícími přístup k moři. Byla vzdálena asi třicet yardů od břehu, na němž ležel skládací člun, který byl také součástí výzbroje, a stejně tak byla vzdálena i od druhého břehu tohoto přírodního přístavu.

Algy upřel oči na pobřeží a džungli za ním a hledal lidi, kteří tu někde jistě byli. Byl však nesmírně překvapen tím, že je nikde neviděl.

„Co o tom soudíš?" zeptal se tiše, obraceje se ke Gingerovi. „Někde tu je nesporně Dutch a jeho banda."

„O tom ani trochu nepochybuji.“

„Pak ale,“ Gingerovou hlavou projela téměř neuvěřitelná myšlenka, „pak ale je tohle jistě hledaný ostrov,“ zašeptal se zatajeným dechem.

Algy se na něho zadíval, podivuje se, že na tento nápad nepřišel sám.

„To by bylo skutečně skvělé!“

„A jak bychom toho mohli využít?“

„Jak bychom toho mohli využít? Nevím!“

„Zmocníme se zase ukradeného letadla!“

Algy pohlédl na moře, stále ještě pokryté bílými skvrnami, a zavrtěl hlavou.

„Ale jak?“ zeptal se. „Ze zátoky vzletět nemůžeme a pobřeží není také tak široké, aby se stroj mohl rozjet. A přenést jej přes ty skály na břeh na druhé straně také nemůžeme. Ostatně se už začíná stmívat. Je mi toho sice opravdu srdečně líto, ale myslím si, že nám nezbývá nic jiného, než se tu ukrýt a čekat na další vhodnou příležitost. Prozatím je hlavní a nejdůležitější věcí, že letadlo je tady.“

Mluvil klidně a beze všeho nadšení, poněvadž ho tížila nejistota, co se stalo s Bigglesem. Neztrácel ještě stále naději, ač se v duchu obával toho nejhoršího.

„Musíme odtud zmizet pro případ, že by se snad Dutch vrátil. Je jistě na honbě za pokladem,“ dodal po chvilce.

Vykročili rychle po hřebenu, na němž stáli, aby byli co nejdříve u stromů, avšak byli na omylu, jestliže se domnívali, že tím už dobrodružství toho dne končí.

Došli mezi štíhlé kokosové palmy a rozhlíželi se, jak by se dostali co nejpohodlněji dolů, když se před nimi z druhé strany objevil štíhlý, bledý muž. Neznali ho sice,

avšak hned první jeho slova, která pronesl, když na ně namířil puškou, jim pověděla, kdo to je.

„Tak se Dutch přece nemýlil," zahučel cizinec. „Říkal, že tu asi někde budete, a přišel jsem ještě včas."

Algy pohlédl na mluvčího zcela lhostejně a chladně. Strach neměl – cítil jen v srdci nával zlosti a vzteku.

„Vy jste asi Frisco Jack, Jack ze San Franciska, že ano?"

„To jsem. A teď už pojďte, nebo se tu budeme v tom kamení motat až do noci!"

Algy a Ginger, kteří byli zcela bezmocní, vydali se mlčky a bez jediného slova se svým strážcem na cestu na druhou stanu laguny, kde na malé rovince, skryté dosud jejich zrakům za skalisky, seděli tři muži.

Jedním z nich byl Dutch, druhým štíhlý muž s hlubokýma očima, a třetím ohromný černoch v jakési uniformě, která by za jiných okolností působila nesmírně komickým dojmem.

Když se zajatci přiblížili, vyskočil, postavil se, otevřel ústa úžasem a rozevíral a zase zavíral prsty obou rukou.

„Tak už jste tady, co," obrátil se Dutch na Algyho.

„Vypadá to tak," odpověděl Algy netečně.

.Dávejte si dobrý pozor na jazyk, chlapečku, nebo vás naučím zpívat podle jiné noty!" zachrčel Dutch.

„Dávejte si dobrý pozor na jazyk…“ zavrčel Dutch.

„Kde je ten váš hubený kamarád?“

„To bych sám rád věděl,“ odsekl krátce Algy.

„Pojďte sem a nelžete! Kde je?“

Algy neměl chuť ke lhaní. Byl už unaven a bylo mu naprosto lhostejno, co se bude dít.

„Pokud vím, tedy asi před hodinou se utopil,“ řekl břitce. „Hurikán nám rozbil stroj na kousky. Letadlo spadlo do moře a zachránili jsme se jenom my dva. No, a teď už to víte všechno.“

Nastalo na chvíli ticho, poněvadž Algy promluvil tak prostě a přesvědčivě, že mu posluchači museli uvěřit, i kdyby snad nechtěli.

„To je náramně prima,“ ušklíbl se Dutch a obrátil se k ostatním. „Co s nimi uděláme, mládenci?“

Černoch se zašklebil a začal hrozivě otáčet břitvou, která se mu jako zázrakem octla náhle mezi prsty.

„Dej to pryč!“ zasupěl muž se zapadlýma očima. „Je to úplně zbytečné, protože nám teď nemohou nijak uškodit.“

„A co to letadlo? Nezapomeň, že ti chlapíci dovedou létat!“ připomněl Američan.

„Možná, že vědí něco o – o tom, co tu hledáme,“ prohodil zamyšleně Dutch.

„To je pravda. Mohli by něco vědět,“ přikývl Frisco Jack. „Co abychom je svázali a položili jim ráno několik otázek? Snad budou potom mluvit už jinak. Pospíchat nemusíme – to by byl nesmysl.“

„Možná, že máš pravdu,“ souhlasil Dutch. „Dobře tedy, svážeme je! Až je už nebudeme potřebovat, můžeme se jich vždycky zbavit. Najdi nějaké provazy, Pedro!“

Černoch našel v hromadě věcí, nakupených opodál, provaz a chytil potom Gingera, který byl k němu nejblíže, za rameno. Ginger, jehož ten surový stisk zabolel, rozevřel bezděčně prsty, a dublon, který svíral stále v dlani, padl do písku.

Negr radostně vykřikl a sehnul se k zemi.

„Kde jste to sebrali?“ zaječel, ukazuje peníz ostatním.

Ginger neodpovídal.

„Kde jste to sebrali?“ zavrčel Dutch.

„To je mince, kterou jsme měli v Londýně,“ odpověděl Ginger chladně.

„To je lež! Mallichore měl také takový peníz,“ vykřikl černoch. „Oni jistě vědí, kde jsou ty ostatní.“

„Kde jste to sebrali?“

„Říkám vám, že je to ten dublon, který měl Mallichore,“ protestoval Ginger prudce. „Dostali jsme jej od něho s druhými věcmi. Nebo snad vypadáme tak, jako bychom hledali nějaký poklad?“ usmál se sarkasticky.

„Podej mi ten peníz, Pedro!“ nakázal Dutch.

Černoch chvíli uvažoval, nechtěje se s dublonem asi rozloučit, až hlavou Algyho proletěla vzpomínka na to, co se nedávno stalo, a to snad i na témže místě, když Dickův otec nechtěl dát peníz Dutchovi.

„Nechte mi ten kousek zlata, náčelníku!“ žadonil Pedro.

„No, dobře. Zanedlouho jich budeme mít celé hromady,“ odpověděl naprosto klidným hlasem Dutch.

Negr se radostně ušklíbl a pustil dublon do kapsy. Pak svázal Gingerovi pevně ruce i nohy a srazil ho brutálně k zemi. Naštěstí byl písek drobný a jemný. Nato spoutal stejně i Algyho.

Zatím se setmělo, ale na obloze se objevil měsíc a ozářil stříbrným svitem zátoku.

Frisco Jack rozprostřel na písku pokrývku, a po něm tak učinili všichni ostatní.

„Ráno si vás vyslechneme,“ rozloučil se Dutch se zajatci, pohlédnuv na ně s tichým zadostiučiněním.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

CO SE STALO S DICKEM

Kdyby se byli Algy nebo Ginger ve chvíli, když zahlédli ve vodě Dickův kabát, podívali poněkud lépe nalevo, na místo, na němž byla nakupena hromada mořských travin, urvaných hurikánem, byli by zpozorovali malou, bělavou vyvýšeninu, polozakrytou dlouhými vodními řasami a celá věc by jistě nabyla zcela jiného obratu. Tato vyvýšenina na hladině skrývala v

sobě totiž bezvědomého Dicka, kterého proud zanesl daleko od břehu.

Když Algy a Ginger odešli, hromádka na břehu sebou dlouho vůbec nepohnula, jako by v ní ležela jen pouhá mrtvola. Slunce zapadlo a nastal příliv. Vyšel měsíc a jeho žlutavé světlo ozářilo bledý Dickův obličej.

Z otvoru ve skále vylezl podivný krab na vysokých nohách, podobných chůdám, a s dlouhým tykadlem. Přibližoval se tiše a neslyšně klouzavými pohyby k mlčenlivé kupce vodních řas a rostlin. Dva yardy před ní se zastavil, jako by jí nedůvěřoval, a vtom se k němu připojil druhý krab a za ním třetí, čtvrtý, pátý – a zanedlouho jich už celá řada utvořila kolem nehybné postavy polokruh. Do mrtvé, klidné noci se ozvalo tiché zachřestění noh a krunýřů, když vykročili zvolna kupředu.

Paprsky žlutého měsíce klouzaly zatím pomalu po Dickově mrtvolné tváři a zastavily se na jeho očích. Chlapec sebou trhl, mávl rukou, pohnul tělem a potom náhle otevřel oči. Chvíli se díval netečně a bezmyšlenkovitě na nebe, pokryté hvězdami, a pak se posadil, opíraje se o pravou ruku a dívaje se na lesknoucí se hladinu moře. Seděl tak celou minutu a snažil se rozlišit sen od skutečnosti a pravdy.

Když se mu to nakonec podařilo, pokoušel se vstát. Pocítil při tom prudkou nevolnost a zvrátil velké množství slané vody, jíž měl plný žaludek. Ihned se mu ulevilo, nabyl opět vědomí, vzpamatoval se cbcela a zvedl se, opíraje se o prsty třesoucích se rukou.

Zvrátil ještě zbytek mořské vody a rozhlédl se kolem, aby poznal, kde vlastně je. Nečekal, že snad spatří

ostatní přátele, a také je neuviděl. Letadlo také nikde nezahlédl.

Zachvátil ho pocit strašlivé osamělosti, když si uvědomil, že je zcela opuštěn a zcela sám. Nemohl sice uvěřit tomu, že všichni ostatní utonuli, ale stejně tak nemohl ani doufat, že se snad zachránili.

Pak upoutal jeho pozornost jakýsi předmět v nevelké vzdálenosti na vodě a proto se k němu nejistým a nerozhodným krokem rozešel. Ještě než k němu došel, poznal, že je to páka letadla. Uvědomil si rázem, co to znamená, a oči se mu zalily slzami.

Slabost a žal ho přemohly tak, že klesl do písku a zakryl si obličej rukama.

Po chvíli opět vstal a začal uvažovat o svém postavení. Měl jakýsi nepříjemný pocit, když se díval na záhadnou a mlčenlivou džungli, která se za ním rozkládala jako hrozivá zeď.

Jaká strašlivá zvířata se v ní asi skrývají?

Podaří se mu překonat všechna ta nebezpečí, která tam na něho budou čekat?

Na tuto otázku sice odpovědět nemohl, ale nemohl také zapřít, že cítí v duši strach.

Přemohl však násilně a s vypětím všech sil vtíravý strach, otočil se a zadíval se znovu na moře. Uviděl skály, na nichž se chtěl zachránit – vysoké skály, do kterých bily prudce vlny příboje – uviděl místo, k němuž mířil Biggles s letadlem, a za ním nové a další skály. Snad jsou tam kdesi mezi nimi ostatní přátelé, ale co mu to bylo platné, když moře pro něho znamenalo jen smrt?

Rozhlížeje se vpravo i vlevo po čemsi, o čem sám nevěděl, co to má vlastně být, vykročil směrem ke skupině skalních balvanů, kterou Algy a Ginger nemohli

překročit. Příliv zatím ustal a proto ji mohl obejít. Došel až na její konec a vylezl na balvan, aby se podíval, zda snad někde nespatří mrtvoly utonulých kamarádů. Neuviděl však nic a proto opět sešel dolů, prošel pískem podle vody a usedl v uctivé vzdálenosti od lesa, aby si odpočinul a mohl uvažovat, co má teď dělat.

Nejtísnivěji na něho působila voda, která při svitu měsíce a s groteskními stíny vypadala nesmírně děsivě. Podepřel si proto bradu pravou rukou, upřel oči bezmyšlenkovitě na skaliska a byl odhodlán čekat tak až do nového rozbřesku.

Jak dlouho to potrvá, to nevěděl, a neměl také ani tušení o tom, jak dlouho byl vlastně v bezvědomí. Seděl tak dlouho, a nikdy se mu nezdála být noc tak nekonečnou. Vzduch byl naštěstí prohřátý a teplý, takže mu nevadilo, že byl vyčerpán a nedostatečně oděn a promočen.

Čas se plížil zvolna jako hlemýžď. Měsíc tiše stoupal na své dráze po pravé straně a nakonec zatopil skaliska vlevo šerým svitem.

Už téměř usínal, když náhle zahlédl, že sebou jedna ze skal pohnula – nebo se mu to snad jen zdálo. Byl už v onom duševním stavu mezi bděním a spánkem, kdy člověk považuje za skutečnost to, co se mu zdá. Okamžitě se však probudil s napjatými nervy a zatajil dech. Skalisko se ve chvilce změnilo v obrysy lidské postavy a Dick na ni zíral vyjevenýma očima a myslel si, že snad jenom sní. Bud se mu to jenom zdálo anebo viděl cosi, čeho se nesmírně bál. Viděl snad ducha nebo strašidlo, poněvadž ona postava se nepodobala obyčejnému člověku. Kolem hlavy měla ovázán špinavý kapesník, jehož cípy jí visely až na krk. Prsa jí kryl

kostkovaný kabát a nohy vězely v širokých kalhotách a končily v obšírných botách, které se v záři měsíce leskly jako stříbrné. Postava držela v ruce ohromný nůž, jehož hrot spočíval na skále.

Dick se jen s vypoulenýma očima a divoce bušícím srdcem díval, jak se postava zvolna otáčí, zdvihá ruku k očím, aby si je zastínila, a dlouho a upřeně hledí dolů k pobřeží. Potom zmizela právě tak záhadně a tajemně, jak se objevila.

Chlapec nepochyboval ani okamžik o tom, co to bylo. Byl to duch dávno a dávno už zemřelého bukanýra. Duch, který se i po smrti objevoval na místech, na kterých býval za živa.

Nečekal, vyskočil a dal se do běhu pískem, co mu dech stačil. Zastavil se až na druhém konci skal a teprve potom zvolnil krok, stále se bázlivě ohlížeje přes rameno dozadu. Když nic neviděl, zůstal stát, aby opět nabral dechu. Pak znovu vykročil a zamířil ke skupině kokosových palem, kde doufal najít nějaký ořech, aby mohl uhasit palčivou žízeň.

Došel k cíli a chtěl si právě sednout, když za skalisky jeho pozornost upoutalo cosi, co ve svitu měsíce zářilo bílou barvou. Zadíval se nedůvěřivě na tu bílou skvrnu, odtrhl od ní oči a znovu se na ni zahleděl.

A skutečně se nemýlil!

To, co k sobě upoutalo jeho pozornost, byla bílá křídla letadla, které se klidně houpalo na klidných vlnách malé zátoky. Neuvědomil si ovšem okamžitě, že to není onen stroj, ve kterém sem přiletěl – nebo správněji, z něhož spadl do moře – a byl už na cestě k němu, když se na to teprve rozpomněl. Zarazil se, potlačil radostný

výkřik, který se mu dral z hrdla, a začínal plně chápat to, co viděl.

Zdálo se mu to jen, anebo to byla skutečně amfibie?

Vypadalo to tak.

A bylo to opravdu možné?

Po chvíli uznal, že asi ano, a porozuměl tomu, co to znamená. Kde však byla ta banda – Dutch a ostatní? Daleko jistě nejsou! Je-li zde letadlo, jsou určitě někde nablízku.

Dick zůstal stát a přeletoval očima lagunu – stopu za stopou, yard za yardem, ale nikoho neviděl. Chtěl už popojít blíže, když zaslechl zvuk, při němž se mu krev v žilách téměř zastavila. Nedaleko kdosi zachrápal.

Olízl si rty a uvažoval, jak by mohl této situace využít.

Před ním se houpal na vodě stroj, který nedovedl řídit a o němž ani nevěděl, jak se spouštějí motory. Stranou u břehu byla připoutána kánoe, a to byla věc, které rozuměl.

Jak by toho však mohl využít?

Teď mu kánoe nemohla nijak prospět, ledaže by jí někde ukryl a pokusil se později doplout k jinému ostrovu nebo pevnině.

Ano, rozhodl se nakonec, to také udělá. Zmocní se kánoe, ale nejdříve se pokusí vypátrat, co dělá Dutch a jeho společníci.

Zdvihl oči k obloze, která už začínala blednout, a viděl, že den už není daleko. Zanedlouho se rozjasní, a proto musí jednat rychle.

Hbitě, ale přitom tiše a opatrně se prosmýkl černými stíny džungle a plížil se k místu, odkud zaslechl chrápání. Uslyšel je znovu, a ač mu na celém těla naskočila husí

kůže, nezastavil se, nýbrž pokračoval v cestě. Srdce mu bušilo prudce jako zvon, ale přesto popolézal stále bez nejmenšího šelestu blíže a blíže ke skaliskům, až se octl nahoře na nich. Mžikem se však sesmykl zase zpět.

Na písku leželo šest postav. Čtyři z nich byly oblečeny a dvě polonahé.

Proč je jich šest?

Američané tvrdili, že na ukradeném stroji odletěli pouze čtyři muži.

Dick nedbal nebezpečí a popolezl opět vpřed. Při tom jedna z neoblečených postav sebou pohnula a obrátila se k němu. Zadíval se jí bezděčně do tváře a poznal Algyho.

Užasl nad tím tak, že jen s velkou námahou zadržel výkřik. Pak se po celém těle roztřásl a pocítil ohromnou slabost. Přestal téměř dýchat, zdvihl oči a rozeznal, co ostatně tušil už předem, že onou druhou neoblečenou postavou je Ginger. Podle toho, jak oba přátelé leželi, usoudil, že mají asi svázány ruce i nohy.

Byl by se nejraději rozeřval zlostí a vztekem, když si uvědomil, že jim teď nemůže nijak pomoci. Nikdy v životě netoužil tak horoucně, jako v této chvíli po noži.

Nebo se mu snad podaří provazy rozvázat'

Rozhodl se, že se o to pokusí.

Černoch stále Dicka pronásledoval…

Pohlédl znovu k obloze a zamračil se, když viděl, jak rychle se začíná rozednívat. Spáči se mohli každou chvilku probudit.

Teď – anebo nikdy!

Tichounce jako pouhý stín se propížil kolem skaliska a přibližoval se k Algymu, který byl k němu blíže. Viděl, jak rozevírá doširoka oči a jak se mu v nich odráží bezmezný údiv a úžas, ale nedbal toho. Mžikem byl dole u něho a vrhl se dravě na provazy. Srdce mu však kleslo, když poznal, jak pevně jsou provazy svázány, a když si představil, jak dlouho potrvá jejich rozmotávání.

Trhl sebou, když si Algy nečekaně sedl, ale ihned se opět uklidnil, neboť mu zajatec chtěl pouze cosi zašeptat.

„Břitvu!“ vydechl Algy.

Dick, sledující jeho oči, poznal okamžitě, co tím myslí.

O několik yardů dále ležel natažen v písku ohromný černoch v modrém kabátě a vedle něho se povalovala polootevřená břitva. Oddychl si ulehčeně a plížil se hbitě k negrovi. Napřáhl ruku a natáhl právě prsty, když se černoch probudil.

Byla to příšerná chvilka, když si hleděli upřeně do očí, načež černoch bleskem vyskočil.

„Utíkej, Dicku!“ vykřikl jasným a ostrým hlasem Algy.

To Dicka povzbudilo k horečné činnosti. Uskočil stranou právě ve chvíli, kdy se černoch chopil břitvy a vrhl se po něm tak prudce, že by mu byl jistě uťal celou hlavu. Chlapec zděšeně vykřikl, vyběhl jako kamzík nahoru do skal, pak několikrát zakličkoval a řítil se dolů k pobřeží, jako by měl v patách celou smečku rozběsněných ďáblů. Ohlédnout se odvážil až asi po stu yardech a viděl, že jeho nejhorší obavy se staly skutkem. Černoch ho pronásledoval, a slunce, které začínalo už vystupovat nad obzor, ozařovalo jakýsi kovový předmět, který držel v ruce.

Třeskla rána. Písek pod Dickovýma nohama se rozlétl a popohnal ho ještě k většímu spěchu, takže další kulka vyryla už v písku dlouhou rýhu.

Nežli doběhl ke skalisku, na němž v noci spatřil onen strašidelný zjev, vrhl přes rameno krátký pohled dozadu. Kolena se mu roztřásla, když zpozoroval, že ho negr nejen stále ještě pronásleduje, nýbrž že i vzdálenost mezi nimi se menší.

Když viděl, že by jistě neslezl skálu, která se před ním tyčila do výše, zabočil prudce k moři, na němž nastával odliv. Vpadl do vody, která ho div nestrhla a

nesrazila, a zamířil k protějšímu břehu, který byl ještě skalnatější a vypadal jako malý ostrůvek.

Díval se stále nalevo k džungli, doufaje, že snad zahlédne lepší možnost k útěku nebo spíše k úkrytu, ale džungle se zdála být neprostupnou a neproniknutelnou, a zastavovat se nesměl, aby se o tom přesvědčil.

Byl už téměř u konce se svými silami a prudce a přerývaně oddychoval, když se octl u další skalní hradby. Věděl, že už dále nemůže, ale přesto ho těžké kroky, ozývající se vzadu, přiměly k tomu, že se nezastavil, nýbrž snažil se běžet dále. Netušil, že ubíhá touže cestou, kterou utíkal před několika měsíci jeho otec, prchající před Dutchem. Běžel stejnou cestou ke skalám a u jejich úpatí se zarazil a zbledl nad tím, co spatřil.

Před ním do nedohledné dálky se prostíralo moře divokých a rozervaných skal a napravo k ostrůvku se svažovala pevnina, avšak mezi ní a mezi ním se táhla divoká džungle, kterou jistě jen tak polonahý nepronikne. Byl si plně vědom toho, že ho bystronohý a obutý černoch mezi skalami zanedlouho dostihne a proto se zrakem plným naděje a zoufalství rozhlížel kolem, kde by se mohl skrýt.

Ve skalách uviděl několik slují, menších i větších, a nerozmýšleje se dlouho, vklouzl do nejbližší z nich a přikrčil se v ní k zemi.

Ležel naprosto nehybně a držel si ruku před ústy, aby ho snad neprozradilo prudké a hluboké oddychování. Slyšel, jak černoch vběhl mezi skály, udělal několik kroků a zastavil se. Pátral jistě, kam mu chlapec zmizel.

Po chvíli zaslechl Dick znovu ohlas jeho kroků, které se k jeho nevýslovnému zděšení a nesmírné hrůze blížily k jeho úkrytu, načež se znovu zastavily.

Kámen mu spadl ze srdce, když se začaly opět vzdalovat, ale to trvalo jenom nepatrnou chvilku. Potom se zase přibližovaly, chvilkami se zastavujíce, a Dick nepochyboval o tom, že ten černý hrdlořez, kterého nazýval Američan Pedrem, prohlíží jednu jeskyni po druhé.

Věděl, že ho najde, zůstane-li ve sluji, jež byla hluboká jen asi pět nebo šest stop, ale nemohl nyní dělat nic jiného, než v ní setrvat.

Tápavé kroky se se strašlivou jistotou a neodvratností stále přibližovaly a Dick už slyšel zcela zřetelně negrovo oddechování. Blížily se stále víc a víc a pak se kdesi v nepatrné vzdálenosti zastavily. Nastala chvilka příšerného ticha a chlapci se zdálo, že mu snad srdce přestává vůbec bít; musel zatnout zuby pevně do rtů, aby nevykřikl.

Potom zaslechl to, čeho se bál nejvíce: hluboké a ohavné zachechtání. Zdvihl proto oči a spatřil černocha, stojícího u vchodu do jeskyně, široce se šklebícího a otírajícího ostří břitvy o dlaň. Černá ruka zajela dovnitř sluje a její prsty ho chytily pevně za vlasy.

Černá ruka zajela do sluje a její prsty chytily Dicka pevně za vlasy…

Dick vyděšeně zaječel, když ho černoch táhl z jeskyně ven jako rybu ze sítě. Negr ho držel levou rukou

a pravicí zajel do kapsy pro břitvu, kterou do ní předtím vložil.

Chlapec napřáhl instinktivně ruku, aby si chránil hrdlo, zavřel oči a neodvažoval se je vůbec otevřít. Zdálo se mu, že uplynula už celá věčnost, když mu náhle zalehla do uší rána, po níž dopadl na zem.

Myslel si už, že je snad mrtev, že mu ostří břitvy zajelo do krku. Za okamžik pak otevřel zvědavě oči a užasl nesmírně nad tím, že ještě vidí.

Na celém výjevu se nic nezměnilo. Černoch stál vedle něho a měl pouze jiný výraz na tváři. Už se neusmíval. Jeho příšerný úšklebek ustoupil jakémusi údivu a překvapení a jeho tělo se kolébalo ze strany na stranu jako vysoký strom ve větru. Jeho černá dlaň se rozevřela a břitva padla s jasným zacinknutím na tvrdou skálu. Ruka pak vyjela nahoru a sevřela modrý kabát na prsou. Pedro stál tak ještě asi tři nebo čtyři vteřiny, načež se mu náhle podlomily nohy a jeho obrovské tělo se zhroutilo na zem, tváří dolů.

Na jeho místo skočila hned druhá postava, která potvrzovala Dickovu domněnku, že už není mezi živými. Byl to bukanýr, jemuž vlály ve větru cípy jeho rudého bandana. V levé ruce držel tesák a v pravé kouřící pistoli.

Dick se mu mlčky zadíval do tváře a myslel si, že se mu mozek rozskočí údivem a úžasem.

„Biggles!“ vykřikl slabým hlasem.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

CO PROŽIL BIGGLES

Když byl Biggles zahnán s potápějícím se letadlem za skaliska, která ho zakryla zrakům ostatních, nebyl naprosto v situaci tak zoufalé, jak si přátelé mysleli. Poloprázdné nádrže a křídla dodávala trupu stroje stále ještě jakési stability a rovnováhy, a vrak byl proudem hnán, což druzí vidět nemohli, k ostrůvku, jakémusi skalnatému náspu nebo valu, vybíhajícímu z vody ve

vzdálenosti asi dvou set yardů od vlastního ostrova. Zdálo se, že to snad byl urvaný cíp ostrova, a za ním se už prostíralo širé moře.

Biggles, který to všechno pozoroval s takovou zvědavostí, že si ji lze mnohem lépe představit než ji vylíčit, všiml si pojednou, že kdyby vrak plul podél břehu ostrůvku, mohl by se snad vyšplhat z vln na skály, a později, až by se moře zase uklidnilo, mohl by doplout k ostrovu. Nepodaří-li se mu to, bude hnán na širé moře, kde se zbytky letadla rychle potopí.

Nejdříve si myslel, že se mu to už podaří provést asi uprostřed ostrůvku, ale jakýsi spodní proud nebo snad prudký opačný vítr zahnaly vrak stranou, takže mu hrozilo nebezpečí, že už skály mine. Když to viděl, rozhodl se pro sice nebezpečnou, ale nyní jedinou možnost záchrany.

Vyčkal okamžiku, když vlny klesly dolů, a pak se mezi ně vrhl. Věděl, že je od skal dosud značně vzdálen, ale několik dlouhých temp ho přiblížilo k výběžku, k němuž zamířil se zoufalým vypětím všech sil. Druhá vlna ho srazila dolů dříve, než se skaliska mohl zachytit, avšak na to byl už připraven a vydrápal se, ač ruce téměř necítil, na hladinu, kde ho voda zalila znovu, takže klesl zcela vyčerpán znovu dolů.

Setrval tak několik minut s rukama, zakrývajícíma obličej a lokty, přitisknutými ke kolenům, a nabíral zatím nových sil. Když pak zpozoroval, že je u skal, obrácených k moři, začal se šplhat k jejich úpatí, neboť doufal, že s jejich vrcholu bude moci přehlédnout celý ostrov a bude moci zavolat na Algyho a Gingera, že je alespoň prozatím v bezpečí.

Než se však dostal nahoru, zatajil se mu dech úžasem: až po chvíli si s jakýmsi úlekem všiml toho, že kameny, po nichž vylézá nahoru, jsou přitesané lidskou rukou ve veliké kvádry, tvořící jakousi rampu nebo snad pevnůstku. Trvalo mu dosti dlouho, než si mezi nimi vyhledal schůdnější cestu a nakonec konstatoval k svému nemalému překvapení, že to, na čem nahoře stojí, bývalo kdysi pevností.

Vrchol skály, jenž byl zarovnán a vydlážděn plochými kameny, byl obehnán nízkou hradbou, přes níž bylo vždy v určité vzdálenosti namířeno na moře i pevninu šest prastarých železných děl na dřevěných kolech. U každého z nich bylo položeno na zemi několik dělových koulí.

Biggles se rozhlédl zmateně kolem. Uvědomil si, že se nalézá v jedné z těch četných pevnůstek, které postavili námořníci a osadníci za dávných dob.[2] Z rohu vedly kamenné schody dolů do skály, ale nepociťoval nejmenší touhy podívat se tam, poněvadž viděl dosud před očima Dickův osud. Vzpomněl si rázem také na druhé přátele, přistoupil až ke zdi, obrácené k pevnině, opřel se o ni a zadíval se dlouhým a nehnutým pohledem na ostrov, očekávaje, že je snad někde uvidí. Nespatřil však nikoho a poněvadž moře bylo stále ještě rozbouřené, takže mu při pokusu o přeplavání zátoky hrozila smrt, sedl si a čekal.

Náhle pocítil v srdci žal a stesk.

[2] *Podobných pevnůstek se starými děly je stále ještě mnoho na Západoindických ostrovech i na pevnině.*

Dickův osud, o němž naprosto nepochyboval, ho nesmírně rozrušoval, poněvadž měl ochotného chlapce opravdu rád.

To ostatní ho už tak nesoužilo. Výprava skončila neúspěchem, ztratila dvě letadla a veškerou výzbroj. Ztroskotali u jakéhosi neznámého ostrova bez potravin, bez šatů a beze zbraní – nu, zkrátka beze všeho. Dosud nikdy při svých dobrodmžstvích nebyli v tak zoufalé situaci.

Dutch a jeho společníci byli už zatím jistě na ostrově pokladu, používali jejich letadla, žili z jejich zásob a nyní snad už vykopávali ze země hromady zlatých dublonů.

Vzpomněl si na způsob, jakým byl o vše připraven, a ruka se mu bezděky sevřela v pěst.

Nemohl teď v té melancholické náladě dělat nic jiného než jen sedět a čekat.

Kde jsou asi druzí kamarádi?

Proč nepřicházejí?

Slunce se již sklání k obzoru a zanedlouho se setmí. Moře se už začínalo zvolna uklidňovat, avšak Biggles nemyslel na to, že by se mohl vrhnout do vln a přeplavat na hlavní a největší ostrov. Díval se zamyšleně na skály, u nichž chtěl původně přistát a jež byly nyní zality krvavou září zapadajícího slunce.

Kde je Algy a Ginger? Začínaly ho zase mučit pochybnosti.

Je možné, že je vlny zase nakonec spláchly do moře?

Je to hrozné, že zde musí jenom stát a dívat se!

Kdyby se dostal na ostrov, mohl by přece snad už něco podniknout.

Pohlédl dolů, a když viděl, že skála pod ním není už zatopena vodou, začal obcházet zeď a pátrat, jak se asi dostane nejsnáz dolů, až se bude moci zase něčeho odvážit.

Nebyl naprosto nijak překvapen tím, že na druhé straně skály, po které se vyšplhal nahoru, uviděl řadu hrubých schodů, vytesaných ve skalisku; používali jich asi stavitelé pevnůstky a později pak posádka, když připlula loď se zásobami.

Vtom mu pojednou projela hlavou myšlenka, že ve skále nebo snad pod ní bude určitě nějaká nádrž na chytání dešťové vody, poněvadž by tu jinak lidé zahynuli žízní. Obrátil kroky ke schodům, vedoucím kamsi dovnitř ostrůvku. Schody byly temné a Bigglese hnala dolů nejvíce zvědavost, aby zjistil, co tam vlastně je.

Než došel až dolů, spatřil, že odkudsi zvenčí vniká dovnitř světlo, a ihned také zpozoroval, že je propouštějí úzké štěrbiny ve skále tak, že rozeznával v přítmí nejasně a nezřetelně místnost, v níž se zanedlouho ocitl.

Vnitřek pevnůstky tvořila rozsáhlá čtvercová místnost, jejíž každá strana měřila asi dvanáct stop, a byla vytesána ve skále. Zdálo se, že byla opuštěna ve spěchu a kvapu. V jednom koutě byla naházena kupa starých šatů a také na starém mosazném děle, stojícím u střílny, byly rozvěšeny oděvy. O zadní stěnu v pozicích, které nasvědčovaly násilné smrti, byly opřeny dvě kostry.

Vedle jedné ležel na zemi tesák, pokrytý žlutou rzí a na zemi se povalovalo několik mušket a pistolí. Při dalším pátrání objevil Biggles ještě šest velikých věder, z nichž čtyři obsahovala asi zbytky potravy, ve třech z nich bylo pravděpodobně nasolené vepřové maso nebo *boucan,* poněvadž v nich spatřil ztrouchnivělé kosti, a

čtvrté bylo asi do poloviny naplněno ztuchlou a zplesnivělou moukou. Ve zbývajících dvou byl uchován střelný prach, jak dokazovalo nepatrné zbylé množství.

V druhém koutě ležela pod hustým příkrovem prachu hromádka čehosi, co se podobalo mramorovým kulkám. Biggles si jich hrst nabral, ale hned je zase odhodil na zem. Poznal podle jejich váhy, že jich asi bylo používáno buď do mušket nebo k náplni dělových koulí.

Po nádrži z vodou nebylo nikde ani stopy.

Stál chvíli nad těmi důkazy dávného života a uvažoval o pomíjivosti všeho lidského.

Kdo byli tito lidé, kteří zde složili kosti tak daleko od domova?

Jaká chmurná tragedie?

To se ovšem Biggles nedoví a nedoví se to už asi nikdo.

Obrátil se, aby vyšel ven a počkal raději nahoře na čerstvém vzduchu, ale když byl už na schodech, napadlo ho cosi, co ho přimělo k tomu, že se vrátil znovu k hromadě šatů. Mohly by ho zcela dobře chránit před dotěrnými komáry a moskyty, kteří se už asi brzy objeví.

Vybral si tři kusy oděvu: tkanou košili se širokými kostkami, červené kalhoty a široký šátek, který by si mohl ovázat kolem hlavy. Cítil z nich sice plíseň a zatuchlinu, ale to mu nikterak nevadilo, poněvadž slunce z nich tento pach brzy vytáhne. Když pak kupu důkladněji proltlížel, našel ještě pár stejných bot a kus dehtovaného plátna, který si vzal také, aby do něho mohl ostatní věci zabalit, až podnikne plavbu k ostrovu. V posledním okamžiku připojil k vybraným předmětům s prazvláštním úsměvem ještě pás s pistolemi, několik kulek a růžek se střelným prachem. Růžek, kdysi kožený,

byl už tvrdý jako kus železa, ale přesto se k tomuto účelu stále ještě dobře hodil. Když viděl, že už mezi věcmi asi nic nenajde, složil vybrané předměty do dehtovaného plátna, svázal jeho konce, zavěsil je na lovecký tesák, aby mohl balík snáze nést, a vracel se opět nahoni na pevnůstku.

Viděl na první pohled, že odliv nastal právě tak nečekaně jako předtím příliv a že hladina moře je už zase rovná. Přeskočil proto nízkou zeď a sestoupil po schůdkách k vodě. Byl dole za necelou minutu, vlezl opatrně do vody tak, aby balík nenamočil, položil se na záda a doplaval naznak ke skalám na protější straně.

Tam si vyhledal vhodné místo, oklepal se z vody a oblékl se do starodávných šatů. Když byl s oblékáním hotov, rozhlédl se na všechny strany. Na obloze už vystupoval měsíc a všude kolem dokola bylo naprosté ticho a klid.

Jaké nebezpečí na něho asi kde čeká?

To ovšem nevěděl, ale přesto pistole, které si přinesl nabil, uzavřel z opatrnosti kohoutky a zastrčil je do kapes kalhot. Pak se s tesákem v ruce vydal na cestu podél pobřeží k místu, na něž dopadl Dick a kde také naposledy spatřil Algyho a Gingera na zarostlém skalisku. Vrtalo mu stále hlavou, že je nikde nevidí.

Když došel až na ono místo, důkladně je prohlédl, ale nenašel nic jiného než Dickův kabát, ležící dosud tam, kam jej Ginger odhodil, když zaslechl vzdálený výstřel. Kráčel potom zvolna dále, stále se rozhlížeje a pátraje, poněvadž neustále doufal, že objeví to, co očekával, až náhle mu další cestu zastavila řada nových skal.

Zahleděl se na ně na několik minut a nakonec se rozhodl, že se vrátí k místu, k němuž na ostrově připlul, poněvadž by asi nemělo smyslu v chůzi pokračovat. Na vodě spatřil několik kokosových ořechů, které tam srazil hurikán. Vylovil je, otevřel je tesákem a s chutí vypil obsažené v nich mléko. Poté si lehl, unaven celodenními útrapami na zem, a doufal, že bude spát až do rána.

Nemohl však dlouho usnout. Myslel na osud přátel a později, pravděpodobně až za úsvitu, upadl ve spánek, poněvadž byl už jasný den, když ho ze snů probudil pronikavý výkřik úděsu, takže rázem vyskočil na nohy. Chvilku stál a nechápavě se rozhlížel, poněvadž si nemohl hned uvědomit, kde to vlastně je, a zda snad onen poděšený výkřik nebyl jen součástí jeho snů.

Vtom však již zahlédl pohyb a poznal, že to nebyl jen pouhý sen. Asi padesát yardů od něho klečel na zemi ohromný černoch a tiskl dolů cosi, co Biggles nemohl dobře rozeznat. Vykročil proto k němu a díval se s opravdovým zájmem, jak negr vstává a vleče cosi za sebou.

Ale – ano – ano – to byl přece Dick!

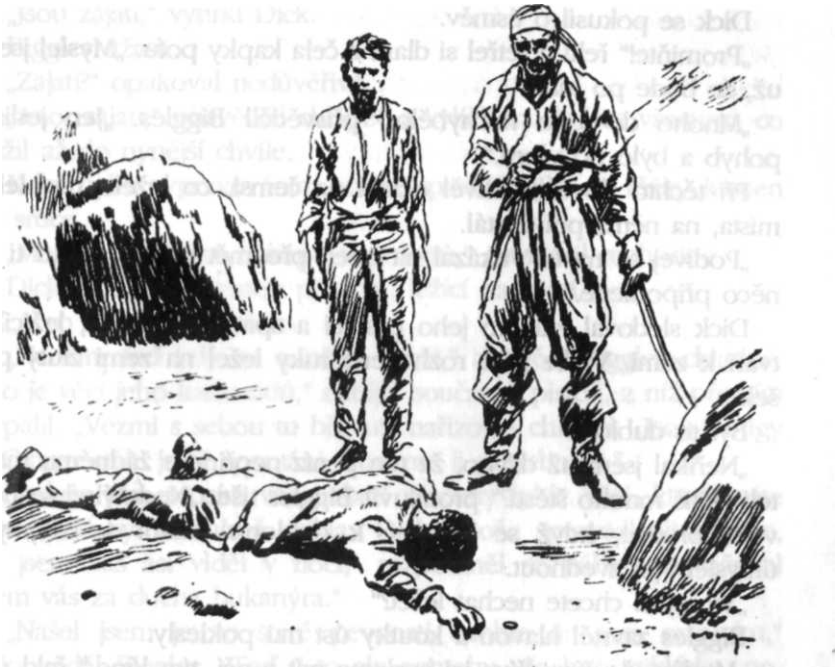
Viděl ho už nyní zcela jasně a zřetelně.

Celá ta věc vypadala sice nesmírně fantasticky a neuvěřitelně, ale přece jen to byla pravda.

Spatřil, jak černochova ruka vylétla do výše a jak se v ní zablesklo cosi jako ocel. Vytrhl proto z kapsy pistoli a rozběhl se kvapně kupředu.

Ve vzdálenosti asi deseti yardů, když viděl, že by přišel již pozdě a že musí jednat hned, natáhl ruku a vypálil. Pistole vyštěkla a černoch se zapotácel. Dick padl na zem a břitva zazvonila o skálu.

Biggles doběhl k oběma právě v tom okamžiku, když se černoch zhroutil a klesl obličejem k zemi.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

VYSVOBOZENÍ

Biggles se sklonil, vzal Dicka za rameno a postavil ho.

„Teď už je zase všechno v pořádku, chlapče," řekl vlídně. „Myslím, že jsem asi přišel v pravou chvíli, vid?"

Dick přikývl. Promluvit nemohl. Zdálo se mu, že celá obloha hoří a že mu síla uniká pryč kamsi prsty nohou.

„Nono! Vstaň, zdvihni se!“ vykřikl Biggles ostře. „Snad bys mi tu přece neomdlel!“

Dick se pokusil o úsměv.

„Promiňte!“ řekl a setřel si dlaní z čela kapky potu. „Myslel jsem už, že bude po mně.“

„Mnoho do toho nechybělo,“ přisvědčil Biggles. „Jen jediný pohyb a bylo po všem.“

Při těchto slovech utkvěl očima na čemsi, co leželo nedaleko místa, na němž právě stál.

„Podívej se na to!“ ukázal na onen předmět rukou. „Snad ti to něco připomene.“

Dick sledoval zrakem jeho pravici a spatřil černocha, ležícího tváří k zemi. Vedle jeho rozhozené ruky ležel na zemi žlutý plíšek.

Byl to dublon.

„Neříkal jsem už dávno, že ten peníz nepřinese žádnému majiteli příliš mnoho štěstí?“ promluvil Biggles tiše. „Nedotýkej se ho!“ vyjel prudce, když se chlapec k dublonu natáhl se zřejmým úmyslem jej zvednout.

„Vy jej tu chcete nechat ležet?“

Biggles zavrtěl hlavou a koutky úst mu poklesly.

„Myslím, že čím dříve jej budeme mít z očí, tím lépe,“ řekl pochmurně. „Viděl jsem už v životě příliš mnoho zničených a ztracených věcí,“ dodal překračuje peníz. Náhle se však opět obrátil a odkopl jej botou do sluje, v níž byl předtím Dick ukryt. „Tak!“ zavrčel, když dublon zmizel. „A teď si musíme spolu, hochu, také promluvit! Nepotřebuji ti snad ani povídat, že by mne nebylo ani ve snu napadlo, že se tu s tebou setkám. Neviděls snad někde Algyho a Gingera?“

„Viděl!“ prohlásil chlapec důrazně. „Chtěl jsem jim přispět na pomoc právě ve chvíli, kdy se tenhle černý dábel probudil a pustil se pak za mnou.“

„Tys jim chtěl pomoci? Jsou tedy naživu, bohudíky,“ oddechl si zhluboka Biggles.

„Jsou zajati,“ vyhrkl Dick. Biggles užasl.

„Zajati?“ opakoval nedůvěřivě.

„Ano, zajati,“ přisvědčil chlapec a vylíčil mu krátce všechno, co zažil až do nynější chvíle.

Když byl s vypravováním hotov, spadl Bigglesovi těžký kámen ze srdce.

„Musíme je dostat z drápů těch lotrů,“ prohlásil rozhodně. Dick ukázal na černou postavu, ležící na zemi. „A co s ním?“ zeptal se.

„Nemám teď kdy se o něho starat,“ zahučel Biggles chladně. „To je věcí jeho kamarádů,“ nabíjel současně pistoli, z níž předtím vypálil. „Vezmi s sebou tu břitvu!“ nařizoval chlapci. „Jsou-li Algy a Ginger stále ještě spoutáni, budeme ji potřebovat.“

„A kde jste, prosím vás, sebral všechny tyhle věci, které máte na sobě?“ byl nesmírně zvědav Dick. „Bože spravedlivý! Myslím, že jsem vás asi viděl v noci,“ rozpomněl se náhle. „Považoval jsem vás za ducha bukanýra.“

„Našel jsem je ve staré pevnosti tamhle na tom ostrůvku,“ odpověděl Biggles. „Teď ti to ale nemohu všechno vykládat, poněvadž musíme pomoci svým přátelům. Pojď, vydáme se na cestu!“

„Vy tam chcete napadnout celou tu společnost?“ vyptával se Dick, když kráčeli po břehu směrem k laguně.

„To ještě nevím ani sám. Nejdříve si obhlédneme situaci a plán si uděláme až potom," odvětil Biggles. „Nerozmýšlel bych se ani na vteřinu napadnout ty ničemy všechny, kdyby mezi nimi nebyl ten lotr Frisco Jack, o němž nám vykládal ten Američan. Poněvadž dovede prý skvěle zacházet s revolvery, nechtěl bych se proti němu postavit s tímhle starým harampádím v ruce. Tyhle pistole jsou poněkud lepší nežli vůbec nic, ale myslím, že bych z nich nezasáhl nikoho nikoho přesně ani ze vzdálenosti pouhých dvanácti yardů. S revolverem bych se ale ani Frisko Jacka nebál – ale – co je to?" odmlčel se náhle, když se nedaleko ozval jakýsi hluk a šum. Zdálo se, že vychází z první řady skal, na něž se chtěli právě vyšplhat.

Biggles vylezl na balvan, vyhlédl opatrně ven, kvapně opět seskočil a chytil Dicka za rameno.

„Rychle!" zašeptal. „Rychle do křoví!"

Dick se rozběhl k okraji džungle, ač se mezi houštím mohl prodírat jen s velkou námahou. „Kdo je to?" vydechl potom.

„Myslím, že asi Frisco Jack, a přichází touhle cestou. Hledá snad buď černocha anebo toho, kdo vypálil tu ránu. A teď už ani slovo! Pouze naprosté ticho nás může zachránit."

Ze svého úkrytu mohli bývalého gangstera dobře pozorovat. Objevil se dole u galerie a rozhlížel se.

„Hej, Pedro!" zařval potom, když náhle zahlédl černocha, ležícího na kamenech, na něž padl, a kvapně se k němu rozběhl.

„Pojď! Náš okamžik nadešel," vydechl Biggles a začal si klestit křovím cestu směrem od skal tak, aby je Američan nemohl spatřit.

„A kde je to místo, na němž jsi naposledy viděl Algyho a Gingera?“ zeptal se řezavým hlasem.

Dick ukázal na další skalisko, za nímž vyhlédaly vrcholky kokosových palem.

„Tam na druhé straně!“ odpověděl.

„Musíme se tam tedy rozběhnout, abychom se tam dostali dříve, než se vrátí Frisco Jack,“ prohlásil Biggles a dal se hned do běhu, rozhlížeje se chvílemi na všechny strany, zda snad Američana už zase někde neuvidí.

Byl velmi rád, že se tak nestalo, a zvolnil zanedlouho před skaliskem krok.

„Teď budeš moci ukázat, Dicku,“ řekl klidně, „svou odvahu a statečnost. Nepodaří-li se nám Algyho a Gingera vysvobodit nyní, nenaskytne se nám k tomu příležitost snad už nikdy. Napolo nic dělat nemůžeme, musím provést celou práci najednou. Nezačnu sice hned střílet, ale učiní-li to naši nepřátelé, pak jim zatopím tak, že na to nezapomenou jistě ani do smrti. Máme tu na starosti jenom dva chlapy: Dutche a toho darebáka, který nám ukradl letadlo — jak se jen jmenuje? Har – Harvey – ano, Harvey! Zatímco já je budu držet v šachu pistolí, seběhneš ty dolů a zbavíš Algyho a Gingera pout. Prozatím se příliš neukazuj, protože začnu hned pálit, jakmile by s něčím začali. Bude-li nám přát štěstí, podaří se nám nejen oba vysvobodit, nýbrž zmocnit se současně i stroje. Byl bych nesmírně rád, kdyby se mi to povedlo. Ať se už ostatně děje cokoli, nyní o nás už vědí a proto nesmíme s osvobozením zajatců váhat. Rozumíš mi?“

„Ruce vzhůru, Mr. Dutch!“ vykřikl Biggles.

„Rozumím.“

„Dobře – a teď už jdeme!“

S pistolí v jedné ruce a s tesákem ve druhé seběhl Biggles rychle ze skaliska, a za ním Dick, svírající pevně otevřenou břitvu. Z úžlabiny viděli dolů do laguny, a ač spatřili také letadlo těsně u průlivu, vedoucího na širé moře, a na břehu na písku kánoe, nebylo nikde ani stopy po lidech, které hledali.

„Jsou tamhle za skalami,“ zašeptal Dick a natáhl ruku s břitvou. „Tam si postavili tábor.“

Asi šest kroků před nimi seděl Dutch se zkříženýma nohama na zemi a pojídal cosi z konzervové plechovky. Ginger a Algy leželi dosud svázáni – Harveye nikde nespatřili.

Biggles zdvihl ruku s pistolí.

„Ruce vzhůru, Mr. Dutch, a nechte je hezky nahoře!“ vykřikl prudce. „Jediné slůvko a jste synem smrti! Pochybujete-li snad o tom, můžete to zkusit,“ dodal vybízivě. „A ty, Dicku, už jdi!“

Na Dutchově tváři se objevil výraz nesmírně komického úžasu, ale přesto pustil plechovku na zem a zdvihl ruce k obloze. Biggles k němu popošel a přitiskl mu pistoli k hlavě.

„Chovejte se naprosto tiše!“ zahučel a rozhlížel se po Harveyovi. Když ho nikde neuviděl, oddechl si uspokojeně a upřel oči na místo, kde byl v plné práci Dick.

Ginger se právě pokoušel vstát, a Algy, na jehož obličeji se jasně odrážela bolest, si třel rukama bolavé kotníky.

Biggles sevřel rty, když si představil, jak se přátelům zařezávaly provazy do masa, a blýskl očima.

„Dicku!“ zavolal. „Pojď sem, chlapče!“

Dick se k němu rozběhl asi tak jako poslušný pes, když ho k sobě volá jeho pán.

„Vezmi si do ruky tuhle pistoli!“ nakázal mu Biggles. „Ucítíš-li snad, že se její hlaveň pohnula, nemluv ani slovo – a stiskni hned kohoutek!“

Podal chlapci zbraň a začal Dutchovi prohlížet kapsy. Mezi jinými věcmi našel také revolver, který hned přendal do levé ruky, a mapky, jež jim byly odebrány v Marabině. Nestál sice o ně nikterak, ale přesto si je vzal také.

Když byl s prohlídkou hotov, zašel rychle k Algymu a Gingerovi. Stačil mu jediný pohled, aby viděl, že chvíli potrvá, než se oba přátelé budou moci vydat na cestu,

poněvadž měli kotníky i zápěstí odřené od surově utažených provazů.

„Nevadí," zavrčel. „Nemusíte pospíchat. Třete si nohy i ruce a řekněte mi, až si budete myslet, že byste mohli dojít ke kánoi!"

„Ty chceš vzít hned také letadlo?" vyhrkl Algy, který vytušil Bigglesův úmysl.

„Na to můžeš vsadit krk, třebaže máš jen jeden," přisvědčil Biggles okamžitě. „A pokud –"

Nedomluvil, poněvadž zaslechl jakési zvuky, o nichž hned věděl, co znamenají. Kdosi manipuloval v amfibii se samospouštěčem, a než tomu mohl zabránit, ba než sebou mohl vůbec pohnout, motory se rozběhly a stroj se dal do pohybu směrem k širému moři.

Biggles se vyřítil kupředu, ač věděl, že je to zcela zbytečné a nesmyslné. Než uběhl deset kroků, rozjela se amfibie po vodě, zanechávajíc za sebou smetanově bílou, zčeřenou brázdu na hladině. Vrátil se proto k ostatním se zamračenou a svraštělou tváří.

„To je jistě Harvey," zahučel vztekle. „Myslel jsem, že ho tu najdu a také jsem se po něm rozhlížel, ale sám čert ví, jak se stalo, že jsem úplně zapomněl na stroj. Teď už ujíždí, ale nevím, co sám vyřídí."

Dutchův obličej se rozzářil, když se amfibie vznesla k obloze. Biggles přimhouřil oči.

„Myslím, že mu nemůže naprosto uškodit trochu jeho vlastního léku," mínil přívětivě. „Gingere, svaž zase ty provazy dohromady a spoutej ho!"

Ginger se usmál a vykročil, aby uposlechl. „Výborně," přikývl vlídně.

„A ty, Dicku," pokračoval Biggles, „jdi a podívej se ze skály, zda se snad už Frisco Jack nevrací. Tu pistoli dej Algymu. Ten se už na tu chvíli o Dutche postará."

Dick podal Algymu zbraň a vyběhl na skalisko. Rozhlédl se a mžikem byl zase dole, mávaje prudce rukama.

„Ano, ano! Už se vrací!" volal.

Biggles se zarazil.

„Jak je daleko?"

„Nejvýše tak asi sto yardů, ale přibližuje se velmi pomalu, protože podpírá Pedra." Biggles rychle uvažoval. „Všichni vzhůru!" poroučel. „Půjdeme!" Algy nasupil brvy.

„Ty chceš utéci před tím americkým lotrem?" vyjel zlostně.

„Ano," odsekl Biggles krátce. „Nechci nás všechny vydávat zbytečně v nebezpečí. Je to snad sice zcela obyčejný lotr, ale přitom je to také znamenitý střelec. Dojde-li k přestřelce, jeden z nás dříve nebo později padne, a je velmi pravděpodobné, že bych to byl spíše já nežli on. Proto raději ustoupím, jelikož tu na ostrově není právě nadbytek lékařů, abych se mohl dát ošetřovat. Jen pojďme! Než se nám podaří z ostrova dostat, budeme mít ještě často příležitost k tomu, abychom se dali zabít, nemýlím-li se ovšem příliš, o čemž však velmi pochybuji. Pojďte!"

Algy pohlédl na skalní masív, stojící jim v cestě na jedné straně, a na džungli vzadu.

„Kterou cestou chceš jít?" zeptal se.

„Touhle!" ukázal Biggles na moře. „Dicku a Gingere, vy sejděte ke kánoi a spusťte ji na vodu! Algy, podej mi něco z té hromady! Musíme si nabrat ze svých

věcí, co jen můžeme," odběhl ke kupě věcí které nepřátelé vyložili z amfibie, a nabral si plnou náruč toho co považoval za nejcennější, totiž konzervovaných potravin. Algy mu pomohl odnést věci k člunu, jenž byl hned spuštěn do vody až téměř k samému okraji, z něhož vyčnívaly ven pouze asi jen necelé dva palce, avšak nebezpečí potopení mu nehrozilo, protože voda byla zcela klidná a hladina rovná jako stůl.

„Vy lumpi si asi myslíte, že jste vyklouzli, ale já s vámi ještě hotov nejsem a také dlouho nebudu," vyjel zuřivě Dutch. „Jen počkejte!"

„Počkáme rádi," sliboval mu Biggles, chápaje se pádla a odrážeje směrem k širému moři.

„Hej, Frisco!" zařval Dutch. „Pomoc! Rychle!"

Jako odpověd se ozvala rána z druhé strany skály.

„Nezakolísejte, až zahájí Frisco palbu, nebo bychom se mohli potopit!" nařizoval Biggles a usedl do člunu.

Kánoe byla si sto padesát yardů vzdálena od břehu, když se za skaliskem vynořil Frisco Jack.

„Teď už nás uviděl," konstatoval klidně Algy. „Drží v ruce revolver a běží, aby se dostal co nejblíže k nám."

„Myslím, že nás z téhle vzdálenosti zasáhne," mínil ponuře Biggles při pádlování. „Rána z revolveru na sto yardů je zcela jistá."

Malý okamžik nato třeskla Friscova automatická pistole, ale kulka zapadla o několik stop dále. Biggles neustále pádloval.

„Vystřel na něho, Algy! Dá alespoň chvilku pokoj," nakázal Biggles, poněvadž věděl z vlastní zkušenosti, že nelze přesně mířit, když je střelec při tom ostřelován.

Pistole vyštěkla a ozvalo se ostré zahvízdnutí kulky, jež se odrazila od skály.

Malý okamžik nato třeskla Friscova automatická pistole…

Fricso Jack pokračoval ve střelbě. Když však viděl, že rány nemají účinku, zanechal zbytečné palby a obrátil se k místu, odkud na něho ječel Dutch, aby ho zbavil pout.

Biggles stočil kánoe doleva a zamířil novým směrem souběžně s břehem.

„Kam to vlastně pluješ?“ ozval se Algy.

„Vidíš tamhle ten ostrůvek za špičkou ostrova, jenž leží asi tak půl míle před ním?“

„Ano, vidím.“

„Myslím, že to bude pro nás nejvhodnější místo. Můžeme tam odtud pozorovat pobřeží, takže nás tam nebude moci nikdo přepadnout, až budeme dělat dvě věci, jež velmi potřebujeme. První z nich je jídlo a druhá porada. Je nejvyšší čas, abychom svolali válečnou radu a posoudili situaci, jak se píše v románech.“

„Nejvíce ze všeho mne trápí to, kde jste, u všech čertů, sebral ten rozkošný a roztomilý úbor, který máte na sobě,“ promluvil zvědavě Ginger.

„To vám všechno povím,“ odvětil Biggles, stíraje si z čela kapky potu, poněvadž slunce ještě pálilo jako výheň. „Nevíte, hoši, kde bychom mohli přistát, abychom nenarazili na Dutche a jeho smečku?“

„To nevíme, ale ubezpečuji tě, že my jsme se k němu nepřipojili ani dobrovolně ani s příliš velkou radostí,“ zavrčel sakrasticky Algy.

Biggles zmlkl, a až do chvíle, než dopluli k vyhlédnutému cíli, nepadlo už ani jediné slovo. Nepřirazil ke břehu hned, poněvadž Dutch a Frisco Jack stáli na skále a pozorovali je. Pádloval dále, dokud se ostrůvek neoctl mezi nimi a zátokou, takže zakrýval

všechny pohyby kánoe. Potom člun opět obrátil a zamířil zvolna ke schůdkům, vedoucím k pevnůstce.

„Jděte tam nahoru!“ řekl, natáhnuv ruku. „A ty věci vezměte s sebou!“

„A co chceš dělat ty?“ zeptal se Algy.

„Chci se podívat na ostrově ještě po kokosových ořechách,“ odpověděl Biggles. „Nevím sice, jak se cítíte vy, ale já mám už strašlivou žízeň. Za chvilku budu zase u vás.“

Odrazil znovu od břehu a zamířil k ostrovu.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

ŠŤASTNÝ PÁD

Když se vrátil a zabezpečil kánoi, vystoupil na pevnůstku, kde našel ostatní v nadšení nad tím skvělým místem. Byli rozechvěni, čemuž se nelze ani divit, poněvadž po tom všem, co už prožili, pociťovali romantičnost a tragiku tohoto osamělého koutku dvojnásob silněji než za jiných okolností.

„Jak jste to tu vlastně objevil?“ hořel zvědavostí Ginger.

„Mám-li říct úplnou pravdu, neobjevil jsem to vlastně vůbec,“ přiznal se upřímně Biggles. „Zakopl jsem o tu pevnůstku, abych tak řekl. Hledal jsem vás, pátral jsem po vás a přitom jsem se vyšplhal na skálu, abych se podíval, zda vás snad někde na ostrově nezahlédnu, a našel jsem tohle.“

„A kde jsi přišel na ty šaty?“ zeptal se Algy, poněvadž se ještě nikdo z nich nepodíval dolů.

„Dole.“

„A je tam ještě něco?“

„Celá hromada,“ mávl rukou Biggles. „Můžete si vybrat podle svého vkusu.“

Všichni se rázem nahrnuli dolů, a Biggles zůstal nahoře a díval se na vzdálenou zátoku. Z místa, na němž stál, na ni velmi dobře viděl, což považoval za velikou výhodu, poněvadž mohli pozorovat nepřítele, aniž by museli pevnůstku opustit. Dutch a Frisco Jack se právě v té chvíli skláněli nad jakýmsi temným předmětem, ležícím na zemi. Byl to asi černoch.

Hleděl ještě na nepřítele, když se dole ozval křik, jenž ho přiměl k tomu, že seběhl dolů.

„Věděl jsi, že je tu ještě také tohle?“ pal se Algy, ukazuje na druhé schody, vedoucí dolů. Objevily se, když byla odsunuta plochá deska uprostřed místnosti, opatřená železným kruhem.

„Ne, o tom jsem skutečně nevěděl,“ přiznal se Biggles, „ač jsem ty schody také hledal. Myslím, že jsem je neviděl proto, že byly zakryty těmi hadry,“ ukázal na hromadu starého šatstva, jež byla už přebrána a ležela nyní stranou na podlaze.

„Tys je tedy hledal? Chceš tím snad říci, že jsi myslel, že tu něco podobného bude?“

„Myslel. Očekával jsem, že tu cosi takového bude.“

„A co to tedy vlastně je?“

„Nádrž na vodu – skladiště dešťové vody, která stéká shora. Copak by tu mohl někdo bydlet a žít bez vody? Je sice jisté, že tu někde na ostrově voda je, ale to by obležené posádce příliš nepomohlo. Sejdete-li dolů, najdete tam určitě otvor, vedoucí shora dovnitř, kterým voda do nádrže stéká. Jsem zvědav, zda je tam nyní také voda.“

Biggles se sehnul, vzal s podlahy jednu z mramorových koulí a vhodil ji do rozevřeného otvoru. Tiché zašplouchnutí mu povědělo, co chtěl vědět.

„Podíváme se tedy dolů,“ rozhodl se. „Podejte mi vědro!“ ukázal na černý, cylindrovitý předmět, ležící mezi starými obleky. Býval kdysi, právě tak jako růžek na prach, kožený, ale nyní byl už tvrdý jak dřevo.

Algy vzal vědro sám, sestoupil po schodech až k vodě, naplnil je a vrátil se po chvíli s plnou nádobou, z níž několika otvory crčela voda.

Biggles si nabral trochu vody dlaní a chutnal ji na rtech.

„Zdá se, že jí nic není,“ prohlásil, „ale přesto ji raději nebudeme pít, dokud se o tom nepřesvědčíme důkladně anebo dokud ji nepřevaříme. Lepší a jistější bude mléko z kokosových ořechů. Vylij ji zase zpět, aby o vědro někdo nezakopl! A teď se najíme, protože mám už ohromný hlad.“

Otočil se od nádrže a široce se rozesmál, poněvadž si teprve nyní všiml toho, jak se přátelé oblékali. Každý z nich objevil mezi starým šatstvem něco, co se mu hodilo.

Algy měl na sobě červenou, moly prožranou košili, a cosi, co bývalo kdysi asi kalhotami a dosahovalo mu stěží jen ke kolenům. Na hlavě mu trůnil komínovitý klobouk, jaký nosívali námořníci v šestnáctém a sedmnáctém století.

Ginger si vybral košili modře a bíle pruhovanou, na níž byla na prsou temná skvrna. Spodní část těla měl zakrytou špinavými kalikovými kalhotami. Hlavu si ozdobil černým třírohým kloboukem.

Dick, jemuž bylo všechno příliš veliké a příliš volné, navlékl si modrou hedvábnou košili, kterou přepásal starým řemenem, takže si vytvořil hned dva kusy oděvu: jakousi kazajku a sukni. Za pás si zasunul ohromnou pistoli a hlavu měl pokrytou červenou noční čepicí s velikým třapcem.

Biggles se při pohledu na něho komicky polekal.

„Rány Boží!“ zaúpěl. „Vždyť ty jsi hotový Israel Hands, chlapče! Teď už vypadáme všichni jako skuteční piráti.“

Všichni se rozesmáli.

„Israel Hands byl jedním z pirátů ve Stevensonově románě Ostrov pokladů, že ano?“ zeptal se Ginger. „Také jsem tu knihu kdysi četl, ale to už je dávno.“

„Stevenson si to jméno pro svůj román jenom vypůjčil,“ poučil ho Biggles. „Skutečný Israel Hands byl ubytovatelem toho strašlivého surovce, kapitána Edwarda Teacha, jenž je lépe znám jako Černovous, nejkrvelačnější člen celé té bandy hrdlořezů až snad na Louise Dakeynea, nazývaného také Louisem Velikým, jenž si velmi zakládal na svém přídomku Zhoubce.“

„A co se s ním stalo nakonec?“ vyhrkl Dick, bedlivě naslouchající. „Skončil na šibenici jako většina jeho kamarádů?“

„Abych ti, hochů, řekl pravdu, nikdo vlastně neví, co se s ním stalo,“ odvětil Biggles. „Pamatuji-li se dobře, zmizel zanedlouho potom, když se mu podařilo zajmout velikou galionu, ideál to každého počestného a poctivého námořníka, plujícího v zádumčivých vodách. Myslím, že snad utonul a že většina pirátů zahynula ve člunech. Je to velmi zvláštní, vzpomene-li si člověk, že snad leckterý z nich stával na tomtéž místě, na němž teď stojíme my.“

„Když už mluvíme o pokladech a ostrovech pokladů, mám zato, že tenhle ostrov je jistě naším ostrovem pokladů, poněvadž by tu byl Dutch jinak asi sotva přistál.“

„O tom nelze pochybovat,“ přisvědčil Biggles. „Hned, jakmile mi Dick řekl, že je tu Dutch s naším strojem, mě napadlo, že jsme na místě, jež bylo naším cílem. A kromě toho jsme podle mapy, kterou nakreslil Dickův otec, vzdáleni jen asi čtvrt míle od staré lodi, o níž se zmiňuje v dopise.“

Biggles vytáhl z kapsy mapku, kterou vzal Dutchovi.

„Provedl jsem na ní různé změny, jak jsem vám už řekl,“ pokračoval, „ale na jejím originále byl křížek, označující loď, tady, na nejsevernějším místě ostrova, přímo proti nám. Náš ostrůvek je na ní také zakreslen. Vypravíme se proto na ostrov a obhlédneme situaci, jakmile se najíme, ale tak, aby nás Dutch a jeho společníci nespatřili. Byl bych velmi nerad, kdyby viděli, kde pátráme, poněvadž by okamžitě věděli, oč jde.“

„Rychle tedy, rychle! Dejme se do jídla!“ vykřikl vzrušeně Dick.

„Myslím, že uděláme nejlépe, když se najíme tady dole," navrhl Biggles. „Nahoře na slunci by bylo přílišné vedro a Dutch nás alespoň neuvidí, zůstaneme-li dole. Pro nás bude jen výhodou, nebude-li vědět, kde vlastně jsme."

Všichni se rozběhli a odnášeli dolů potraviny, které přivezli na kánoi, a kokosové ořechy, jež opatřil Biggles. Neměli sice na čem sedět a museli se proto posadit na podlahu, ale to jim bylo naprosto lhostejné.

„To se mi ale příliš nelíbí, že se tihle pánové na nás dívají, jak jíme," podíval se Algy ze strany na dvě kostry u zdi.

„Ti nám nikterak vadit ani překážet nebudou. Mrtvý člověk nekouše," odbyl ho Biggles polohlasem.

Algy a Ginger vypravovali při jídle, co prožili, než padli do rukou nepřátel, a Dick líčil, jak ho Biggles zachránil z drápů černocha Pedra. Čas jim při tom velmi rychle ubíhal a bylo již po poledni, když byli nasyceni a věděli, jaká dobrodružství každý z nich prodělal.

Biggles kladl skořápky kokosových ořechů na hromádku. Budou jich používat jako hrnečků.

„Máme-li posoudit nynější situaci, musíme uznat, že je poněkud zvláštní," prohlásil zamyšleně. „Teď jsme tu my a je tu také Dutch, a nikdo z nás nemůže odtud, dokud se nevrátí Harvey s letadlem.

Kam vlastně letěl? Proč se dosud nevrátil? Když se začínal stroj dávat do pohybu, myslel jsem nejdříve, že snad vidí, co se děje nahoře u skály, a chce proto zachránit stroj. Kdyby tomu tak bylo, byl by jistě někde opodál čekal na vhodnou příležitost a vrátil se zase zpět ke svým kamarádům. Místo toho však zamířil přímo pryč, jako by měl nějaký určitý cíl. Nejzajímavější je to,

že letěl směrem, který vede do Marabiny nebo kamsi do její blízkosti. Nemohu si pomoci, ale mám dojem, že snad odletěl vůbec a že se už nehodlá vrátit.“

„Možná, že letěl jen pro nové zásoby,“ mínil Ginger.

„Mají přece naše zásoby a ty jim prozatím úplně postačí.“

„Možná, že letěl pro lopaty, rýče a motyky, aby se dostali k pokladu.“

„To není sice vyloučeno, ale když uvážíme, že věděli předem, jaká práce je asi čeká, uznáte jistě, že podobné nářadí si s sebou už přivezli. My jsme s sebou ovšem nevzali nic, protože nám bylo známo, že by to bylo zbytečné, když je poklad ukryt kdesi v lodi.“

„Myslíte snad, že Harvey ztratil rozvahu a nervy, uprchl a opustil své kamarády, aby se postarali o sebe sami a dělali, co chtějí?“ promluvil Dick.

„Možné to je, ale lze tomu jen těžko věřit,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Takoví lidé jako on neutíkají, mají-li naději, že najdou poklad. Nemá však smysl, abychom o tom uvažovali a lámali si tím hlavy. Nevrátí-li se, budeme ve stejné kaši, ať tu už ten poklad je anebo není. Být trosečníkem na takovém místě není přílišnou rozkoší. Až budeme hotovi se zásobami, bude nám zanedlouho zle jen při pouhém pohledu na kokosové ořechy – a mimo to je tu pán, který se jmenuje Frisco Jack, a ten nebude mít vroucnější přání, než aby nás mohl všechny postřílet. Zásoby potravin, které jsme si přivezli, nám vystačí asi tak na dva nebo v nejlepším případě na tři dny a potom se budeme muset živit jen kokosovými ořechy.“

„Dutch a spol. se jimi budou muset živit také,“ podotkl Algy.

„To všechno vím," přikývl Biggles, „ale naše situace se velice liší od jejich. My bychom se jistě rozmýšleli zcela chladnokrevně je odstřelit, i kdybychom skutečně mohli, kdežto oni nás nebudou šetřit ani vteřinu, jakmile se jim k tomu naskytne nejbližší příležitost."

„Nu, ze strany černochovy nám prozatím bohudíky nebezpečí nehrozí," ozval se Dick.

„Myslel jsem, že jsem ho snad zabil, ale mýlil jsem se," zahučel Biggles. „Přesto však hned tak brzy zdráv nebude. Podíváme se teď zase nahoru, co naši přátelé dělají. Musíme vůbec dělat strážní a hlídkovou službu, aby nás jednoho krásného dne nepřepadli."

„Celkem to snad není všechno tak hrozné a strašné," liboval si optimisticky Dick. „To jsem si věru nemyslel, když jsem ve škole četl Ostrov pokladů, že se na takovém ostrově octnu jednou dokonce i já."

Biggles se usmál.

„V tom máš pravdu, že se naše historie podobá oné historii z románu. Naše nynější situace vypadá téměř tak jako kritická situace v Ostrově pokladů. Dutch a jeho společníci jsou Čahoun John Silver a piráti," ušklíbl se. „Dick je Jim Hawkins, Algy je Squire Trelawney, Ginger je doktor Livesay a já jsem –"

„Kapitán Smollett," vpadl mu do řeči rychle Dick.

Biggles vyskočil a uklonil se.

„Jsem vám k službám, pánové! S vaší pomocí uvidíme ještě Čahouna Johna Silvera – myslím tím totiž Dutche – houpat se na šibenici. Ano, pánové, na to se můžete spolehnout, nebo se nejmenuji kapitán Smollett! Pozor! Všichni na palubu a hezky rychle, prosím! Podíváme se, co ti darebáci dělají."

Algy zaujal divadelní pózu.

„Výborně, kapitáne! Líbíte se mi. Chraňte naše dublony!“ Všichni se rozesmáli a vyšli nahoru, odkud viděli, že černoch leží stále ještě na břehu zátoky a že Dutch a Frisco Jack sedí vedle něho.

„Neukazujte se!“ napomínal Biggles.

„A vydáme se na cestu?“ zeptal se vzrušeně Dick.

Biggles přisvědčil.

„Ano. Myslím, že to můžeme udělat docela klidně a bez obav,“ odvětil. „Bude však lépe, když budeme ozbrojeni. Dávejte ale na ty staré zbraně dobrý pozor, aby nedošlo k nějakému neštěstí! Dicku, je ta tvá pistole nabitá?“

„Není.“

„Dobře. Ukáži ti, jak se nabíjí. Algy a Gingere, vezměte si raději muškety!“

Sešli znovu dolů, kde si vybrali zbraně a hned je také nabili. Potom se vrátili opět nahoru a sestoupili po schodech k místu, na němž byla zakotvena kánoe. Za několik minut nato byli už na ostrově, kde přistáli u skal a vytáhli člun na břeh. Uspokojeni tím, že na pobřeží nikoho neviděli, vyšli na pevninu, kde se Biggles zastavil a bystře se rozhlížel kolem a naslouchal. Pozoroval chvíli džungli, keře, kaktusy a liany a potom zavrtěl hlavou.

„Já nikde žádnou galionu nevidím. Nevidíte ji snad někde vy?“ zeptal se.

„Nezdá se mi, že by tu něco podobného bylo,“ zahučel Algy. „Je-li snad ten vrak ukryt někde pod houštinami, potrvá to velmi dlouho, než jej najdeme. K tomu by bylo potřebí celé armády, a ta by s tím měla práci na několik týdnů.“

„Nu, podíváme se,“ rozhodl se Biggles. „Nečekal jsem ovšem, že tu spatřím stěžně a třepotající se vlajky,

nýbrž předpovídal jsem naopak, že její nalezení bude těžší a nejsnadnější, než lze soudit podle mapky. Teď ale, když už jsme tady, vidím, že to bude ještě daleko horší, nežli jsem si myslel. No pojďme!“

Hledali asi dvě hodiny, prohlížejíce každou mezeru v houštinách, zkoušejíce pevnost půdy a dupajíce na ni. Postupovali přitom nesmírně pomalu a nakonec stanuli u holých skal, na jejich druhém konci napadl Pedro Dicka.

Biggles usedl na balvan a přejel si čelo rukávem.

„To je ale vedro!“ vzdychl. „Budeme se muset brzy vrátit, poněvadž se už zanedlouho začne stmívat. Nejrozumnější bude, když si tu nasbíráme kokosové ořechy a s další prací počkáme do zítřka. Musíme si udělat zásobu ořechů, poněvadž v pevnůstce snad máme už jen všeho všudy dva nebo tři. Vylez, Dicku, nahoru, a podívej se, zda je kolem čistý vzduch! Mohl by se sem přiblížit buď Dutch anebo Fricso Jack a já se chci podle možnosti vyhnout srážce.“

Dick uposlechl a Ginger a Algy se rozběhli ke skupině kokosových palem, lemujících opodál okraj džungle. Neudělali však ještě ani celých deset kroků, když je zastavil Dick, vracející se s poděšenou tváří ze skály.

„Jdou sem Frisco a Dutch!“ oddychoval prudce.

Biggles vyskočil.

„Jak jsou ještě daleko?“

„Jsou už na druhé straně skal – jen tak daleko, co by kamenem dohodil,“ zašeptal tiše chlapec. „Plíží se sem ve stínu houštin.“

„Čert aby je vzal!“ zatvářil se unaveně Biggles. „Kdybychom se chtěli dostat na ostrůvek, jistě by nás uviděli, to je hloupé, to je hrozně hloupé! Myslím, že

snad bude nejlépe, sejdeme-li tady dolů a počkáme u člunu, až zase odejdou. Pojďme! Doufám, že se nám podán tím houštím proniknout.“

Vykročil a druzí těsně za ním. Vedl je sráznou stezkou k místu, kde se nezdála spleť hloží, trní a lian tak hustou jako jinde, a za nimž, jak doufal, najdou už cestu k vodě a kánoi.

Bylo to totéž místo v houštinách, v němž se ukryl před několika měsíci Dickův otec, když byl pronásledován Dutchem.

Prodrali se už asi doprostřed houští, když se Biggles zastavil před jakýmsi dlouhým, kulatým a mechem porostlým předmětem, ležícím mu v cestě.

…rázem se zřítili dolů do hloubky asi osmi až deseti stop.

„Co to asi je?“ zahučel a sehnul se, aby si záhadný předmět důkladně prohlédl, poněvadž se mu zdálo, že je jaksi nezvykle rovný a souměrný, takže asi nebude jen pouhým výtvorem přírody. Byl to zřícený hlavní stěžeň galiony, a domněnka, co to asi je, se mu začínala právě zavrtávat do mozku, když Algy, chtěje si vytáhnout z nohy tm, uklouzl. Hledaje oporu, zachytil se Bigglese, jenž ztratil rovnováhu, upadl a strhl Algyho s sebou. Ozval se slabý praskot a půda pod nimi začala povolovat.

„Pozor! Půda se propadá!“ vyjekl Biggles a snažil se povstat. Otevřel znovu ústa, aby cosi řekl, ale to, co chtěl, už nepronesl.

Zpuchřelé a mechem pokryté trámy paluby galiony zapraskaly a povolily a všichni se zřítili rázem dolů do hloubky asi osmi až deseti stop.

První byl na nohou Biggles, prudce oddechující.

„Proboha co se stalo?“ vykřikl a rychle se rozhlédl. Rozevíral nedůvěřivě oči a druzí zatím s proklínáním vstávali.

„Co to…“ vyjel Algy, ale byl tak překvapen, že nemohl dále.

„Myslím, že jsme teď už konečně na místě, po němž jsme pátrali,“ řekl Biggles a oprašoval si mech a nečistotu z obleku. „Spadli jsme přímo do toho – ale pst! Ticho!“ odmlčel se a pozorně naslouchal.

Nedaleko se ozval lidský hlas. Byl to hlas Dutchův a jeho slovům bylo zcela dobře rozumět.

„Já ti říkám, že jsem je tu kdesi slyšel ještě asi před minutou mluvit,“ povídal.

Biggles si položil varovně prst na ústa.

„Nemluvte!“ vydechl.

Algy zdvihl mlčky mušketu, která spadla s ním dolů. Ginger následoval jeho příkladu a všichni upřeli oči nahoru na otvor v palubě, kterým dopadalo dolů zelenavé světlo.

„To byl asi divoký vepř nebo nějaké jiné zvíře," odpovídal nedůvěřivě Frisco Jack.

„Říkám ti, že jsem je slyšel mluvit," opakoval důrazně Dutch.

„Tak se tedy asi někam propadli, když nás zaslechli," mínil Fricso Jack. „Nemá to ale smysl tady stát, protože ten dlouhý klacek má pistoli, a já nechci dostat kuli do těla jako Pedro. Na hledání máme dost času zítra. Pojďme raději!"

Dutch se zatím už asi uklidnil, poněvadž bylo slyšet zvolna se vzdalující kroky.

Biggles ještě chvíli čekal, než se odvážil pohnout a promluvit, a nakonec se obrátil k ostatním.

„Výborně!" zašeptal. „Myslím, že odešli, a my si to teď prohlédneme!"

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

STOPY ZAŠLÝCH DOB

Biggles a jeho společníci nedopadli do galiony na totéž místo jako Dickův otec, který se propadl ztrouchnivělými prkny do salonu, umístěného podle starých zvyků na zádi. Spadli do přídě, na níž bylo všechno tak, jak to bylo opuštěno, ovšem až na to, že to

dnes nebylo v takovém stavu jako kdysi. Z oděvů, rozházených po podlaze bylo cítit plíseň a ztuchlinu, a zbraně, jež tu zůstaly, byly pokryty rzí. Nic cenného kolem nebylo vidět.

„Pochybuji o tom, že bychom tu mohli najít poklad," řekl Biggles septem, ke kterému ho přimělo celé okolí, nasáklé pachem dávno už odumřelých věcí.

Procházeli zvolna lodí a zastavili se u dlouho již mlčícího děla, u něhož byla složena kupa koulí a několik věder střelného prachu, zrezivělé kotvy a hromady provazů a lodních lan.

„I když zde snad žádný poklad není, zasloužila by tahle loď, aby přišla do muzea tak, jak je," prohlásil Biggles. „Pochybuji velice o tom, že by byla na světě snad ještě druhá tak zachovaná galiona, a mnoho lidí by jistě velmi rádo shlédlo, jak byla stará plavidla vypravena. Mám za to, že způsobíme velikou senzaci, až podáme doma o svém nálezu zprávu, a to zejména mezi námořníky a lidmi, kteří se zajímají o moře."

Kráčeli zvolna dále a připadali si jako turisté ve staré katedrále. Biggles ukázal na kamenný džbán s úzkým hrdlem, na němž bylo napsáno velikými, černými písmeny: Nejlepší starý Jamajca.

„Johohó, i s lahví rumu," zanotoval si, vzpomínaje na starou námořnickou píseň.

Algy zamyšleně přikývl, pohlížeje na starodávný džbán.

„Vypadá to opravdu tak, jak se říká: Jen pij – to ostatní už pak obstará čert!" podotkl.

Bloudili lodí, až se nakonec dostali ke schůdkům, vedoucím nahoru. Vyzkoušeli nejdříve pevnost jejich stupňů a vystoupili pak vzhůru. Tam spatřili proud

bledého světla, linoucí se z nedaleké rozsáhlé místnosti. Zamířili tam užasle a po malé chvilce už stáli v kapitánském salonu, zabírajícím většinu vrchní paluby.

Biggles natáhl ruku k otvoru, proraženému ve stropě. Přímo pod ním na podlaze se povalovaly úlomky větviček a kousky mechu a trávy.

„Tady se propadl dolů tvůj tatínek, Dicku," řekl tiše.

Chlapec zdvihl oči, ale hned je zase sklopil, aby zakryl slzy, které se mu do nich draly. Vyloudila mu je vzpomínka, že stojí na témže místě, jako před několika měsíci jeho otec. Jeho smutek však netrval dlouho, poněvadž teď bylo nutno myslet na jiné věci.

„Bože můj! Podívejte se!" zašeptal Biggles chvějícím se hlasem a svěsil hlavu jako člověk, jenž nemůže uvěřit tomu, co vidí. Ostatní zdvihli také zrak a mlčeli.

Místnost byla zařízena velmi pohodlně. Na zdech mezi okny z drobných tabulek skla, spojovaných olovem, byly rozvěšeny obrazy svatých. Podlaha byla pokryta nádherným perským kobercem namodralé barvy a na něm stálo vedle sebe několik beden, pobitých železem a opatřených umělecky vypracovanými zámky. Většina z nich byla otevřena.

O ořechovou desku psacího stolu se opírala postava, sedící na skvěle vyřezávaném křesle. Byla to kostra, oblečená stále ještě v šaty.

Biggles, zocelený válkou, k ní přistoupil. Pohlédl na její rozšklebená ústa a prázdné oční důlky a přelétl očima její oblek.

„Byla to španělská loď," prohlásil potom a jeho hlas zněl jaksi podivně v tom naprostém tichu. „Tento muž však nebyl Španěl – podle obleku to byl spíše pirát. Byl

to asi poslední člen posádky, kterou stihla jakási nehoda. Co se to asi stalo? O jaké tragédii by nám vypravoval, kdyby ještě mohl mluvit? A tady na tom stole našel Dickův tatínek ten zlatý dublon.“

Vzal do ruky pistoli pobitou stříbrem a ležící na stole na témže místě, na něž před dávnými a dávnými lety padla, a prohlížel si ji –

„Bylo z ní vystřeleno,“ pokračoval klidným hlasem, jako by mluvil jen sám k sobě. „Skutečně nechápu – nechápu. Hm, podívejte se!“ řekl náhle prudce.

Ostatní přistoupili blíže, aby viděli, co tak upoutalo jeho pozornost. Kostnaté prsty pirátovy pravé ruky byly přitisknuty k látce na místě, kde mrtvý míval kdysi žaludek. Mezi prsty bylo vidět kulatý otvor s roztřepenými okraji a stopou spáleniny.

Biggles pohlédl na podlahu, zatajil dech a poněkud zbledl.

„To jsou zbytky střelné rány,“ šeptl a sevřel rty. „Ten člověk se zastřelil sám vlastní pistolí. Podívejte se!“

Druzí upřeli oči na podlahu. Na koberci vedle pirátovy boty byla tmavá skvrna, dokazující, že to byla kdysi kaluž krve.

„Smutný pohled, že ano?“ pokračoval Biggles, usazuje kostru zase do původní pozice. Při tom padlo cosi na zem.

Sehnul se, zdvihl to, sevřel mezi palcem a ukazováčkem a zahleděl se s jakýmsi podivným výrazem v tváři na své druhy.

„To je kulka,“ řekl. „Kulka, která ho stála život. Měl ji asi v sobě a nyní teprve vypadla. Nechceš ji na památku, Dicku?“

Dick odskočil s výrazem nechuti na obličeji.

„Ne, děkuji,“ odpověděl důrazně.

Ostatní se zasmáli a ledy dosavadní zaraženosti byly prolomeny.

Biggles zastrčil pistoli za pás a ukázal na stříbrný svícen.

„Myslím, že má cenu nejméně sto liber,“ řekl. „Jsem zvědav, zda je tu něco v zásuvce,“ otevřel přihrádku stolu. „Ale, ale! Co je to?“ vykřikl a vytála ven knihu, vázanou v kůži. Otevřel ji zvolna a zahleděl se na první stranu.

Druzí viděli, jak sebou trhl, rozevřel nedůvěřivě oči, naklonil se a nemohl zrak od knihy odtrhnout. Pak se rozhlédl a ruka, v níž knihu držel, se mu začala lehce třást.

„Pánové,“ promluvil poté chraptivým a drsným hlasem, „dovolte mi, abych vám představil nejkrvežíznivějšího člena krvežíznivé společnosti, muže, o němž jsem nedávno už hovořil, samozvaného náčelníka Bratří pobřeží, hrdlořeza a vraha! To je Louis Dakeyne, Louis Veliký, Zhoubce, jenž sám sebe zhubil!“

Nastalo hluboké ticho, ticho, jaké vládlo v této místnosti smrti po celých dvě stě padesát let.

Biggles nabral zhluboka dechu. To ticho ho už začínalo rozčilovat.

„Tohle je jeho deník,“ řekl. „Bude to jistě velice zajímavé čtení! Jaké asi tragédie zde budou zapsány, o nichž nikdo neví? O jakých hrdinstvích tu budou zápisy – o hrdinstvích námořníků, kteří se až do posledního dechu bránili přesile pirátů, vedených tímto ďáblem v lidské podobě? Podívám se, zda se tu snad něco dovíme o tajemství jeho smrti.“

Obrátil rychle listy a četl nahlas:

„Rum všechen pryč, na lodi vzpoura. Příčinou toho je Bawnův prokletý dublon, čert ho vezmi! Chtějí, abych dublony hodil do moře. Nechci. Ať je všechny pohltí peklo!

Nová vichřice a nikdo u plachet. Vraždění, vzpoura, bouře, žádný rum, a teď ještě nová vichřice. To všechno jen pro Bawnův dublon, jejž proklel v okovech v Portu Royal. Já ale…“

Biggles se odmlčel.

„To je všechno?“ zeptal se Algy.

„Ano, to je všechno.“

„Co dělal asi potom?“

„To je, myslím, věc, kterou se už nikdy nedovíme. Všimněte si ale dobře toho, co tu píše o Bawnově dublonu. Bawnův prokletý dublon! Ten je přivedl do záhuby, jak prohlašuje alespoň on sám. Kdo byl ten Bawn, to ovšem nevíme, ač bychom to snad mohli zjistit ze starých listin, chovaných na Jamajce v archivech, ale ručím za to, že to byl Bawnův dublon, jenž tu ležel na stole –“

„A ten dublon zde vzal tatínek,“ přerušil ho Dick. „Můj dublon!“

„Ano. Nejsem sice pověrčivý, ale stále jsem pociťoval, že s tím penízem není všechno v pořádku a že je obestřen čímsi záhadným a tajemným. Zanechával za sebou stopu smrti a samých nehod a neštěstí. Od té doby, co jej máme v rukou, jsme skutečně neměli štěstí. Jediné štěstí cestou nás potkalo v době, kdy jsme dublon neměli u sebe. V Marabině nám jej odebral Mallichore a viděli jste, co se mu stalo. Dostali jsme jej zpět a viděli jste pak, co se stalo zase zanedlouho nám. Nedovedu si ani představit, co by nás bylo asi stihlo, kdyby nebyl Dick v

poslední chvilce odhodil kabát, v němž měl v kapse onen peníz. Kabát odnesla voda a Algy a Ginger jej našli. Za půl hodiny potom už stáli tváří v tvář smrti. Pak dostal dublon do ruky Pedro, a tím se přenesl i jeho dábelský vliv. Za hodinu nato jsem ho postřelil. A k dlouhé řadě těchto případů můžeme teď připojit také jméno Louise Velikého a jeho posádky.“

„On však mluví též o jiných dublonech,“ připomněl Algy.

„Vím – a to, co se tady stalo, je teď jasné jako den,“ řekl tiše Biggles. „Dakeynovi lidé věděli, že ten prokletý dublon je na palubě a chtěli se ho zbavit. Zmiňuje se o tom sám ve svém deníku. Ten se však nějak připletl k ostatním a Louis nechtěl vyhodit celý náklad.“

„Nakonec tedy musel buď povolit, anebo jsou ty dublony stále ještě na palubě,“ mínil Algy.

„Buď na palubě anebo na pobřeží, ale myslím, že v této chvíli nejsme od nich příliš daleko,“ přikývl Biggles.

„A kde by mohly asi být?“ vykřikl Dick.

Biggles pokrčil rameny.

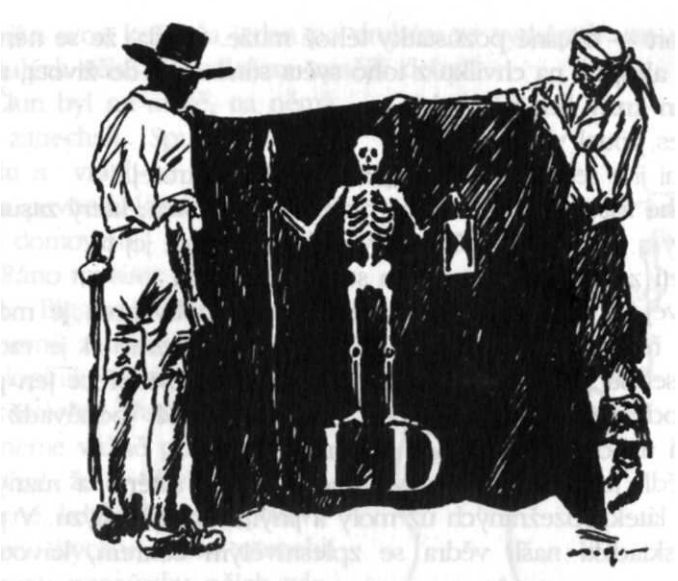
„To musíme teprve zjistit. Myslím, že Dakeyne kreslil právě mapku místa, kde je poklad ukryt, když byl zabit. Dickův tatínek našel na stole papír, který mám uložen v kapse. Dosud jsem si z něho nedovedl nic moudrého vybrat, ale teď jsme tu přímo na místě samém a proto se do něj znovu podívám.“

Vzal do ruky brk, ležící na stole.

„Tady je pero, jehož používal,“ řekl a pohlédl k obloze, jen stěží viditelné otvorem ve stropě. „Musíme se už vrátit,“ pokračoval rychle. „Za čtvrt hodiny se úplně setmí a proto dnes už hledání dublonů zanecháme, budou-li ovšem tak snadno přístupné, jak si myslíme, ač

o tom nesmírně pochybuji. Zbývá nám už jen čas na rychlé a zběžné prohlédnutí stolu.“

Další zásuvky stolu obsahovaly tři zajímavé věci.

„U brady prorokovy!“ vykřikl Biggles. „Vezmi jí s sebou! Je to jedinečná trofej…“

V jedné z nich bylo cosi, co vypadalo jako černý ubrus, pečlivě složený. Biggles jej už zase vložil dovnitř a chtěl zásuvku zavřít, když mu projela hlavou myšlenka. Otevřel zásuvku znovu, vyňal černou látku, roztáhl ji a před očima se jim objevila vlajka i s otvory na zavěšení. Černá vlajka s bílým obrazem kostlivce, držícího v pravé ruce kopí a v levé přesýpací hodiny. Každá jeho noha spočívala na písmenu, z nichž první bylo L a druhé D.

„U brady prorokovy!“ vykřikl Biggles. „Tady provedl osud prapodivný žert. Na vlajce je zobrazena

smrt, stojící na počátečních písmenech jména muže, který ji rozséval, a tady na židli sedí teď sama Smrt – tělesné pozůstatky téhož muže. Škoda, že se nemůže vrátit alespoň na chvilku z toho světa stínů opět do života, aby se na ten krutý žert podíval.“

Biggles podal vlajku Dickovi.

„Vezmi ji s sebou!“ poručil. „Je to jedinečná trofej.“

V druhé zásuvce našel nádherný rubínový prsten, který zasunul do kapsy s poznámkou, že by bylo škoda nechat jej tu.

Ve třetí zásuvce leželo asi sto stříbrných mincí.

„Podívej se tu, Gingere, po něčem, v čem bychom je mohli odnést!“ řekl, prohlížeje jeden z penízů. „Vezmeme si je raději hned s sebou pro případ, že by se snad Dutchovi přece jen podařilo loď objevit, což je dosti pravděpodobné, poněvadž se potlouká nahoře v houštinách a pátrá po nás.“

Prohlédli ještě rychle bedny, plné hedvábí, saténů a různých drahých látek, rozežraných už moly a jinými druhy hmyzu. V přilehlém skladišti našli vědra se zplesnivělým cukrem, kávou a moukou.

Byli by tam rádi zůstali déle, poněvadž bylo nutné prozkoumat ještě mnoho a mnoho dalších míst, ale Biggles ukázal jen na potemnělou oblohu a neustoupil od rozkazu k návratu.

„Nemáme-li tu světlo, je zcela zbytečné zde zůstávat,“ prohlásil. „Já nemám žádnou chuť strávit tu noc s Louisem. Vrátíme se na ostrůvek, a nenastane-li něco nečekaného, můžeme se sem ráno zase vrátit.“

To bylo však mnohem snadnější říci nežli provést, poněvadž nemohli přes všechnu námahu prolézt otvorem, kterým spadli dovnitř. Algy se postavil Bigglesovi na

ramena a snažil se vyšvihnout nahoru, ale zpuchřelá a zetlelá prkna praskala a povolovala, jakmile se jich jen prudčeji dotkl.

Začínali teď chápat, jaké potíže asi musel překonat Dickův otec. Nakonec však našli otvor, který prorazil v boku lodi, vyhodili jím svou kořist, a jeden po druhém se vydrápali ven z temna minulých věků do pološera nynější doby.

Člun byl na místě, na němž jej zanechali. Spustili jej na vodu a vrátili se na ostrůvek a na pevnost, která se stala jejich domovem.

„Ráno musíme brzy vyrazit," řekl Biggles, když pojedli skromně z tenčících se zásob a doplnili večeři zbývajícími kokosovými ořechy. „Než však začneme vážně poklad hledat, myslím, že by bylo zcela rozumné, kdybychom se podívali, zda bychom snad nemohli tu svou pevnůstku nějak zdokonalit pro případ obléhání. Ať se už Harvey vrátí nebo nevrátí, Dutch a Frisco Jack nás dříve nebo později jistě objeví, a kdyby se utábořili na druhé straně skal, mohl by nám Frisco svým revolverem zabránit v odcházení i přicházení. Uděláme si tu zásobu kokosových ořechů a vyneseme nahoru střelný prach. Dojde-li k něčemu, budeme to potřebovat. Bude-li nás Frisco Jack příliš znepokojovat, vystřelíme po něm kartáčem. Dále musíme také zavést strážní službu. Měli bychom to vlastně udělat hned, aby nás tu ti ničemové nemohli nečekaně přepadnout. Budeme se střídat až do rána vždy po dvou hodinách a já se zatím podívám do té Dakeynovy mapy – jestliže to ovšem mapa vůbec je."

Zašel k jedné ze střílen, rozložil kus zažloutlého papíru na kámen a dlouho jej prohlížel.

Nakonec zavrtěl lilavou.

„Něco to znamená – to je nesporné," zahučel. „Může-li mi to snad někdo z vás vysvětlit, dokáže tím, že je chytřejší nežli já."

Když si druzí nevěděli s mapkou také rady, složil ji Biggles zase a zastrčil do kapsy.

„Těchto dvou nepříjemně vypadajících chlapíků se musíme zbavit," ukázal potom na kostlivce. „Už je

nejvyšší čas, aby šli za Davy Jonesem, kam vlastně dávno patří. Chopte se jich, aby byli co nejdříve nahoře!“

Když byli s touto nepříliš lákavou prací hotovi, obrátil se Biggles k Dickovi.

„Ty půjdeš na stráž první,“ řekl. „První směna je nejsnadnější. Až vyjde měsíc nad palmy, vzbudíš Gingera. To bude asi za dvě hodiny.“

„Ano pane,“ přisvědčil rázně Dick a vyšel nahoru.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

DICKŮV VÝLET

Dick seděl sám nahoře a byla mu dlouhá chvíle. Slyšel, jak ostatní dole hovoří, ale zábava začínala váznout a nakonec ustala úplně. Přátelé pravděpodobně už ulehli.

Nastalo ticho, bezdeché a mrtvé ticho tropické noci. Listy palem znehybněly a křoviny u úpatí skály přestaly již také šeptat svou věcnou píseň. Hvězdy svítily na obloze tak jasně, jako by na ní byly zavěšeny lampy. Měsíc zvolna vystupoval nad obzor a zahajoval svou každodenní noční cestu, vrhaje na moře stříbrnou záři a zahaluje ostrov do záhadných a tajuplných stínů. Nad pustým a prázdným pobřežím se vypínaly černé skály jako hrůzné nestvůry, vystupující přímo z mořského dna.

Dick opřel mušketu o zed a pozoroval to vše pátravýma a zvědavýma očima. Působila na něho velmi podivným dojmem myšlenka, že na témže místě, v týchž šatech a ozbrojen touže mušketou snad stával námořník v dobách královny Alžběty a konal strážní službu právě tak jako nyní on. Snad sem dokonce chodíval i sám galantní Drake.

Později pak přišli bukanýři – piráti. Věděli jistě o této pevnůstce i zátoce a veplouvali do ní se svými loďmi až k pobřeží. Byly to sice doby plné ukrutenství a krve, ale přesto nabité romantikou a Dick téměř litoval toho, že už zašly v nenávratno. Nepochyboval o tom, že kdyby byl tehdy žil, byl by se jistě mnohem raději stal členem

pirátské bandy Drakeovy nebo dokonce snad Dakeynovy, než aby prodával na londýnských ulicích noviny.

Louis Veliký!

Šeptal si tato slova a převaloval je s jakousi rozkoší na jazyku. Jaké to byly slavné dny, když se objevovaly nové země!

Jací to byli tehdy lidé! A jaké dovedli stavět lodě!

Zamyslel se nad tím, že tyto doby sice již zapadly do tůně věčnosti, avšak že stále ještě jsou na světě lidé žijící ve městech, kteří by se rádi vrátili do oněch dnů, kdyby jen mohli.

Pocítil jakousi sklíčenost, když si uvědomil, že ty staré dny se již nikdy nevrátí, a že si to zavinili lidé sami tím, že odsoudili sami sebe k otročení železa a oceli. Blázni, šílenci!! Aby pak alespoň nějak ukojili svou touhu po romantice vod, projíždějí se o víkendech na lodičkách a drobných člunech.

Dýmající komíny však nemají v sobě romantičnost, jak mu tatínek často vypravoval – to si nyní teprve plně uvědomil. Zašlo a zmizelo nebezpečí a s ním pak zároveň i radost z vítězství nad ním, uvažoval zadumaně.

Život nebyl tehdy celkem špatný, poněvadž byl šťastnější než nyní. Což to není pravda, že nedaleko místa, na němž nyní stál, zůstal po pirátech poklad?

Dublony!

Vyslovil to slovo nahlas a uznal, že zní daleko příjemněji a plněji než „libra šterlinků“.

Ach, papírové peníze – bankovky! Jakou inspiraci může člověku dát papír?

Bohudíky, že nehledají poklad, sestávající z hromady papírových bankovek! Zlato!

Ano, zlato! Kov! Solidní kov a ne pomačkané a ušmudlané bankovky!

Není divu, že se lidé stávali piráty, když byly tehdy v oběhu zlaté mince.

Dakeyne jich nashromáždil jistě celé kupy. Kam jen ukryl ty své dublony? A ukryl-li je, jak je vlastně najdou?

Biggles sám říkal, že by bylo třeba celé armády vojáků k tomu, aby byly prohledány skály a písek v okruhu čtvrt míle od galiony. Škoda, že Louis Veliký nedokončil mapu, kterou začal kreslit!

Kde jsou asi teď?

Dick viděl před sebou stále ten kus papíru, ale nemohl si jej v mysli vybavit jako věc, kterou skutečně viděl. Byli snad na špatné, falešné stopě?

Nebyly snad ty čáry na papíře jen bezvýznamnými čarami člověka, který umíral?

Vyloučené to není a pak by tajemství pokladu zůstalo na věky ukryto na místě, na němž bylo uloženo.

Ve svícnu jistě nic nebylo, poněvadž jej Biggles prohlížel.

A co bylo ještě položeno na stole?

Pistole, jež neskrývala také nic.

Od brku se příliš mnoho očekávat nedalo.

Ale – ten dublon!

Možná, že Louis vyryl svou zprávu do něho. Důkladně jej dosud neprohlíželi, a piráti snad podobné věci také dělali. Škoda, že jej Biggles zahodil do jeskyně.

Čím více Dick o věci přemýšlel, tím více litoval toho, že si dublon lépe a podrobněji neprohlédl. Byl by se na něj teď díval už zcela jinýma očima a jaký by to byl triumf, kdyby tak rozřešil záhadu, kterou se ostatní marně snažili rozluštit! Biggles provedl hloupost, že ten peníz

zahodil. Neměl to dělat! A neměl to vlastně dělat už proto, že dublon nepatřil jemu, nýbrž Dickovi.

Touha po tom, aby si mohl peníz znovu prohlédnout, ho trápila tak, že se změnila až v mánii, a začal se proto rozhlížet po místě, kam asi zapadl.

A vtom mu projela hlavou nová myšlenka, nový nápad.

Není to tak daleko a snad by jej mohl najít. V tom mu nikdo nebude bránit. Může nasednout na člun a být na místě i zpět v deseti minutách. Přesvědčoval sám sebe, že se za tu dobu nic nestane, ač věděl víc než dobře, že nemá a nesmí opustit své místo, když je na stráži. Kolem bylo však naprosté ticho, takže si ani nedovedl představit, že by se snad mohlo přihodit něco do doby, než se zase vrátí. Nakonec se rozhodl.

Připlížil se ke schodům, vedoucím dolů do místnosti, v níž ostatní spali. Všude byl klid. Vrátil se po špičkách k hradbě, mušketu nechal stát, podíval se, zda má nabitou pistoli, a seběhl rychle po stupních, vedoucích k moři. Za minutu seděl už v kánoi a rychle, avšak přitom tiše pádloval.

Přistál na místě, k němuž přirazili před několika hodinami, připevnil člun ke skalisku a vydal se opatrně na cestu ke skalám. Když k nim došel, zastavil se, aby se rozhlédl kolem.

Všude bylo ticho – až podezřele veliké ticho, jak se mu zdálo. Připomínalo mu jaksi to mrtvé ticho v galioně.

Louis Veliký!

Doufal však, že se jeho duch neprochází tady po ostrově a zlostně sebou trhl.

Co ho to teď přivedlo na tyhle myšlenky?

Přišel sem přece za dublonem, ale to nebylo tak snadné, jak se domníval, když byl s ostatními na nedalekém ostrůvku.

Rozohnil se náhle, maje zlost sám na sebe pro svou bojácnost.

„Mrtvý nekouše," zahučel pohněvaně a vykročil ke sluji, do níž Biggles peníz odkopl, ke sluji, v níž by býval téměř ztratil život rukou toho strašlivého černocha. Kráčel rychle, vrhaje nejisté pohledy na každý stín, vytvořený svitem měsíce. Některé ze stínů se nesmírně podobaly lidským postavám.

Došel tak s prudce bušícím srdcem až k jeskyni. Přelétl očima okolí a hned do ní vklouzl a začal rukama prohledávat její dno. Dublon našel téměř okamžitě. Oddechl si zhluboka, sevřel jej a teprve nyní si vzpomněl na pověry, obklopující prokletí. Vyděšeně, jako by se bál peníze dotknout, se narovnal a položil jej na plochý kámen, aby měl volné ruce, až poleze ven.

Dick se vydal opatrně na cestu ke skalám…

Zachytil se skály a vyšvihl se nahoru, ale pistole, kterou měl zavěšenou za pasem, uvázla za ostrým kamenem a strhla ho zpět. Vzepřel se, aby už byl venku, a pistole se uvolnila a padla na dno jeskyně. Poněvadž se nechtěl bez ní vrátit, klekl si na zem a hledal ji rukama.

Zavadil o cosi okrouhlého a kovového.

To je jistě dublon! Zdálo se mu to alespoň.

Ale to přece nemůže být ten jeho peníz, když jej položil na kámen. A dva zde jistě nebyly! Nebo že by snad byl spadl dolů?

Vstal a podíval se při měsíčním světle na kámen, na který dublon položil. Ležel tam dosud a leskl se. V tom se mýlit nemohl. Co to tedy drží vlastně v ruce? Rozevřel ji: byl to dublon. Jsou tu tedy dva! To však není možné! Jak – jak –?

Roztřásl se a do srdce mu usedl pověrčivý strach. Ten dublon je očarován! Proč se ho jen zase dotýkal?

Zatajil dech a hlavou mu bleskla nová myšlenka. Sehnul se a přejel dno jeskyně prsty obou rukou. Ucítil celou vrstvu malých okrouhlých předmětů a v lirdle měl náhle úplně sucho. Oddechuje namáhavě a přerývaně popošel k východu, otevřel chvějící se ruku a vyvalil široce oči na to, co v ní držel.

Dublony, samé dublony!

Bylo jich dvanáct.

Přejel nohou dno sluje a zaslechl cinkot kovu.

Stál na dublonech!

Našel Dakeynovy dublony!

Dublony!

To slovo mu znělo stále v uších tak, že zapomněl úplně na to, kde je a co dělá. Klekl si znovu a zabořil ruce do té hromady zlata.

Je to pravda, nebo je to snad jen pouhý sen?

Ne, nebyl to sen – byla to pravda, byla to skutečnost.

Musí to hned oznámit ostatním!

Nechal mince na místě, kde je našel, poněvadž neměl ani jedinou kapsu, a chtěl právě radostně a jásavě vyjít z jeskyně, když náhle zaslechl zvuk, po němž hned

skočil zpět a položil se tiše v jeskyni na břicho se srdcem, bijícím mu prudce jako zvon.

Byl to zvuk lidského hlasu a hrdelní jeho tón prozrazoval s naprostou jistotou, že to mluví Dutch.

„Já ti povídám, že jsou někde tady," hovořil zlobně.

„A co na tom záleží?" odpovídal mu Frisco Jack. „Nač bychom spěchali? Podíváme se po nich až zítra a vyřízeno."

„Já bych přece jen rád věděl, kde jsou," trval na svém Dutch a pojednou se zájmem vykřikl: „A co je to tady?"

Dick slyšel, jak se k jeskyni blíží rychlé kroky, které se zastavily kdesi blízko, ale ani sebou nepohnul – asi proto, že sebou strachem už hnout nemohl.

„Ať do mne uhodí hrom, není-li tohle zlatý plíšek!" vyhrkl užasle Frisco Jack. „Co o tom soudíte?"

„Čert aby je vzal! Jistě už dublony našli a jeden asi vytrousili, protože jak by se sem byl jinak dostal?"

„Počkat, počkat!" mumlal Frisco Jack. „Už to mám, jak myslím. Tady na tom místě byl zraněn Pedro, který padl na zem, a my jsme jej teď našli. Podívejte: tady jsou ještě stopy krve! Teď už odešel tam, kde mu dublony nebudou nic platné, a proto si jej nechám já!"

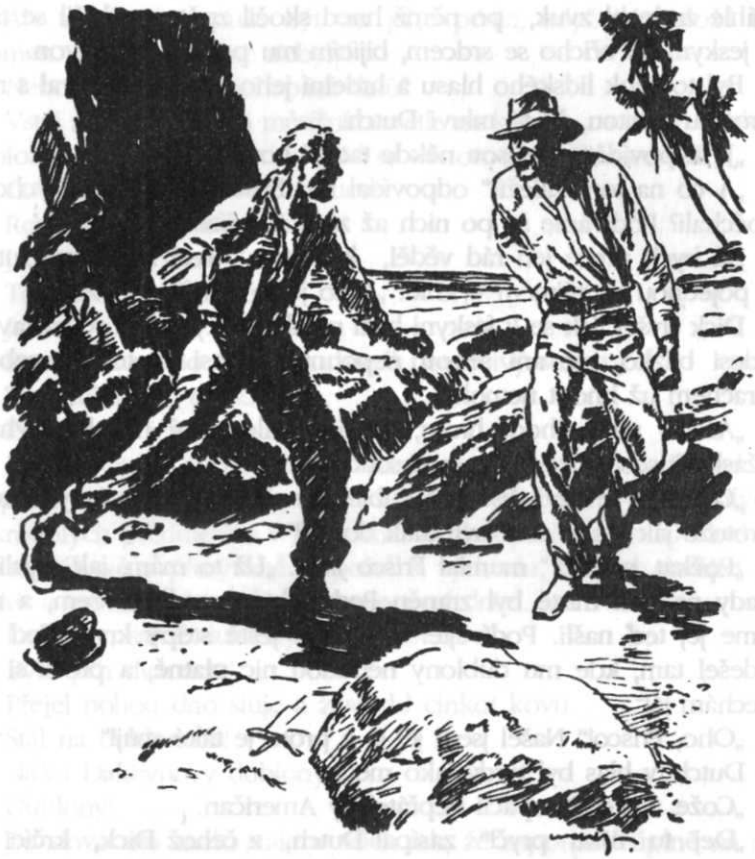
„Oho, Frisco! Našel jsem jej já a proto je také můj!"

Dutchův hlas byl tvrdý jako meč.

„Cože, Dutchi?" opáčil nepřátelsky Američan.

„Dej tu ruku pryč!" zasípal Dutch, z čehož Dick, krčící se v jeskyni, usuzoval, že Frisco Jack již peníz asi sebral anebo chtěl alespoň sebrat.

„Ty špinavá kryso!" zařval zuřivě a vztekle Američan. „Odvážíš-li se na mne s tím nožem, pak – pak –"

„Ty špinavá kryso/“ zařval zuřivě a vztekle Američan…

Jeho řev se změnil náhle ve strašlivý sten, končící zachroptěním. Bylo slyšet supění, prudké oddechování a dopady ran, načež nastalo ticho.

Dick se zahryzl vší silou zuby do rtů, aby snad hlasitě nevykřikl. Viděl vchodem do jeskyně to, co se odehrálo, a slyšel, jak Dutch těžce oddychuje a drtí mezi hradbou zubů slova: „Já tě naučím, ty – ty!“ a končí sérií nejhrubších nadávek a kleteb.

Nakonec se k ohromné Dickově radosti začaly kroky zase vzdalovat, až jejich ohlas dozněl úplně, ale chlapec sebou neodvážil ani pohnout celých deset minut. Teprve potom zvolna vstal a jeho obličej byl v bledé záři měsíce úplně popelavý.

Jediný pohled mu zcela stačil. Jeho obavy se splnily. Ve vzdálenosti jednoho nebo nejvýše dvou yardů ležel na zemi Frisco Jack s tváří strhanou zápasem se smrtí.

Dick už nepomýšlel na sbírání dublonů ani nepátral po pistoli. Nečekal už ani jedinou vteřinu. Jediným vzmachem vyskočil z jeskyně a rozletěl se jako štvaný ke skále, u níž zanechal člun. Cestou několikrát klopýtl a div neupadl. Dopadl skokem do člunu, chvějícíma se rukama jej odvázal, chopil se pádla a prudce se rozjel po vodní hladině. Rozčileně a vzrušeně přeplul úžinu, vytáhl kánoi namáhavě nahoru – namáhavě proto, že se stále ještě třásl – a běžel po schůdkách nahoru. Cestou už slyšel ostatní hovořit. Ti ho už asi zaslechli také, poněvadž k němu dolů k hradbě zalehl ledový Bigglesův hlas.

„Stát! Kdo je tam?“

„To jsem já!“ vydechl Dick.

„Dobře. Pojď nahoru!“

Dick jde a setkává se s Bigglesem, jenž na něho čeká. Oči má chladné a chování mrazivé. Ostatní stojí za ním.

„Kde jsi byl, u všech čertů?“ vyjel Biggles.

„Byl jsem na ostrově,“ vykoktal Dick. „Našel jsem – “

„Nás vůbec nezajímá, cos našel,“ přerušil ho úsečně Biggles. „Tys opustil své místo na stráži.“

„Ale –“

„Nechci slyšet žádné omluvy a výmluvy. Opustil jsi své místo na stráži nebo neopustil?“

„Ano, pane.“

„Měl by ses za to stydět. Stydíš se?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Náhodou se sice nic nestalo, ale uděláš-li to ještě jednou, přiváži ti k nohám několik dělových koulí a hodím tě do moře. Rozkaz je rozkaz, rozumíš?“

„Ano, pane.“

„A proč jsi to udělal?“

„Šel jsem hledat ten dublon.“

Biggles ustoupil o krok dozadu.

„Cože?“

„Víte – já jsem si myslel –“

„Počkej chvilku – počkej chvilku! Ty jsi sem zase přinesl ten prokletý dublon? Jestliže ano, hned jej zase a hezky rychle zahodíš, synku!“

„Ne. Má jej Dutch.“

„A jak to víš?“

„Přišli tam také on a Frisco Jack. Vlezl jsem do jeskyně, našel jsem dublon a položil jsem jej na kámen, než se zase vyškrábu ven. Chtěl jsem už vylézt, když přišel Dutch a Frisco Jack. Dutch ten dublon chtěl, ale Frisco si jej vzal a nechtěl jej vydat. Rvali se spolu a Dutch nakonec Jacka probodl nožem. Leží tam u skály a je mrtev. Dutch pak s dublonem odešel.“

Biggles se otočil k ostatním. Udělal to velmi zvolna.

„Slyšeli jste to?“ zeptal se jaksi podivným hlasem. „Zase nová smrt na účet Bawnova dublonu! To už není jenom pouhá shoda okolností! Dutchovi to ostatně přeji, poněvadž si tak svůj další osud připravuje sám. A cos dělal po celou tu dobu?“ obrátil se zase k Dickovi.

„Ležel jsem na dně jeskyně a našel jsem tam ještě více –“

„Čehos tam našel ještě více?“

„Dublonů.“

Nastalo krátké ticho, než promluvil opět Biggles.

„Ty říkáš, že jsi tam našel dublony?“ opáčil nedůvěřivě.

„Ano.“

„A kolik?“

„Několik set – a snad i tisíc,“ odpověděl s důrazem Dick. „Víš to jistě?

„Ano, zcela jistě. Měl jsem je v rukou.“ Biggles pohlédl na Dicka podezřívavě. „Nezdálo se ti to snad jenom, když jsi usnul?“ Dick pokročil kupředu.

„Usnul?“ vykřikl. „Ne, já jsem nespal. Byl jsem stále vzhůru. Říkám vám, že jsem ty dublony přehraboval plnými hrstmi. Biggles se znovu otočil k ostatním.

„U dědečka všech krokodýlů! Našel asi ten poklad!“ vydechl. „A kde to je?“ podíval se upřeně na chlapce.

„V jeskyni, do níž jste odkopl ten dublon – v té jeskyni, do které jsem se schoval, když mne Pedro pronásledoval. Byli jsme u ní odpoledne.“

Biggles si mnul bradu.

„Věřili byste tomu?“ hučel. „Tam tedy ukryl Louis svůj poklad, když byla loď zahnána do zátoky? A teď se k němu po tak dlouhé době vrátil zase i ten Bawnův dublon mezi ostatní dublony. Vidím v tom prst osudu.“

V očích se mu náhle zablesklo světlo pochopení.

„Ach, jak jsme byli hloupí!“ vykřikl. „Teď už tomu rozumím, ač bych si to nikdy nepomyslel. Ty dvě souběžné čáry na Louisově mapce jsou ohraničením ostrova s jeskyněmi ve skalách, které jsou na ní vyznačeny. Ta jeskyně, v níž ukryl zlato, je označena plnými čarami. Inu, člověk nebývá nikdy moudrý hned z počátku. A co tam dělali Dutch a Frisco Jack, Dicku?“

„Hledali nás a mluvili spolu.“

„Slyšel jsi, o čem mluvili?“

„Nenamluvili toho sice mnoho, ale hovořili o tom, že se po nás musí zítra podívat.“ Biggles zavrtěl hlavou.

„To je od nich velmi hezké. A neřekli také, jak nás chtějí najít?“

„Ne, ale zdá se mi, že si jsou jisti tím, že nás najdou. Mluvili o tom, jako by se mělo zítra stát něco, co jim pátrání usnadní. Biggles se poněkud zamyslel.

„Nevím sice, co tím mínili, ale věděl bych tuze rád, co mají asi v úmyslu. Byli jsme přece čtyři proti dvěma a teď jsme čtyři proti jednomu za předpokladu, že černoch je vyřazen a vyřízen.“

„Je mrtev,“ potvrdil Dick. „Slyšel jsem alespoň, když Frisco Jack říkal, že odešel tam, kde mu dublony nebudou už nic platné.“

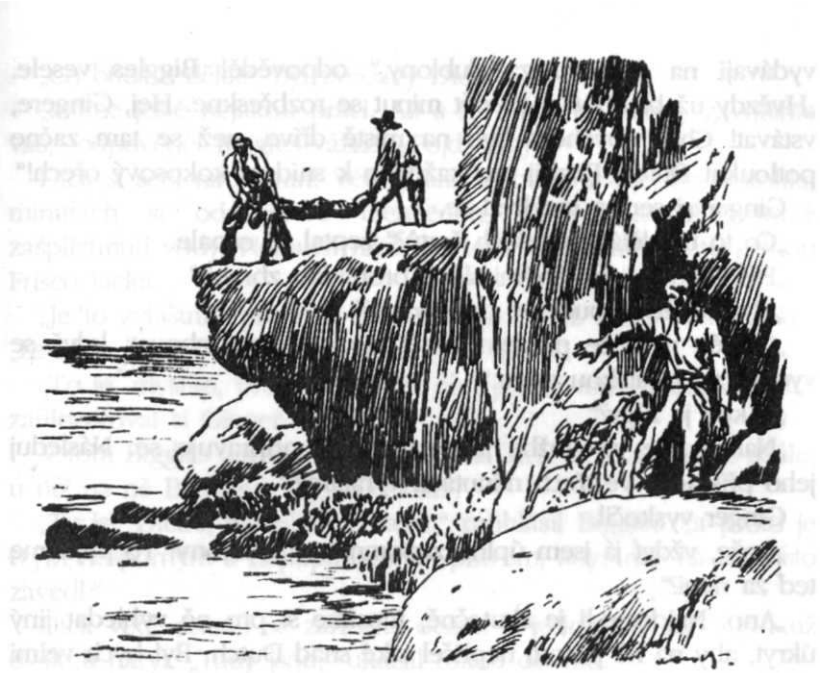
„Další oběť dublonu,“ řekl tiše Biggles. „Kde je Frisco teď, Dicku?“

„Leží vedle té jeskyně.“

„Pak bude nejlepší a nejrozumnější, když ho hned ráno odstraníme pro případ, že by tam Dutch snad přišel a poklad objevil, ač si myslím, že se ho teď už nepotřebujeme příliš bát. Nyní v noci ovšem nemůžeme nic dělat, ale dáme se do práce hned ráno, jakmile se jen

rozbřeskne. Ty, Gingere, tu zůstaneš na stráži, ale na výlet se nikam nevydávej! Neměl bys asi takové štěstí jako Dick.“

Dick se jen usmál Bigglesovu sarkasmu, sešel s ostatními dolů a ulehl, aby se alespoň trochu vyspal. Trvalo mu však dlouho, než usnul, a potom se mu ještě zdálo o dublonech, Dakeynovi, Dutchovi a Frisco Jackovi.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

ÚTOK

Probudil se zanedlouho potom, kdy se mu na víčka snesl spánek. Byla ještě tma, ale přesto viděl, že se místností pohybuje jakási postava. Posadil se proto, aby lépe viděl.

Byl to Biggles, jenž ho po chvíli oslovil, když zpozoroval, že je vzhůru.

„Za pět minut bude nástup k pohodu.“

„Je ale ještě velmi časně, že ano?“

„V těchto krajích musejí bukanýři velmi časně vstávat, když se vydávají na výpravu za dublony,“ odpověděl Biggles vesele. „Hvězdy už blednou a za pět

minut se rozbřeskne. Hej, Gingere, vstávat! Chci, abychom byli na místě dříve, než se tam začne potloukat Dutch. Rozbij pro každého k snídani kokosový ořech!“

Ginger si sedl a rozzlíval se.

„Co to už děláte, u všech čertů?“ zeptal se ospale.

„Přehlídku – čili jinými slovy prohlídku zbraní.“

„Myslíte, že je budeme potřebovat?“

„Člověk nemůže předem vědět, co bude potřebovat, když se vydává na pirátskou cestu.“

„A kde je Algy?“

„Nahoře. Je ve službě jako strážce a připravuje se. Následuj jeho příkladu. Ve třech minutách vyrazíme!“ Ginger vyskočil.

„Bože, vždyť já jsem úplně zapomněl na dublony! To půjdeme teď za nimi?“

„Ano. Najdeme-li je skutečně, musíme si pro ně vyhledat jiný úkryt, aby na ně potom nepřišel také snad Dutch. Byl bych velmi rád, kdybych je měl stále na očích. Jsi už hotov?“

Ginger rozbil ořech, napil se rychle kokosového mléka, ulomil kus dužiny a podal jej Dickovi.

„Prosím, pane!“ uklonil se mu přitom.

„A teď všichni na palubu! Jedeme za dolary a musíme být s prací hotovi dnes.“

Algy se k nim připojil na schodech. Obloha už byla modrá a slunce začínalo právě vystupovat nad obzor. Viděli zátoku, ale nikde nebylo ani stopy po Dutchovi a amfibii, z čehož usuzovali, že se Harvey dosud nevrátil. Proto sešli klidně dolů, každý s nabitou mušketou, a usedli do člunu,

V pěti minutách byli na druhém břehu.

„Dicku a Gingere, vy zůstanete tady!“ nařizoval Biggles. „Algy, ty půjdeš se mnou!“

„Co budete dělat?“ byl zvědavý Dick.

„Máme ještě nějakou práci. Až s ní budeme hotovi, zavoláme vás,“ odpověděl Biggles vážně. „Pojď, Algy!“

Dick si sedl na balvan. Věděl, jaká to práce asi je. Po několika minutách si oddechl s ulehčením, když zaslechl prudké zašplíchnutí vody. Netoužil nijak po tom, aby spatřil ještě jednou Frisco Jacka.

„Je to zvláštní,“ prohodil ke Gingerovi, jenž seděl vedle něho, „že zlato je vždy ve spojení s mrtvými lidmi.“

„To je, myslím, proto, že se za ním pachtí tolik špatných lidí,“ zafilozofoval si Ginger.

V tom Biggles zavolal, a Ginger a Dick se rozběhli ke skále, u níž na ně Biggles s Algym čekali.

„Ty jsi, Dicku, ty dublony našel,“ prohlásil Biggles, „a proto je tvým nesporným a nepopiratelným právem, abys nás na to místo zavedl.“

Dick vedl ostatní se zářícíma očima k jeskyni, v níž našel už dvakrát úkryt. „Tady jsou,“ ukázal rukou dovnitř.

„Skutečně! Má pravdu!“ prohlásil Biggles pohlédnuv do sluje.

Všichni se poněkud hystericky rozesmáli.

Biggles seskočil dovnitř a nabral hrst dublonů.

„Máš pravdu, Dicku,“ řekl se zatajeným dechem. „Jsou jich tu jistě celé tisíce.“

„Měli bychom je vynést ven a přepočítat,“ navrhoval Dick.

Biggles vylezl opět ze sluje.

„Počkej ještě chvíli!“ zahučel. „Nesmíme hned ztrácet hlavu. Převezeme-li dublony na ostrůvek, znamená to, že se tam musíme usadit třeba na dlouhou dobu, a můj prostý a zdravý rozum mi povídá, že tam nebudeme mít dostatek potravin. Rozbouří-li se moře, odřízne nás od ostrova třeba na celou řadu dní a my pak budeme sedět na hromadě zlata a nebudeme mít přitom co jíst. Máme před sebou ještě celý den a proto si můžeme tuhle věc zařídit. Gingere, sebereš kupu kokosových ořechů a dovezeš je na druhou stranu! Algy, ty zajdeš do galiony a seženeš tam střelný prach, který Ginger odveze na ostrůvek. Budeme možná muškety potřebovat a příliš mnoho prachu tam nemáme. Dicku, ty půjdeš s ním a přineseš staré vědro. Několik se jich tam povaluje u děla, poněvadž v nich piráti nosili vodu, kterou lili na dělo. Přines vědro sem a použijeme ho k odnášení dublonů. Já je zatím budu vynášet z jeskyně.“

„A co bude s Dutchem?“ zeptal se Ginger.

„Myslím, že bude mít tolik rozumu, že proti nám čtyřem nic nepodnikne,“ mínil Biggles. „Přijde-li však sem a bude chtít vyvolat srážku, prosím! Ted, když má v kapse ten Bawnův dublon, je už vlastně stejně mrtev. A teď do práce!“

Než vyšlo slunce docela, byla první část jejich práce skončena a Algy s Gingerem se připojili k Bigglesovi a Dickovi, kteří zůstali v jeskyni.

„Odvezl jsi už ořechy, Gingere?“ zdvihl oči Biggles.

„Ano.“

„A co je s prachem, Algy?“

„Odnesl jsem celý barel, takže nám vystačí na dlouhou dobu.“

„Dobře,“ přikývl Biggles. „A teď všichni k nakládání dublonů na člun! Dosud jsme jich vynesli teprve asi polovinu, poněvadž jsou těžší než jsem si myslel. Mám zato, že nejlépe snad bude, když ty, Algy, a ty, Gingere, je budete odvážet do pevnůstky a já s Dickem vám je budeme vynášet a připravovat.“

Všichni se dali horlivě do práce, ale přesto jim trvala déle než předpokládali, ač měli ještě dost času, poněvadž začínalo teprve odpoledne. Když byli nakonec hotovi a skládali do vědra poslední zbývající zlaté mince, prohlásil Biggles, že do pevnůstky bylo odvezeno asi čtyřicet až padesát tisíc kusů dublonů, dukátů a různých orientálních penízů.

„Byla to skutečně pěkná práce,“ zašklebil se, stíraje si z tváře pot. „Odvezeme teď ještě tohle a odpočineme si a potom rozhodneme, co s Dutchem. Chová se tuze tiše a klidně. Dicku, vyběhni nahoru a podívej se, jestli ho snad někde nezahlédneš!“

Sedl si k ostatním a Dick vyběhl na skalisko, tyčící se vpravo a zabraňující jim v pohledu na zátoku. Utíkal zcela bezstarostně a díval se tak zcela bezelstně k pobřeží. Vtom však ztrnul, znehybněl a nemohl uvěřit svým očím. Potom sebou trhl, obrátil se a letěl zase dolů, seskakuje ze skály na skálu jako kamzík. Běžel tak, že sotva dechu popadal.

„Rychle! Rychle!“ křičel. „Utíkejte!“ rozběhl se k místu, na němž kotvil člun.

Ostatní vyskočili a hnali se za ním.

„Co je?“ volal Biggles.

„Vojáci! Vojáci z Marabiny! Je jich několik tuctů,“ odpovídal poděšeně Dick. „Blíží se sem a jsou už na druhé straně skal.“

Biggles nečekal ani vteřinu. Chytil mušketu a přehodil přes ni vědro se zbytkem dublonů, ale Algy, jenž ve spěchu klopýtl, do něho vrazil tak, že se mince rozlétly všemi směry. Chtěl je začít sbírat, ale Biggles mu v tom zabránil.

„Nech toho!“ zavrčel. „Nestojí to za to. Dolů k člunu! A rychle!“

Doběhli bez dechu k člunu za Dickem, který se už zatím chopil pádla, ale Biggles mu je vytrhl a zaryl jím hluboko do vody.

Současný řev z mnoha hrdel od skal jim pověděl, že už byli spatřeni. Pak nastalo na chvilku ticho a potom se ozval řev ještě větší a hroznější.

„Našli dublony, které jsme rozházeli,“ konstatoval Biggles a opřel se celou vahou o pádlo.

Měl skutečně pravdu, a ačkoli o tom muži v člunu neměli ani tušení, zachránilo jim vlastně Algyho zakopnutí životy. Někteří z vojáků už začínali po nich mířit puškami, když ječení kamarádů je upozornilo na zlaté mince. Sklonili proto zase zbraně a začali se s ostatními rvát o dublony. Neodvrátily je od toho ani zuřivé kletby Dutchovy. Když vojáci viděli, že na zemi neleží už ani jediný dublon, kánoe byla už ve třetině cesty k ostrůvku.

Dutch zvedl automatickou pistoli, kterou vzal Frisco Jackovi, a vypálil, ale mířil ve zlosti a vzteku tak, že kulky dopadaly jen do vody. Potom vystřelilo ještě několik vojáků, avšak pouze asi dvě kulky pohltila voda v blízkosti člunu.

Dutch zvedl automatickou pistoli a vypálil…

„Vystřel po nich, Algy!“ zahučel Biggles. „Dají nám pak chvíli pokoj, i když nikoho nezasáhneš.“

Algyho mušketa zaduněla a ohlas výstřelu, jenž se rozlehl mezi skalami, měl očekávaný účinek. Vojáci se rozprchli a hledali úkryty. Začali sice potom hned zase pálit, ale člun se zatím už octl u pobřeží, jež je zakrývalo.

Asi po dvě nebo tři vteřiny, když pluli podél srázu mezi skalami, mohli je vojáci sice ještě na okamžik zahlédnout, ale projeli tím místem bez nehody.

Přirazili ku břehu a Biggles vystupoval z člunu poslední, poněvadž jej musel na kotvišti upevnit.

„Fuj!“ vrčel, když proběhl podél hradby a přikrčil se mezi ostatní. „To byly pěkně horké chvíle! A odkud se tu ta holota vzala?“

Připlížil se opatrně ke střílně na druhé straně hradby a pohlédl na zátoku. Vrátil se pak k Algymu s velmi vážnou tváří. „Dobré to není,“ zahučel.

„A co?“

„Člun vypadá jako pobřežní bárka nebo rybářská loď. Snad to je pobřežní hlídkový člun. Kdo jej sem přivedl, u všech čertů? Á – teď už tomu rozumím!“ vyhrkl náhle po chvilce přemýšlení. „Harvey! Harvey se vrátil do Marabiny, řekl jim tam, že jsme tady a oni sem poslali za námi ten člun. Buď on a nebo Dutch si vyžádali pomoc, aby mohli pátrat po dublonech, a na věci jsou zúčastněni také ti zlodějští úředníci z Marabiny.“

„Už to tak asi bude,“ přisvědčil Algy. „Ten chlapík v té skvělé uniformě je tu s nimi. Viděl jsem ho, když jsme sem pluli.“

„Kolik je jich asi tak podle tvého odhadu?“

„Podle mého názoru je to silná četa.“

„To bych řekl také. Zdá se mi, že jsme učinili dobře, když jsme se zásobili kokosovými ořechy. A co –?“

„Už je to tady. Harvey se teď asi vrací,“ vykřikl Ginger a ukazoval rukou na skvrnu na obloze jihozápadním směrem.

„Ano, je to náš stroj,“ přikývl Biggles, sleduje očima nataženou ruku. „Zdá se, že máme proti sobě silného nepřítele.“

Všichni se skrčili za hradbou a dívali se, jak přistává, a potom pozorovali vojáky. Oddíl sice poněkud ustoupil, ale přesto viděli zcela zřetelně, jak Dutch ve stínu džungle k vojákům hovoří a živě gestikuluje.

„Haló, co tam asi chce dělat?“ zeptal se pojednou Biggles.

„Vypadá to jako bílý prapor,“ odpověděl překvapený Algy.

Dutch se přiblížil až na samý kraj skaliska s jakýmsi špinavě bílým hadrem v ruce.

„Hej, vy tam na druhé straně!“ vykřikl.

„Kryj mne!“ zavrčel Biggles ostře na Algyho. „Jakmile bys zpozoroval nějakou ničemnost, hned vypal!“ poroučel a zdvihl se. „Haló!“ vykřikl na protější břeh.

„Přicházím vám nabídnout mír!“ hulákal Dutch.

„A jaký je to mír?“

„Vy nám ukážete, kam jste ukryli zlato, a my vás odvezeme zpět do Marabiny.“ Biggles se usmál.

„Děkujeme zdvořile,“ vykřikl sarkasticky. „Zůstaneme raději tam, kde jsme.“

„Tím nám chcete říct, že nám nepovíte, kde jste to zlato ukryli?“

„Ovšemže.“

„Dobře tedy, synáčku. Myslím, že takhle nebudete zpívat, až se spolu sejdeme a pak už najdu způsob, jak vás donutit k tomu, abyste promluvil.“

„Nezapomínejte ale na to, že mne musíte nejdříve dostat!“

Bylo slyšet, jak Dutch zuří a kleje.

„Stáhnu z vás kůži, až mi padnete do rukou!“ zařval, obrátil se a sevřel ruku v pěst. Přistoupil k vojákům a za minutu se asi dva nebo tři rozběhli dolů k pobřeží.

„To jsem zvědav, co to asi bude,“ hučel Algy.

„Myslím, že asi jdou na bárku pro člun,“ mínil Biggles. „Přinesou jej sem a pokusí se na nás podniknout útok. Nebudeme sice v právě příjemné situaci, ale nemůžeme dělat nic jiného než útok odrazit. Ať se děje, co se děje, tohle Dutch nedostane!“ ukázal na hromadu dublonů, složenou v koutě. „Dojde-li k nejhoršímu, hodím je raději do moře, než abych je nechal Dutchovi.

Pojďme! Dáme se do práce a nabijeme všechny zbraně. Karty, které máme v rukou, nejsou tak špatné a proto je hned neodhodíme. Dutch sice ví o tom, že máme muškety, ale nemá ani zdání, že tu máme také tahle nemluvňata," pohladil jedno z děl a potom se usmál. „Jako voják jsem byl vždycky velmi zvědav na to, jaký účinek má vystřelený kartáč, a zdá se mi, že se mi teď mé přání splní. Přitáhněte sem to dělo! Mám dojem, že panu Dutchovi uděláme důkladnou čáru přes rozpočet."

„A jak budeme z těch děl střílet, když nemáme ani jedinou sirku?" ozval se Algy.

„V tom si snadno pomůžeme," nedal se splést Biggles. „Až budeme hotovi, vypálím z pistole ránu do hromádky prachu a zapálím od něho několik kusů suchých hadrů. Oheň potom musíme ovšem stále udržovat."

Slunce pálilo, když sypali do děl prach, a Algy zdvihl pětiliberní dělovou kouli.

„Zasáhne-li tohle někoho do zubů, nebude už nikdy v životě potřebovat zubního lékaře," prohlašoval vlídně, když zasunoval kouli do rozšklebené dělové hlavně.

Připravili dělo, přinesli muškety, pistole, prach, nože a píky a rozložili vše tak, aby měli zbraně po ruce.

Když byli s prací hotovi, rozhlédl se Biggles kolem a spokojeně pokýval hlavou.

‚Dobře!" pochválil přátele. „Možná, že nás dostanou, ale než se jim to podaří, bude tu takový hluk a kravál, že se až Louisovi Velikému roztřesou všechny kosti. Tak – a víte, co uděláme? Vyvěsíme jeho vlajku! Uplynulo už mnoho a mnoho let od té chvíle, kdy naposledy vlála vesele ve větru, a je možné, že už potom nikdy nezavlaje."

Seběhl rychle dolů a vrátil se s ponurým odznakem pirátství.

„Tady je!“ vykřikl a zanotoval si:

„Patnáct mužů nad rakví pije, johó, tam z flašky rumu“

Ostatní se k němu přidali a zpívali sborem:

„Když dopili, čert sebral si je, johó, i s flaškou rumu!“ Algy, který se díval střílnou, viděl, jak z džungle vykukují užaslé obličeje vojáků.

„Myslí si asi, že jsme se zbláznili,“ ušklíbl se. Biggles přikývl.

„A ani se příliš nemýlí,“ podotkl jen suše a oči mu zazářily. „Pozor!“ vykřikl. „Člun se blíží.“

Ve směru od zátoky se objevil malý člun, poháněný vesly čtyř mužů a plující do úžiny. Pak zmizel za zvýšeným břehem a pozorovatelé viděli, jak se k němu vojáci rozběhli.

„Kolik lidí se do něho asi vejde?“ zeptal se Algy.

„Nejvýše dvanáct,“ odpověděl krátce Biggles. „Už vyrazili,“ dodal rychle, když člun zahnul kolem výběžku. Byl pod tíhou vojáků na něm usazených, ponořen hluboko do vody. Čtyři muži veslovali a popoháněl je Dutch, sedící vzadu.

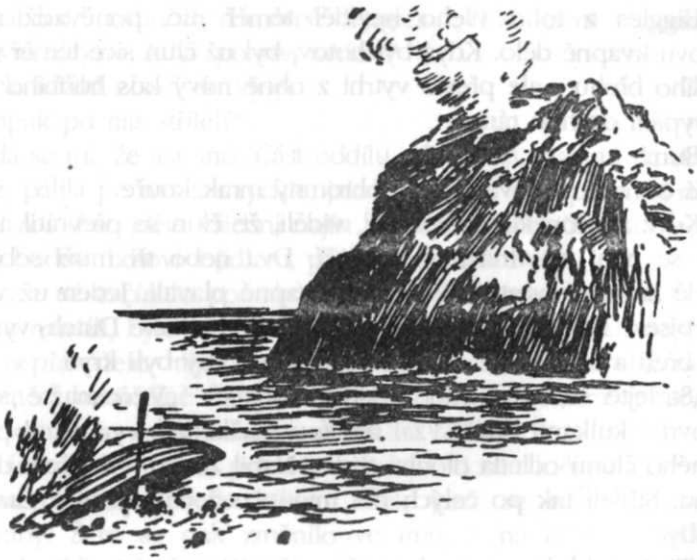
„Nestřílejte, dokud vám neřeknu!“ nakázal Biggles.

Čekal až se člun octl asi v polovině cesty a zařval potom:

„Teď!“

Čtyři muškety vyštěkly a ohlas výstřelů se mnohonásobně odrazil od skal. Jeden z mužů se zapotácel, ale veslaři ve své práci neustali.

„Rychle střílet!“ zavelel Biggles a sáhl po druhé mušketě.

Z ostrova se vyvalil nový ohromný mrak kouře.

Dva z mužů ve člunu zakolísali a jeden z nich spadl do vody, ale loďka se přesto neustále blížila k ostrůvku.

Biggles přistoupil k dělu a vytáhl z ohně vedle hořícího kus hadru. Usmíval se jaksi podivně, když jím zapaloval prach. Dělo sebou trhlo, vyjeklo, z jeho hlavně vyšlehl dlouhý plamen a zezadu se vyvalilo mračno kouře a dýmu.

Myslel-li Biggles předtím vážně na to, že je velmi zvědav na účinek kartáčového výstřelu, mohla být nyní jeho zvědavost plně uspokojena.

Bylo to úplně tak, jak si to představoval.

Náraz byl strašlivý, protože nabil do děla snad asi sto kulek, které se snesly na člun a vodu kolem něho jako pravé krupobití. Hladina se zpěnila v šířce a délce několika yardů a člun se div nepřekotil. Vzduchem se ozýval řev, křik a ječení. Ve člunu nastal ohromný chaos. Z veslařů pouze jediný držel v ruce ještě veslo a ten jim nemohl ani pohnout pro tlačenici, která kolem něho byla. A do toho křiku a jekotu zalétaly Dutchovy nadávky a kletby. Člun se asi sám od sebe obrátil zase ke břehu. Veslař zabodl rychle veslo do vody a zuřivě vesloval, přičemž mu druhý voják pomáhal pádlem.

Biggles z toho všeho neviděl téměř nic, poněvadž nabíjel znovu kvapně dělo. Když byl hotov, byl už člun sice téměř u protějšího břehu, ale přesto vytrhl z ohně nový kus hořícího hadru a vypálil druhou ránu.

Bum!

Z ostrova se vyvalil nový ohromný mrak kouře.

Když se poněkud rozplynul, viděli, že člun se převrátil a kolébal se nyní na vlnách u pobřeží. Dva nebo tři muži sebou ve vodě házeli a ostatní bez ustání kvapně plavali. Jeden už vylézal na písek. Tři nebo čtyři další, mezi nimiž byl také Dutch, vyskočili na břeh a zmizeli ve chvilce za skalami, aby byli kryti.

„Střílejte teď na člun!“ vykřikl Biggles. „Vynasnažte se mu provrtat kulkami dno!“ Vzal nabitou mušketu a vypálil. Z převráceného člunu odlétla dlouhá tříska. Nabil znovu a vystřelil druhou ránu. Stříleli tak po celých pět minut, než dal povel k zastavení palby.

„Ti teď budou mít alespoň o čem uvažovat, jak doufám,“ prohlásil se zadostiučiněním. „Vnesli jsme v jejich řady zmatek, jak by řekl Louis. Nabijte znovu

všechny ty muškety!“ řekl a začal také nabíjet dělo, které selo před sebe takovou zkázu.

Algy se na něho podíval a zašklebil se, poněvadž Biggles byl od dýmu a kouře černý jako kominík.

„Máš pravdu, že budou mít asi o čem uvažovat,“ přikývl. „Myslíš, že podniknou ještě další pokus?“

„To nikdo neví, co budou dělat, zavrčel Biggles. „Dutch je zoufalý kvůli dublonům a jistě se jen tak snadno nevzdá a neustoupí. Rozhodně se však pokusí o naše vyhladovění, což by nebylo jistě nic příjemného, když nechceme ostrůvek opustit.“

„Když už tak mluvíme o tom vyhladovění, konstatuji, že mám hlad,“ ozval se Dick. „Nemohl bych si rozbít jeden kokosový ořech?“

„Budeš mít brzy rozbitý svůj vlastní kokos, budeš-li jej vystrkovat nahoru,“ zahučel chmurně Biggles. „Viděl jsem tě, jak jsi tancoval nahoře, když po nás stříleli.“

Dick zdvihl obočí do výše.

„Copak po nás stříleli?“

„Zdá se mi, že asi ano. Část oddílu, ukrytá za skalami na druhé straně, pálila po nás tak rychle, jak jen mohla. Nezapomínej na to příště! A teď se jděte všichni najíst a já tu nahoře zůstanu na stráži! Až budete hotovi s jídlem, přijďte zase nahoru!“

Slunce už začínalo pomalu zapadat a když se všichni i s Bigglesem najedli, bylo už velmi nízko na západě. To však nepřátelům nepřekáželo nijak v tom, aby občas nevystřelili zcela zbytečně a bezúčelně do hradby. Bylo to vlastně jenom upozornění, že ostrov je velmi dobře a důkladně střežen.

Za šera se čtyři muži pokusili znovu se dostat k člunu, ale zmizeli velmi rychle před deštěm střel, jenž se

na ně sesypal z hradby. Šero se pak změnilo ve tmu, a na ostrově veškerá činnost ustala, jak se zdálo.

„Dnes v noci musíme velmi pozorně hlídat," prohlásil Biggles. „Nejlépe snad bude, když ulehneme tady nahoře. A ty, Dicku, ne aby sis zase vyjel na výlet!"

Dick sklonil provinile hlavu.

„Toho se už teď nemusíte bát!" odpověděl tak přesvědčivě, že se všichni rozesmáli.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

HORKÝ DEN

Když se začínalo ráno rozednívat, byl na stráži právě Algy. Nad mořem visela mlha a zahalovala ostrov sice jemnou, ale neprůhlednou záclonou. Jakmile ji však sluneční paprsky rozehnaly, rozlehl se pevností Algyho hlas:

„Vstávat! Rychle vstávat!“

Všichni rázem vyskočili.

„Co se děje?“ vyhrkl Biggles, jenž byl u Algyho v jediné vteřině. Algy ukázal prstem a druzí spatřili bárku, jež byla opatřena pomocným motorem, stojícím právě proti ostrůvku na klidné hladině moře, lesknoucího se

jako perla. Člun s ostrovem v pozadí působil skutečně velmi malebným dojmem. Biggles však v té scéně neviděl naprostou žádnou krásu, poněvadž cíl lodi byl jasný.

„To vy tedy chcete!“ zahučel klidně. „Chtějí nás napadnout velkou lodí! Nemýlím-li se, začíná nám velmi horký den.“

„Nikoho na ní ale nevidím kromě člověka u kormidla,“ řekl Algy, jenž se vyklonil a pozoroval loď rozšířenýma očima.

„Tím se nedej oklamat! Myslím, že jsou všichni asi dole, abychom je nemohli zasáhnout, a myslí si, že jsou v bezpečí. Teď už sice vědí o tom, že tu máme dělo, ale nevědí dosud, že máme také střelivo větší ráže. Jen kdybychom tak mohli rovně a přímo mířit, ukázali bychom jim velmi brzy, zač je to ho loket! A poslyšte, hoši! Mluvili jsme už hodně o Louisovi Velikém a hráli jsme si také na piráty, ale teď už to není žert. Stojíme tváří v tvář skutečnosti právě tak, jako tomu bývalo před dvěma sty padesáti lety. Musíme se bránit a bojovat, poněvadž nic jiného prostě dělat nemůžeme! Dutchovi do rukou padnout nesmíme za žádných okolností! To by znamenalo náš konec. To všichni velmi dobře víme.

Dakeyne, pod jehož vlajkou teď bojujeme, měl heslo: Mrtví lidé nemluví – a toto heslo si můžeme vepsat ve svůj štít zcela klidně také my. Musíme proto bojovat tak, jako se bojovalo za starých dob. To je vše, co jsem vám chtěl říct!“

Pohlédl k moři a dodal potom ještě:

„Pojďte sem! Pomozte mi postavit dělo na tuhle stranu!“

Dick pomáhal také při přestavování těžkého děla a znovu měl dojem, že už byl kdysi v dávné minulosti jednou na světě a že teď dělá vlastně totéž, co dělával už dříve. Na dlouhé úvahy však neměl čas.

„Ti lotři dbají bedlivě toho, abychom je nespatřili," hučel Biggles, dívaje se na blížící se loď.

„Co myslíš, jak asi donese takové dělo nejdále?" zeptal se Algy.

„Nemám ani tušení," přiznal se upřímně Biggles. „Měl jsem sice už v životě často co dělat se všemožnými zbraněmi, ale podobné dělo jsem dříve nikdy neviděl. Těch se užívalo dlouho před mým narozením."

„Vystřel tedy na zkoušku! Možná, že je už teď zasáhneš," navrhoval Algy.

„Ano. Myslím také, že bychom snad už mohli začít s představením," přikývl Biggles. „Jděte teď od toho děla dále, protože sebou při ráně škubne jistě jako divoký kůň, a připravte vše, abychom mohli zase hned nabít znovu!"

Skrčil se za dělo a pohlédl kupředu malým kulatým otvorem.

„Podej mi oheň, Algy!" nařídil po chvilce.

Algy mu podal na hrotu nože kus hořícího hadru a odskočil.

„Teď!" vykřikl Biggles a vrhl se stranou.

Nad moře vyletěl z hlavně děla dlouhý jazyk oranžového plamene a za ním hned hustý mrak dusivého kouře. Dělo zadunělo jako hrom o bouřce a popojelo silou odrazu dozadu. Echo rány se neslo od skály ke skále a za lodí vyskočil do výše ohromný sloup vody.

„Přeletěla!" vykřikl Algy, ustupuje před dýmem. „Mířil jsi ale dobře! Kdyby neměla koule takovou elevaci, byl bys loď zasáhl."

„To v minutě napravím," odpověděl Biggles a přiskočil k druhému dělu, zatím co Ginger a Dick nabíjeli to, z něhož vypálil.

Algy už držel v ruce hořící hadr.

‚Pal!"

Bum!

Proti lodi vyletěl nový plamen a nový oblak kouře. Ozval se praskot dříví a do vzduchu vzlétl mrak třísek a úlomků.

„Výborně!" zajásal Algy. „Jenom tak dále!"

„Bylo by třeba zasáhnout strojovnu anebo trup lodi u Madiny," hučel si Biggles. „Za starých časů stříleli do plachtoví, aby loď zastavili, ale to už dnes nejde. Bohužel! Zkusíme to z boku – snad to bude mít účinek."

Ginger a Dick znovu horečně nabíjeli a Biggles zatím prohlížel ostatní děla.

„Postavte se k dělům a připravte si oheň!" vykřikl potom. „Na dané znamení vystřelíme najednou. Pozor! Teď! – Pal!"

Celá pevnůstka se zachvěla odrazem děl a zahalila se celá mrakem neprostupného kouře. Než se rozptýlil, nabili rychle děla znovu.

„Hurá!" zajásal Algy, když se dým rozplynul a vzduch se vyčistil tak, že na loď opět viděli.

„Srazili jsme jim stěžeň!" pokřikoval Dick a nadšeně se roztančil.

A byla to skutečně pravda. Přeražený stěžeň ležel na palubě až přes její okraj, což ovšem nebylo tak tragické, jako za časů, kdy bývaly lodě hnány plachtami, ale bárka se přesto nakláněla k jedné straně. Lidé na lodi si toho byli plně vědomi a chtěli věc uvést do pořádku, neboť tři

muži vyběhli kvapně na palubu, aby uvolnili lanoví a stěžeň odtáhli. Zjistili při tom, že loď zasáhly dvě rány.

„Muškety!“ zařval Biggles. „Snažte se zasáhnout ty chlapíky nahoře! Neodstraní-li lana a stěžeň, přestane jim zanedlouho fungovat kormidlo.“

Zahájili prudkou palbu z mušket a jeden z mužů se zapotácel a druhý klesl k zemi. Třetí, nejodvážnější, si palby nevšímal a pokračoval v práci.

Biggles odhodil mušketu, skočil k otáčecímu dělu, zamířil a vypálil. Mířil dobře. Palubu zahalil mrak třísek, které se rozlétly všemi směry. Třetí muž se vrhl na kolena a ruce, aby neposkytoval tak veliký cíl a mžikem zmizel.

Biggles žasl nad účinkem dělové rány.

„Je to mnohem lepší nežli šrapnel,“ prohlásil. „Teď jsme jim dali co proto. Podívejte se!“

Bárka změnila už úplně směr, ačkoli u kormidla už zase seděl kormidelník, který předtím zalezl do poškozeného lanoví.

„Gingere a Algy, střílejte z děl bez ustání!“ vykřikl Biggles. „Na mne nečekejte a nabíjejte a střílejte, co můžete nejrychleji. A ty, Dicku, nabij znovu všechny muškety!“

Začala strašlivá dělostřelba. Člun byl několikrát zasažen a kusy dříví pokrývaly palubu i vodu, ale kormidelník zvládl už zase kormidlo a bárka se neustále blížila, třebaže jen velmi zvolna.

Bigglesovi vyvstával na čele pot, neboť věděl, že bárka v několika minutách vypluje z palebného pole děl, která byla už rozpálená jako kamna. Mimo to se loď přibližovala k ostrůvku ze strany moře, asi proto, aby se dostala ke schodům, jež asi Dutch už spatřil, nebo o

nichž snad věděl. Kdyby museli nyní přemisťovat děla, ztratili by příliš mnoho drahocenného času.

Zato však účinky dělostřelby byly stále strašlivější a mezi rachotem a hukotem děl bylo slyšet zuřivé klení Dutchovo, jenž chtěl vojáky vyhnat na palubu. Nad ostrůvkem se vznášela oblaka bílého kouře, zanikajícího zvolna v modravém vzduchu.

Biggles, jemuž po tvářích stékaly celé potůčky potu, svlékl košili a odhodil ji stranou.

„Skrčte se!“ zavolal, když začaly na hradby dopadat kulky. Otočil své dělo novým směrem a vypálil nyní téměř svisle do paluby bárky. Byla to poslední rána otáčivého děla, poněvadž pak už byla loď mimo palebné pole a mířila přímo ke kotvišti.

Věděl, že dostane-li se až tam, budou v zoufalé situaci, ale nemohl přijít na nápad, jak tomu zabránit. Loď byla už prostřílena jako řešeto, ale její stroje přesto pracovaly. Kdyby to byla plachetnice, byla by už dávno jako bezmocný člunek hříčkou vln.

Algy se chopil muškety, zamířil na kormidelníka a vystřelil. Blízko kormidelníkovy hlavy vyletěl do vzduchu kus dřeva, ale nijak mu neublížil. Algy hodil zbraň Dickovi, který hořel vedrem i vzrušením, a chytil do ruky druhou mušketu. Vypálil znovu a oddechl si vítězoslavně, když kormidelník zaječel, chytil se za ruku, která mu bezvládně visela dolů a padl na zem.

„Střílejte! Všichni střílejte!“ křičel Biggles. „Čekejte, až se někdo ukáže, a pak po něm hned vystřelte. A pozor!“

Viděl, že loď už je nedaleko kotviště, nad nímž stál a že drtí jejich kánoe. Ostatní se nesmírně podivovali tomu, co asi chce dělat, když náhle přitáhl mohutným trhnutím

jedno z děl až přímo k samé střílně a vypálil. Zahřměla ohlušující rána, vyrazil mrak dusivého kouře, a když se opět rozptýlil, uviděli, že dlouhý kus hradby úplně zmizel. Zdivo se zřítilo dolů na palubu lodi. Zdola bylo slyšet řev a ječení a kulky svištěly vzduchem jako roje much.

Dick, který střílel poprvé v životě, přivalil k vyrvanému otvoru ve zdi dělovou kouli a prudce při tom oddychoval.

V Bigglesově hlavě se při pohledu na něho zrodil nápad.

„Hej, Algy!“ vykřikl a skočil k dělu, z něhož právě vystřelil.

Algy pochopil, co asi chce a přiskočil k němu. Ostatní jim pomáhali dotlačit dělo až k samému kraji pevnosti.

„A teď nahoru!“ zavelel Biggles.

Masa železa visela chvilku ve vzduchu, než se zřítila dolů. Pak dopadla s příšerným rachotem na loď dole, prorazila palubu, jako by to byl jen pouhý papír, a zmizela. Loď se pod tou tíhou rozkymácela a rozechvěla jako list ve vichřici.

Dutch se s několika muži v patách objevil nahoře a řítil se ke schodům.

„Muškety!“ zařval Biggles a sáhl hned sám po nejbližší. Zamířil na Dutche a stiskl kohoutek, ale spoušť dopadla naprázdno. Rána nevyšla. Dutch, který byl už téměř v polovině cesty ke schodům a postupně se šklebil, vytrhl automatickou pistoli a Biggles po něm mrštil mušketou. Ta ho udeřila do ruky a pistoli mu vyrazila.

Dutch však utíkal dále a v běhu vytáhl z kapsy nůž. Biggles, rozhlížející se po druhé pistoli, se obrátil a vtom mu zarachotila kolem hlavy rána, jež ho div neohlušila. Viděl, že ji vypálil Algy. Jeden z útočníků, který se už vynořil nahoře na schodech, zřítil se dolů a strhl s sebou při pádu kamaráda.

Dutch, vypadající jako šílenec, se už také octl nahoře a za ním ještě dva jiní muži.

Bezbranný Biggles se ohlížel po zbrani a zahlédl na zemi pohozený nůž. Otočil se bleskem, aby jej zdvihl, ale noha mu po rozdrobeném zdivu pobořené hradby uklouzla tak, že upadl. Dutch po něm skočil jako divoká kočka. V ruce, kterou vyhodil do vzduchu, se mu zaleskl nůž. Biggles sebou hodil jako úhoř, aby uhnul ráně, ale námořník mu držel nohy. Trvalo jen pouhý zlomek vteřiny a potom právě v okamžiku, když se nůž již začínal snášet dolů, zahřměla pistole. Dutch se narovnal, naklonil se na stranu a dopadl s výkřikem k zemi.

Biggles byl mžikem na nohou a asi yard od něho se krčil smrtelně bledý Dick s kouřící pistolí v ruce.

„Výborně, Dicku!“ vydechl Biggles, poněvadž byl už skutečně nejvyšší čas. Zvedl nůž, a zbývající nepřítel, vida, že Dutch padl, takže na ně je zcela sám, nečekal, odhodil pušku a skočil ze skály přímo do moře. Vojáci, kteří zůstali ještě na lodi, už zase odrazili od břehu a prchali kvapně k ostrovu.

„Dobře! Přestaňte střílet!“ nařídil Biggles a rozhlédl se.

Algy byl opřen o hradbu, bez klobouku, s vlajícími vlasy a na tváři se stroužkami potu; nabíjel znovu pistoli. Dick se upřeně a s vyvalenýma očima díval dolů na loď.

Ginger byl i pod silnou vrstvou prachu bledý. Seděl a stíral si z tváře cípem košile krev.

„Jsi raněn?“ vykřikl Biggles.

„Nestojí to ani za řeč,“ odpověděl Ginger slabým hlasem. „Kulka urazila kousek skály, který mne udeřil do obličeje.“

Biggles se podíval na loď, vzdálenou nyní asi padesát yardů a mířící přímo ku břehu.

„Myslím, že toho mají prozatím dost,“ ušklíbl se. „Ani Louis snad nikdy neprožil tak horkých pět minut jako teď my!“

Rozbil nožem kokosový ořech a podal jej Gingerovi.

„Vezmi si kousek!“ vybídl ho.

„Já se potřebuji napít vody,“ zasípal Ginger a vstal. „Dosud nikdy v životě mi nebylo takové horko jako teď. Kde je člun?“

„Myslíš-li náš, pak je pod vodou. Potopil se,“ odpověděl Biggles. „Rozmačkali jej. A myslíš-li snad ten jejich, zdá se mi, že asi prchají ku břehu ostrova. Ti, kteří zůstali na živu, toho dnes už mají nad hlavu. A pokud se týče mne, já také. Skrčte se! Některý z těch lotrů by po nás mohl ještě vystřelit.

Viděl snad někdo Harveye? Díval jsem se po něm, poněvadž on jediný může odtud odletět naším strojem.“

„Ne, já jsem ho neviděl,“ zavrtěl hlavou Algy.

„A já také ne.“

„Já rovněž ne.“

„To je velmi nepříjemné. Mám strach, že nám odtud zmizí ještě dříve, než se nám podaří zmocnit se letadla,“ zahučel Biggles zasmušile. Přešel na druhou stranu pevnosti a pohlédl k zátoce. Jeho pozornost upoutal

jakýsi pohyb na levé straně a proto se rychle obrátil k moři, nevěře svým očím.

„Co to, u všech dasů, je?“ vykřikl.

Ostatní, kteří si mysleli, že jim hrozí nové nebezpečí, k němu přiběhli.

Ve vzdálenosti asi jedné míle od ostrova spatřili temné obrysy štíhlého torpedoborce.

„Bože, to je torpedoborec!“ zamumlal Dick. „Jede-li na nás, jsme hotovi. To je víc než jisté.“

„Ne! Je to britský torpedoborec!“ zvolal Biggles vzrušeně. „Vidím jeho barvy. Přichází v pravý čas. Jenom nevím, co asi budou říkat, až tu uvidí, co se tady odehrálo, protože bukanýrství a pirátství je už dávno odzvoněno. Prozatím ovšem nemůžeme dělat nic jiného než čekat. Mám-li být upřímný, nelituji nikterak toho, že ten torpedoborec se tu objevil, protože dieta o kokosových ořechách je snad velmi vábná a pěkná v románech, ale já osobně bych zase už nijak nepohrdl talířem šunky s vejcem.“

Opřeli se o zeď a dívali se, jak se paluba torpedoborce zaplňuje zvědavci, hledícími upřeně na ně.

„Co kdybychom jim na uvítanou vykřikli třikrát hurá?“ navrhl Ginger. „Alespoň budou vědět, že jsme také Angličané.“

„To je docela dobrý nápad,“ souhlasil Biggles. „Spusťme tedy! Hip, hip, hurá! Hip –“

Řvali jako posedlí, ale z torpedoborce se odpověď neozvala.

„Příliš velkou radost z nás asi nemají,“ mínil Algy.

„To bude asi tajná a tichá služba,“ ušklíbl se Biggles.

Torpedoborec náhle zpomalil jízdu a na hladině se objevil člun, hnaný šesti páry vesel a rychle se blížící k ostrůvku. Na jeho zádi seděl statný poručík v bílém obleku.

„Na druhou stranu!“ vykřikl Biggles, když viděl, že se námořníci rozhlížejí po místě, na němž by mohli přistát.

Zazněl řízný povel a člun změnil kurs; obeplul ostrůvek a po chvilce se zastavil v kotvišti. Důstojník vystoupil a užasle se díval na spoušť, způsobenou bitvou. Námořníci ve člunu se ušklíbali na ty čtyři obličeje, hledící na ně dolů.

Důstojník vyběhl po schůdkách nahoru a zastavil se překvapeně, když uviděl starodávná děla a čtyři groteskní špinavé postavy, pokryté prachem.

„Jakou komedii to tu hrajete?“ vyjel krátce.

Biggles strnul.

„Komedii?“ zavrčel. „To byla divná komedie! Ubezpečuji vás, že jsme tu měli právě teď na téhle skále tuze pěknou práci a tuze horké chvíle. Nevěříte-li mi, můžete si sáhnout na hlavně děl – ale pozor, abyste si nespálil ruku!“

Důstojník se usmál a zrakem utkvěl na černé vlajce.

„Piráti?“

„Cosi podobného,“ přikývl Biggles ledabyle hlavou.

„Je to snad také ostrov pokladů?“

„Zcela správně,“ přisvědčil Biggles. „Dovolte laskavě, abychom se představili! Já jsem kapitán Smollett, ten pán tady nalevo je Squire Trelawney, napravo doktor Livesay, a ten chlapec je Jim Hawkins.“

Pak ukázal na Dutchovo zkrvavené tělo. „A tohle je dlouhán John Silver.“

„Je mrtev?“

„Myslím, že je,“ odpověděl Biggles. „Zaslouží si to ostatně. Je-li už skutečně mrtev, bude mít kat alespoň uspořenou práci.“

Důstojník zavrtěl hlavou. Myslel si, že má co dělat se šílenci. „A našli jste tu poklad?“ zeptal se vlídně a zdvořile. Biggles zdvihl obočí.

„Ovšemže našli, aby byla celá ta historie v naprostém pořádku. Tamhle je! Račte si vzít jeden nebo dva dublony na památku a pro štěstí!“

Důstojník pokročil a Biggles, jenž ho pozoroval, viděl, že chce zdvihnout dublon, ležící přímo vedle Dutchovy kapsy.

„Ten nechte laskavě ležet!“ řekl chmurně. „Stačí jen, abyste se ho dotkl, a jistě už druhou pevninu nikdy nespatříte! S tímhle dublonem nelze provést nic jiného než toto!“

Kopl do Bawnova dublonu, jenž se zaleskl na slunci a zmizel v moři.

Biggles si oddechl a obrátil se zase k poručíkovi.

„S tím je spojen celý román,“ řekl zcela klidným hlasem.

Důstojník pokývl hlavou.

„Myslím, že snad bude nejlépe, když to všechno povíte kapitánu Crockerovi,“ navrhl.

„To je zcela rozumný nápad,“ souhlasil Biggles.

Všichni vykročili za poručíkem ke schůdkům, vedoucím dolů k moři a ke člunu.

KAPITOLA DVACÁTÁ

VYSVĚTLENÍ

„Měli jsme opravdu ohromné štěstí, že vás náhoda zavedla právě sem,“ řekl Biggles, když pluli k torpedoborci. Důstojník se usmál.

„Náhoda, myslíte?“ opáčil. „Což neexistuje na světě nic jiného než jen samé náhody? Vždyť tu byl takový hluk, že jej bylo slyšet snad v celé Západní Indii! Ze vzdálenosti dvaceti mil jsme viděli kouř a poněvadž nesouhlasíme s válčením na anglických ostrovech, nevíme-li o věci alespoň něco bližšího, rozjeli jsme se sem, abychom se na to podívali zblízka.“

Biggles se rozesmál a pohlédl na torpedoborec, jehož paluba byla ověnčena zvědavými obličeji. Otočil se proto k přátelům, aby je oslovil, ale zahlédl na Dickově tváři tak podivný výraz, že mu slova odumřela na rtech. Chlapec měl oči úplně vyjeveny, v obličeji byl bledý jako čerstvě napadlý sníh a náhle si zakryl oči i tvář rukama.

„Co je to s tebou, hochu?“ vykřikl Biggles, jenž si myslel, že byl snad Dick raněn a že teprve nyní pociťuje následky rány. Chlapec jen zavrtěl hlavou. „To nic není,“ vydechl. „Nezapírej! Ven s tím!“ naléhal Biggles.

„Zdálo se – mi – že – jsem – zahlédl – tatínka – tamhle – na palubě,“ zašeptal Dick.

Biggles upřel oči na námořníky, opírající se o zábradlí torpedoborce. Mezi nimi byl také starší muž s šedivými vlasy v civilním obleku.

„Kdo je to?“ zeptal se tiše důstojníka.

Poručík se už však díval na Dicka. „Vy se jmenujete Denver, že ano?“ vyhrkl.

„Ano, Dick Denver,“ přikývl chlapec.

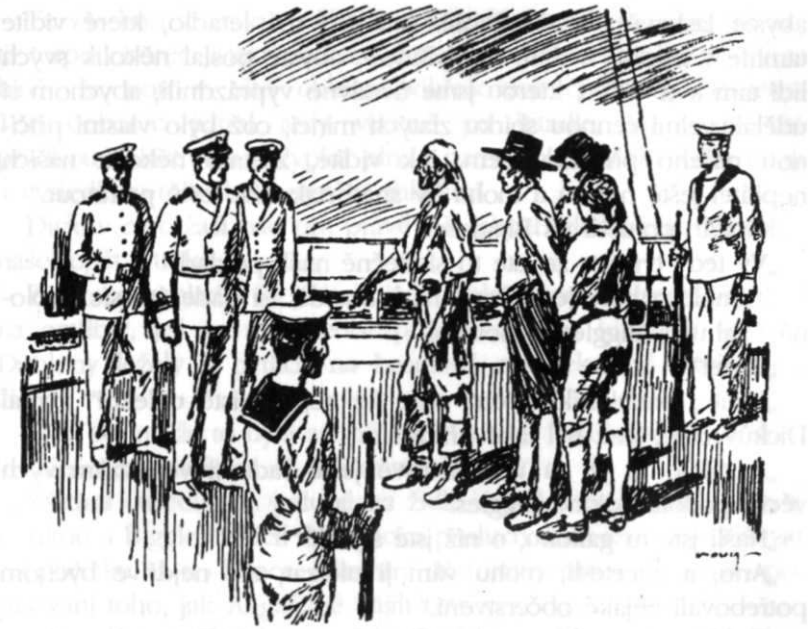
„To je opravdu zajímavé,“ zahučel důstojník nedůvěřivě. „Máme vašeho otce na palubě. Byl v Kingstonu u admirála s jakousi divokou pohádkou o pokladu v galioně a admirála to zajímalo tak, že nás sem s ním poslal, abychom zjistili, který ostrov to vlastně je, a jak jste se sem – u všech hromů – dostal vy?“

Dick ho však už vůbec neposlouchal. Jakmile člun přirazil ke spuštěným schůdkům, nečekal už na nic, nýbrž vyskočil a hnal se jako divoch nahoru.

Když pak vystoupili na palubu i ostatní, smál se a plakal už v náručí staršího muže, sledován udivenými pohledy důstojníků a námořníků stojících kolem.

„Tohle předstihuje skutečně všechny romány, které jsem dosud četl,“ šeptal Biggles Algymu, když k němu přistoupil důstojník, jenž je přivezl z ostrůvku a zval ho, aby s ním zašel na druhou palubu, kde ho očekává velitel.

Kapitán Crocker byl mladý muž. Pozoroval s důstojníky, stojící mi za ním, zvědavě, podezíravě, ale současně i s jistou dávkou veselí čtyřlístek, který byl k němu přiveden.

Kapitán pozoroval zvědavě ale současně i s jistou dávkou veselosti čtyřlístek, který byl k němu přiveden…

„Posaďte se pánové!“ promluvil. „Rád bych věděl, co se tu vlastně dělo. Kdo je vlastně velitelem – téhle – společnosti?“

Biggles vystoupil kupředu.

„Já," hlásil se. „Dříve však, než uspokojím vaši zvědavost, měl bych tři návrhy, které jsou tak pilné, že nesnesou odkladu, neboť bych s nimi jinak zcela určitě počkal.

První z nich je žádost o jedno, raději dvě vědra vody, abychom se mohli napít a trochu umýt. Druhým pak je žádost, abyste laskavě poslal několik lidí pro mé letadlo, které vidíte tamhle v zátoce, a třetí, další žádost, abyste poslal několik svých lidí tam k té skále, kterou jsme nedávno vyprázdnili, abychom si udělali velmi cennou sbírku zlatých mincí, což bylo vlastní příčinou našeho příchodu sem. Jak vidíte, zůstalo několik našich nepřátel ještě naživu a mohli by snad nakonec ještě prchnout."

Kapitán pohlédl na Bigglese.

„Vy tedy tvrdíte, že jste tu skutečně našli poklad?"

„Tamhle nahoře je složeno na hromadě asi padesát tisíc dublonů," zahučel Biggles nazlobeně.

„Bože!"

„Vidíte, pane! Říkal jsem vám, že nejsou jistě daleko!" zvolal Dickův otec, jenž byl také přítomen.

„A mimo to je na tom ostrově ještě řada jiných zajímavých věcí," podotkl klidně Biggles.

„Našli jste tu galionu, o níž jste slyšeli?"

„Ano, a chcete-li, mohu vám ji ukázat, ale nejdříve bychom potřebovali nějaké občerstvení."

„Dobře tedy," pokynul kapitán hlavou. „Nejdříve se napijte a umyjte a potom mi budete všechno vypravovat! Já zatím pošlu lidi tam, kam jste žádal."

„Děkuji," uklonil se Biggles.

Než se umyli, informoval Dick zběžně o všem otce, který, jak bylo zřejmé, ránu nožem přežil, avšak po dlouhé nemoci. Jakmile se poněkud uzdravil, psal Dickovi znovu, ale chlapec byl už na cestě k ostrovu, a proto dopis nedostal. Jakmile se pak námořník uzdravil docela, odjel do Kingstonu na Jamajce a vypravoval tam svou neuvěřitelnou historii admirálu, který velel západoindickému loďstvu. Admirál sice pohádce o pokladu příliš nevěřil, ale zpráva o zachovalé galioně vzbudila v něm zvědavost a proto vyslal torpedoborec na ostrov s příkazem, aby Dickův otec kapitánovi ukázal místo, na němž je vrak skryt.

To všechno se stalo v několika málo dnech. Včera večer zachytil torpedoborec jiskrovou zprávu Panamerické vysílačky v Marabině, že jsou v této oblasti pohřešováni čtyři angličtí letci. Torpedoborec pátral tedy vlastně po letadle, když zaslechl prudkou dělostřelbu. Vyplul plnou parou k místu domnělé bitvy a výsledkem toho bylo nynější shledání.

Dickův otec žasl nad tím právě tak jako Dick zase nad tím, že našel opět tatínka.

Zatím co vyhladovělí přátelé jedli, byla k torpédoborci přivezena amfibie, jež se nyní lehce pohupovala na klidných vlnách. Dublony ležely v pytlích na hromadě nedaleko od kapitánovy židle.

„Zdá se mi, že to byla asi pěkná historie," řekl kapitán. „Začněte už s vypravováním – hořím zvědavostí!"

Všichni usedli na palubě na židle se sklenicemi ledové vody v rukou a Biggles vylíčil žasnoucím posluchačům všechny události od počátku až do konce.

Námořní důstojníky nejvíce zajímalo popisování toho, jak Angličané hájili ostrůvek.

„Vypadá to spíše jako román než jako skutečnost," prohlásil kapitán, když Biggles skončil. „A ten poklad je ovšem až do soudního rozhodnutí považován za majetek státní."

„Ano, to vím," odpověděl Biggles. „Zařídil jsem vše potřebné ještě před odjezdem z Anglie. Mám prohlášení ministerstva financí, opatřené schvalovací doložkou admirality, že nám z toho, co najdeme, bude po náhradě výloh patřit polovina. Mám za to, že budeme se svým podílem zcela spokojeni."

„Tomu milerád věřím," usmál se velitel. „A ještě něco: mezi mrtvými na bárce je také jakýsi chlapík, který vypadá jako Angličan. Podle dokladů, které má u sebe, se jmenuje Harvey. Nevíte o něm něco?"

„To je ten dareba, který nám ukradl letadlo!" přerušil ho rychle Biggles. „Byl Dutchovým společníkem."

„Dobře. Vezmu teď s sebou na břeh důstojníky, protože jsme velmi zvědavi na tu starou loď i na pevnost na skále. Půjdete s námi a ukážete nám všechno?"

„S největší radostí," uklonil se Biggles. „My se tam také rádi podíváme ještě jednou."

Zbytek dne strávili pak na břehu důkladnou prohlídkou staré pevnosti a vnitřku pradávné galiony, jež měla podle úsudku důstojníků značnou historickou cenu. Byla k ní postavena hlídka a celá společnost se vrátila na torpedoborec až za plné tmy. Dick si přinesl s sebou Dakeyneho černou vlajku, proti čemuž kapitán nic nenamítal.

Noc přespali na palubě torpédoborce, ale jakmile se jen rozbřesklo, bylo hned započato s přípravami k návratu. Kapitán Crocker, jenž podal admirálovi zprávu o nálezu jiskrovým telegramem, dostal příkaz, aby odplul přímo k admirálovi. Nabízel sice letcům pohostinství, avšak ti odmítli. Chtěli raději letět. Smluvili si proto schůzku v Kingstonu.

Když se zdvihla kotva torpédoborce z modravých vod, spustil Biggles motory letadla. Torpedoborec se zvolna rozjížděl a amfibie přidávala stále na rychlosti. Siréna zahučela na pozdrav, ale hluk motorů letadla ji přehlušil úplně.

Dick se asi po deseti minutách obrátil. Z ostrova pokladů už na obzoru zbývala jen pouhá modrá čára.

K vypravování nám už nezbývá mnoho.

Po zasedání admirálského soudu, konaném v Západní Indii, kde bylo nalezení galiony a pokladu považováno za nový div světa, odjeli Dick, jeho otec a všichni tři letci do Londýna, kde bylo rozhodnuto o rozdělení pokladu. Reprezentoval hodnotu přes dvě stě tisíc liber šterlinků, z nichž polovinu dostala státní pokladna. Zbytek si účastníci výpravy rozdělili mezi sebou.

Dick se nemohl rozhodnout, zda se má stát letcem nebo námořníkem. Nakonec podle otcova přání a podle rodinné tradice se stal plavčíkem na obchodní lodi. Dodnes má „Dublonový Dick“, jak se mu všeobecně říká, protože jeho historii každý zná, ve své kabině pověšenu trofej, kterou mu každý námořník závidí. Je to černá vlajka Louise Dakeynea, Louise Velikého, Zhoubce.

PŘIPRAVUJEME: BIGGLES PADL DO PASTI

OBSAH

Prokletý dublon
Kletba
Roky ubíhají
Nepříjemný návštěvník
Dublon
Dopis
Biggles podává návrh
Nečekané nesnáze
Tragické příhody
Hurikán
Trosečníci
Co se stalo s Dickem
Co prožil Biggles
Vysvobození
Šťastný pád
Stopy zašlých dob
Dickův výlet
Útok
Horký den
Vysvětlení

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A ZLATÉ DUBLONY

z angl. originálu Biggles Flies West
edice Hrdinové vzdušných bitev 12

Obálka Petr Barč s použitím motivu
Zdeňka Buriana
Ilustrace Jiří Wowk
Jazyková úprava T & M
Vydalo nakladatelství
Toužimský & Moravec
Minská 5, 101 00 Praha 10
jako svou 621. (51.) publikaci
Vydání druhé
Vytiskly Těšínské papírny, Český Těšín
ISBN 80 – 85773 – 26 – 0